C:\Users\Plazma\Desktop\303\Nemec_Tomas-JFK12-Stin_legendy.pdb

PDB Name: JFK 12 - Stin legendy
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 28.9.2007
Modification Date: 28.9.2007
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

agent
John Francis Kovář
12
STÍN LEGENDY
Tomáš Němec
PRVNÍ RYZE ČESKÁ SCI-FI / FANTASY SÉRIE!!

Copyright © Tomáš Němec, 2007
Cover Art © Marek Hlavatý, 2007
Design ©Jan Doležálek, 2007
Edition © 2007
All rights are reserved
ISBN 978-80-7254-990-0

Od: KILLERa Kvantový Inteligentní Interrealitní Retranslátor
EF báze HUMAN IV tech
Komu: GODovi - Centrální Nad-inteligenci EF
Subjekt: Agent John F. Kovář
Vyhrazení: Materiál nepřístupný lidem
Agent John F. Kovář:
Statut: vyšetřován
Rekapitulace: Agent JFK hrál stěžejní roli v incidentu nazývaném Podhoubí smrti. Svým nekonvenčním zásahem zachránil naši realitu před mykologickým průnikem a zabránil izolaci agenturní báze od ostatních světů. S velkou jistotou šlo o organizovanou akci entity známé pod jménem X-Hawk. Indicie ukazují na ne zcela lidskou podstatu, nebo alespoň silně pozměněnou lidskou podstatu subjektu X-Hawk. Při misi zahynul (obětoval se v zájmu záchrany ostatních) agent Bertram. Po ukončení mise bylo agent John Francis Kovář zatčen a bylo zahájeno vyšetřování o přípustnosti jeho postupu.
Společenská analýza týmu Bytewské okolo JFK na požadavek Centrální Nad-inteligence GODa:
Asistentka profesora van Wondera Nikita Bernstein ztratila svého přítele Bertrama. Není jasné, jak se projeví její již tak značný antagonismus proti JFK (dle jejího názoru už zavinil i smrt jeho bratra Chucka). Podle předběžných analýz bude Kovář uznán vinen a odsouzen. Rozsudek bude záviset na pozici, kterou skupina jeho nepřátel v Agentuře získá. Je možné, že i přes
odsouzení, které Kováře na jistou dobu dostane do izolace, bude podniknut útok na jeho osobu.
KILLER
Poznámka: materiál není určen do lidských rukou, mohl by ovlivnit deformace kauzality.
PŘEDEHRA
Muž stál uprostřed místnosti nehnutě a se skloněnou hlavou.
Kdyby mu Ljuba Bytewská viděla do očí, zjistila by, že je má zavřené. Mohla to spíš jen tušit, protože ji od něj dělilo několik metrů volného prostoru. Navíc se nacházela nad ním, na prosklené galerii exekučního sálu Agentury.
Nebyla tu sama - kromě šéfa oddělení, do něhož odsouzený patřil, zde nesměla podle protokolu chybět ani porota, která vedla s dotyčným řízení, a také tajemník nejvyššího. Bytewská se ohlédla: ohařů z právního tu bylo pět, z nichž osobně znala pouze Petera Henniga, soudního zapisovatele. Se svými společníky, nažehlenými bledolícími panáky, si šeptem vyměňoval něco evidentně důležitého. Tvářili se u toho sice jako Napoleonovi generálové před bitvou u Slavkova, ale Bytewská by nedala ani zlámanou grešli za to, že se dohadují, co si dají dnes k obědu.
Zvedal se jí z nich žaludek, atak raději pohlédla na Lucia Treneporta, pravou ruku bosse ženevské pobočky. Jako obvykle nedokázala z jeho kamenné, vráskami pokryté tváře nic vyčíst. Bělovlasý tajemník se za celou dobu snad nepohnul, pokud se nepočítalo občasné zamrkání, pomalé a soustředěné jako u dravce sledujícího kořist.
Bytewská opět obrátila pozornost pod sebe, kde trojice techniků právě aktivovala tři kontejnery s hyperrealitními přenašeči, agenturní hantýrkou nazývanými fantomové.
Elektronické displeje na kovových schránkách, nacházejících se ve vrcholcích pomyslného trojúhelníku, v jehož středu

stál nehybný muž, ožily. Zámky cvakly, zpod odsunujících se vík s hlasitým zasyčením unikl stlačený vzduch a kontejnery se rozvibrovaly.
Fialovo-rudé koule hyperprostorové protoplazmy, po jejichž povrchu přebíhaly praskající energetické výboje, se vynořily jako bájní leviatani ze dna moře a za neustálého škubání se zastavily zhruba metr nad přenosovými schránkami. Ani tentokrát se muž nepohnul.
Bytewská střelila pohledem doleva, kde se ve velínu připravoval operační tým k přenosu. Mimoděk se snažila najít nahrbenou postavičku s rozcuchanými bílými vlasy, ale profesor Carl Maria von Wonder zde samozřejmě nebyl. Tohle nebyl fantomdrom její sekce, nýbrž místnost, odkud se posílali provinilci proti agenturním řádům do vyhnanství.
Von Wonder tu sice nebyl, ale Bytewské se vybavil den před necelými dvěma měsíci, kdy ji požádal o pár dní volna. Tím to vlastně celé začalo…
Jestli existoval někdo, kdo pracoval tři sta pětašedesát dní v roce, sedm dní v týdnu a čtyřiadvacet hodin denně, byl to právě šéf transportního týmu Divize pro potlačování interrealitního pašování, profesor Carl Maria von Wonder. Bytewská se marně snažila posílat ho na dovolenou, protože se vždycky zcela nečekaně objevilo něco, co její záměr překazilo. Přesto se občas stávalo, že ji Carl požádal o několik dní mimo službu.
Práce v Agentuře byla vyčerpávající a odpočinek v prostorách ženevské pobočky ne vždy dostačující: přísný dohled nad každým zaměstnancem prakticky znemožňoval se naprosto uvolnit a relaxovat. A ti, co měli soukromé byty ve švýcarské metropoli, na tom nebyli o moc lépe - prsty oddělení vnitřních záležitostí sahaly i tam.
Právě proto, ještě za časů jejich elévských let, vzniklo Doupě. Tam se von Wonder uchyloval, když potřeboval nabrat energii do další práce. A právě tam se ho Ljuba Bytewská vydala hledat, když uplynuly dohodnuté dva dny a vědec se nevrátil.
Našla ho v potemnělém bytě, který osvětlovala pouze obrazovka monitoru, do něhož s tichým mumláním zíral. V jeho bílé záři působil ještě ztrhaněji, než když ho viděla naposled: starý, unavený pavouk, jehož snování hyperrealitních sítí vyčerpávalo možná víc, než dával znát. Klasickou náplň své práce - tedy přenos agentů do konkrétních světů - by možná zvládal s přehledem, ale pochybení při jeruzalémské misi mu vzalo příliš mnoho sil.
Bytewská rozsvítila a von Wonder vzhlédl. Jeho pohled říkal, že se dostavily další trable. Pěkně tučné trable.
"Co se děje, Carle?" posadila se na kavalec a pohledem zatékala po místnosti. Vybavila si dobu, kdy byl ještě čas a možnosti, jak se občas vyvléct z pracovního vytížení a spolu s několika dalšími kolegy utéct sem na partičku pokeru, bridže a s některými i na něco ještě příjemnějšího… Sem, do Doupěte, o němž až na pár zasvěcených neměl nikdo z Agentury ani potuchy.
"Pojď se podívat," ukázal von Wonder na monitor a protřel si unavené oči.
Bytewská s povzdechem zvedla své objemné, ale pevné tělo a ve změti znaků na obrazovce se snažila najít nějaký systém.
"Co je to?"
"Šifra."
"Vypadá to tak. Předpokládám, že se ti ji nepodařilo rozklíčovat."
"Je to kvalitní šifra," řekl von Wonder s pohledem upřeným na sloupce písmen, číslic a dalších znaků. Bytewská čekala.
Profesor dvakrát klepl do klávesnice a šifru vystřídala e-mailová schránka, kterou tak dobře znala. Tahle adresa byla přísně tajná, nebyla monitorovaná Agenturou a sloužila k soukromé korespondenci mezi návštěvníky Doupěte.
"Přišlo to sem?" podivila se Bytewská a periferně zaznamenala von Wonderovo přikývnutí. "Možná nám to někdo poslal omylem," zkusila to, ale zarazil ji stařík v kostěný ukazovák namířený na adresu, ze které e-mail se šifrou přišel.
Ljubě Bytewské na pár okamžiků vynechalo srdce.
"To není možné…," vydechla a znovu nabyla ztracenou rovnováhu. "To musí být vtip, Carle."
Von Wonder pohnul prstem o pár řádek níže.
"Ať už je to vtip nebo ne, odesilatel tohoto e-mailu zná heslo," odmlčel se. "Heslo staré skoro patnáct let."
Aby měli návštěvníci Doupěte jistotu, že jejich společné mimopracovní aktivity jsou opravdu utajené, používali systém hesel, jež obsahoval každý e-mail, ve kterém se dohadovalo jakékoli setkání. Tento nebyl výjimkou.
Bytewská se nadechla k další otázce, ale profesor ji předešel.
"Zkusil jsem prověřit, odkud to přišlo." A?"
"Poslední stanice, přes kterou ten e-mail přišel, je domácí počítač Wilsonových, stát Delaware. Primární odesilatel ale neexistuje."
"Někdo ten počítač zničil?"
Von Wonder přikývl.
"Jedna varianta. Druhou variantou je, že to přišlo…"
"…odjinud?"
Stařík se poškrábal na skobovitém nose a Bytewská si to vysvětlila jako souhlasné gesto.
Znovu se podívala na e-mailovou adresu, z níž šifra přišla, a zachvěla se. Jestli to byl vtip, dotyčný měl smysl pro opravdu černý humor.
Odesilatel - jeden z nejdůležitějších zaměstnanců agentury EF - byl totiž již několik let mrtev.
Bytewská přimhouřila oči, protože blesky v exekučním sále pod ní nabraly na intenzitě. Smečka z právního přestala řešit dialektickou otázku grilovaného kuřete. Lucius Treneport se nepohnul.
Stejně jako odsouzený, z něhož se stala temná silueta utopená v temně fialové záři fantomových přenašečů, z níž ji čas od času vykrajovaly bílé energetické záblesky. Obrovité koule začaly pomalu rotovat.
Ljuba Bytewská se zachvěla. Nebylo to poprvé, co byl některý z agentů jejího oddělení poslán do vyhnanství, a ačkoli jí to ani jednou nebylo lhostejné, tentokrát to prožívala více. Tenhle solitér a paličák byl muž se srdcem na pravém

místě - zažila toho s ním víc než s kýmkoli jiným. A navíc v době, která byla pro Agenturu samotnou zřejmě tou nejtěžší. Stíny se stahovaly a odsouzení Johna Francise Kováře k vyhnanství bylo jedním z nich…
Bytewská znovu cítila bezmoc, když viděla, jak zásahová jednotka z vnitřního zatýká jejího oblíbeného agenta. Agenta, bez něhož by tenhle svět dost možná už ani neexistoval. Agenta, který se podle nich dopustil závažného porušení agenturních řádů.
Ano, Kovářovo ukončení mise ve světě, který ovládly zrnutované houby a plísně, bylo nestandardní - jak se však ukázalo z výsledků šetření, také jediné možné, aby byla zachována rovnováha celého paralelního metauniverza. Nikdo nestál o domino efekt…
Proces s JFK byl ale rychlý a tvrdý - o vyhnanství nebylo pochyb od samého začátku, vedla se však bitva o svět, kam agenta Kovářů Rovnováhy přemístit. Ultradrsná realita, kterou navrhovala žaloba, byla smetena ze stolu tajemníkem Luciem Treneportem, jenž soudu předsedal. Nakonec přistoupili na variantu navrhovanou obhajobou: pouštní svět se signaturou D4589, na kterém měl John Francis Kovář při vynaložení všech schopností osmdesátiprocentní šanci přežít do vypršení trestu.
"Tri roky," JFK se hořce pousmál a objal si kolena. Seděl v rohu cely, oblečený ve vězeňském mundúru a na tváři mu rašilo týdenní strniště.
Bytewská, sedící na jediné židli v místnosti, přikývla.
"Tři roky se mohou změnit v doživotí, majore," upřel na ni tvrdý pohled. "Myslím, že X-Hawk nepočká, dokud se nevrátím."
Bytewská se smutně pousmála.
"To opravdu ne, Johne."
Mohlo by se zdát, že ztratila pouhého pěšáka, moc dobře však věděla, že John Francis Kovář byl pěšák, který mohl vyhrát válku.
"Dělali jsme, co jsme mohli," dodala,
JFK s pohledem upřeným někam mimo zdi cely přikývl.
V tu dobu již Ljuba Bytewská znala obsah šifry, kterou se podařilo von Wonderovi rozklíčovat. Trvalo to déle, než kdyby ji prohnali KILLERem, ale naprosté utajení směrem k Agentuře bylo nezbytné. Už nemohli věřit nikomu, jak naznačovala zpráva, kterou jim poslal dávno mrtvý přítel a kolega.
V hlavě Ljuby Bytewské se zrodil plán a bezmocí se užírající John F. Kovář měl být jeho klíčovou figurou.
Exekuční místnost připomínala v této fázi přenosu divokou technopárty.
Barva hyperprostorových fantomů se přelévala od světle fialové až k temně rudé a energetické blesky, připomínající diskotékove stroboskopy, propojily všechny tři obrovité koule sršícími přímkami do jednoho trojúhelníku.
Johna Francise Kováře již nebylo takřka vidět.
Ljuba Bytewská znovu pohlédla do operačního velínu a mezi členy přenosového týmu našla toho nejdůležitějšího. Jak dohlížel nad poslední fází transportu, záblesky šlehající z fantomových přenašečů se mu odrážely od skel dioptrických brýlí.
Začalo odpočítávání…
Rozhodnutí zasvětit Dexteřa Whitackera do jejich plánu schválili na tajné poradě bez námitek Všichni: von Wonder, Villefortová i Boorman. Jediný Vega nebyl přítomen, ale ten by jistě souhlasil - vždyť se westernové mise, na niž dělal Whitacker Kovářovi společníka, také účastnil.
Bytewská tedy vzala obtloustlého mladíka do Doupěte a vyložila mu vse potřebné, přičemž vynechala to, co by ho mohlo v budoucnu ohrozit. Dexter Whitacker s entuziasmem sobě vlastním bez váhání souhlasil, takže zbývalo jediné: zařídit, aby byl zrovna jeho "přenosový tým" vybrán ke Kovářovu případu.
Protože by bylo příliš velkým luxusem, aby si exekutiva Agentury platila vlastní odborníky na otevírání hyperprostorových bran, najímala si vždy vědce, operátory a techniky některé z jednotlivých divizí. A protože Whitacker nespadal pod Bytewskou, nepůsobilo nijak podezřele, když byli Dexter a jeho spolupracovníci požádáni, aby zajistili přesun odsouzeného Johna Francise Kováře na pouštní svět vedený pod signaturou D4589.
Všechno klapalo až do předchozího večera, kdy ji Whitacker vyzval k neplánované schůzce v Doupěti.
"Máme problém," řekl na uvítanou a odhrnul si patku černých mastných vlasů.
"Překvapilo by mě, kdyby se žádný neobjevil," usadila se Bytewská do křesla a pokynula mu, aby pokračoval.
"Když jsem chtěl přepsat koordináty přesunu," začal Whitacker, "zjistil jsem, že ty původní, odpovídající rozsudku se signaturou D4589, někdo změnil."
Druhá strana hrála tvrdě a Bytewská tušila, že pouhé vyřazení Johna ze hry jim bude málo.
"Kam ho to mělo poslat?" zeptala se.
Whitacker si nervózně přetřel skla brýlí, čímž si je ještě víc upatlal.
"Realita D9589: rozpadlá ozónová vrstva, Slunce na pokraji exploze, smrtící mutace. Katalog uvádí šanci na přežití s kompletní výstrojí 4 %. S vybavením pro D4589 by John zemřel do několika hodin."
Bytewské ztvrdl výraz tváře.
"Dobře, Dextere. Děkuji, že jste mě informoval. Počkejte se změnou našich koordinátu do poslední chvíle, aby je už nikdo nestačil znovu přepsat."
Mladý vědec přikývl a pak ji překvapil otázkou: "Je to mnohem horší, než jste mi řekla, že?"
A Ljuba Bytewská mu prozradila všechno.
"Čas té mínus jedna minuta," zahlásil asistent operátora do interkomu a Bytewská sebou trhla.
Ve fialovo-rudé smršti se snažila zahlédnout svého agenta, oblečeného do bílého burnusu. Přes rameno měl kožený vak s nejnezbytnějšími potřebami pro přežití ve světě tvořeném nekonečnou pouští.

Netušil, že míří jinam a že tam na něj čeká úkol - možná nejtěžší, jaký mu byl kdy svěřen. Ať už byl zašifrovaný vzkaz skutečný nebo šlo o vtip, musely být skutečnosti v něm uvedené co nejdříve prověřeny. Jinak by se totiž mohlo stát, že by se nejen tento svět, nýbrž celá soustava paralelních realit mohla stát jednoduchým soustem pro kohokoli, kdo by se k ní dostal. A to Bytewská nehodlala připustit.
"Čas té mínus třicet vteřin."
Převalující se koule začaly rvát prostor mezi sebou a škvíra, která se mezi nimi rozevírala, odhalila temný nekonečný prostor. Sigmund Freud by z toho pohledu měl jistě radost.
Johna Francise Kováře však nečekalo vyhnanství v poušti ani rychlá smrt na umírající Zemi - mířil do reality, jejíž koordináty a soupis možných časových průniků obsahovala šifrovaná zpráva mrtvého muže. Když si Bytewská vyhledala signaturu tohoto světa, nalezla dimenzi, v níž lidstvo začalo kolonizovat Sluneční soustavu a až na pár mezikorporačních rozmíšek to byla v podstatě selanka.
To by ale nesměla být Ljuba Bytewská natolik zkušená. Věděla, že krajíc chleba padá na zem vždycky tou namazanou stranou, a nebyl důvod, proč by to tentokrát mělo být jinak.
Zachmuřeně sledovala, jak v místnosti pod ní znásilňovaná realita zavyla jako zraněné zvíře, ozvalo se hlasité prásknutí, jak se odchlípený prostor uzavřel, a oslnivě rudá záře přešla zpět do fialové. Muž stojící ve středu trojúhelníku, na jehož vrcholech se chvěli vyčerpaní fantomové, zmizel.
Bytewská sledovala prázdné místo, které v místnosti zbylo po jejím agentovi, a když jí výhled zakryli technici deaktivující přenosové zařízení, obrátila pohled zpět na galerii.
Poslední z právníků právě mizel ve dveřích a nakonec se pohnul i Lucius Treneport. Otočil se k ní, zkoumavě si ji změřil, pak úsečně přikývl a odešel.
Ljuba Bytewská vyšla na chodbu ženevské pobočky a rozhlédla se. Kolem ní procházeli úředníci, technici, sekretářky, asistenti i agenti, někteří ji zdravili, jiní ji beze slova míjeli - zdánlivě běžný ruch v agentuře Equilibrii Ferrarius.
Tentokrát se jí to však zdálo jiné, jako kdyby mohla pohlédnout pod obložení stěn, pod úsměvy i nehybné tváře, pod povrch věcí. Hromadilo se tam napětí, jak se přesouvaly síly jednotlivých frakcí.
Doba opatrného oťukávání končila, nad Kováři Rovnováhy se snášel soumrak a Bytewské se zdálo, že slyší první tóny jeho preludia.
RYTÍŘ V ŽUPANU
Příchod Johna Francise Kováře do vyhnanství se ztratil v erupci bílého světla, které neodstínila ani tmavě tónovaná okna vyhlídkové galerie.
Svět se vrátil zpátky do šera, ale JFK stále setrvával v pozici, v níž díky špinavě bezovému burnusu připomínal arabského sprintera očekávajícího výstřel ze startovní pistole. Hyperprostorový přenos ho srazil na jedno koleno a zabouřil mu v žaludku. Agent hledal ztracenou rovnováhu a přitom nasával okolní vzduch.
Očekával horké závany pouštního větru, sucho a dusno, ale cítil jen kolomaz, zápach spalin a nezaměnitelnou vůni ozónu, doprovázející přesun mezi realitami. Ani pod dlaněmi necítil písek, nýbrž lamely jakéhosi kovového roštu. Bílá mlha za víčky se změnila v těkající mžitky a JFK otevřel oči.
Všechno bylo špatně.
Se slzícíma očima se Kovář rozhlédl a postavil se. Před sebou neměl nekonečné duny převalující se a šustící pouště ani oázu s několika málo palmami a zdrojem pitné vody, dokonce ani bílé město vytesané z kamene. Nikoli.
Stál na malé, zřejmě servisní plošině, umístěné za zadními trakty vysokých domů, jejichž střechy se však neztrácely v modravé obloze, ale v podivném, umělém šeru. Kovář pod nohama ucítil jemné, takřka nezachytitelné vibrace a došlo mu, že místo, kde stojí, rozhodně neleží někde venku. Někde venku na Zemi… Při pohledu na páru unikající z nerezových trubek, otáčející se ventilátory a špinavé, umouněné stěny ho napadlo jediné slovo: strojovna.
S naježenými chloupky v zátylku se pomalu otočil a přes rozsáhlý pohled, který se mu naskytl, utrousil dvě nepříliš rozsáhlá slova:
"Do hajzlu."
Na této straně se doleva i doprava táhlo kouřové vyhlídkové okno, které připomínalo výhled do obrovitého akvária plného kytovců. Jenže v tomhle akváriu zářily myriády hvězd a místo vorvaňů, velryb a plejtváků tu ve vesmírné prázdnotě defilovaly obří kosmické křižníky ježící se zbraňovými a komunikačními systémy. JFK si všiml, že řada z nich je poničená. Těm šťastnějším se na trupech táhly pouze černé šmouhy, jak je ožehl energetický výboj, jiné byly doslova rozpárané. Mezi nimi se jako ovádi ve stádu krav proplétaly menší lodě, které flotile těžkotonážních leviatanů sloužily evidentně jako průvodci.
"Tady někdo zmáčknul špatné tlačítko…," zamumlal uhranutý Kovář a po chvíli potichu větu dokončil: "…schválně."
Přistoupil až k zábradlí a sledoval směr, kterým se vesmírný konvoj ubíral. Nejdříve, jen o několik desítek metrů níže než stál, zahlédl za rohem domovního bloku výsek opravdové vyhlídkové plošiny, na níž se mačkaly desítky lidí.
I přes poměrně značnou vzdálenost rozeznal, že jsou oblečeni velmi různorodě, od pracovních overalů přes vojenské uniformy až k civilním šatům střihu, který byl v Kovářově realitě moderní možná tak v osmdesátých letech dvacátého století. Jak to tak vypadalo, retro bylo nesmrtelné.
JFK si zamyšleně prohlédl svůj pouštní šat a zaklel. Jako vždy mu po počátečním šoku mozek najel do módu "adaptuj se a přežij", a tak mu bylo jasné, že si bude muset sehnat vhodnější oblečení. A nejen to, s klidným svědomím může zapomenout vše, co věděl o pouštní realitě D4589 a co nejvíce informací musí zjistit o této. Znalost prostředí byla klíčem k přežití, to se agenti učili už v mateřské školce.
"PŘIVÍTEJTE HRDINY, KTEŘÍ SE SRDNATĚ UTKALI S NAŠÍM NEMILOSRDNÝM NEPŘÍTELEM! PŘIVÍTEJTE STATEČNÉ VOJÁKY OBRANY ZEMĚ!" zahřměl zdánlivě odevšad kovový hlas a Kovář sebou trhl.
Vyhlídková galerie vybuchla jásotem a provoláváním slávy a JFK sledoval, jak flotila směřuje k místu, které připomínalo

kombinaci ranveje a přístavu pro zaoceánské lodi. S odhadem malých plavidel měl pravdu - sloužila jako navigační škunery pro nejvíce poškozené křižníky, kterým zničené komunikační přístroje neumožňovaly bezpečně přistát.
Kovář se obrátil ke schodům vedoucím z plošiny, zaklonil hlavu a uvolnil svaly. Ať už byl kdekoli - na kosmické lodi, vesmírném přístavu nebo na umělé planetě někde daleko od Země - cítil příjemné vzrušení. Po měsících vysedávání ve vězeňské cele měl mozek doslova otlačený od neustálého přemýšlení. Poslali ho do vyhnanství za to, že zachránil - byť značně nestandardním způsobem - Houbový svět před smrtící kombinací hyuaky a místních drog. Tenhle verdikt byl proti zdravému rozumu a všichni to věděli. Ale teď se ocitl tady a už nemělo smysl přemýšlet, kdo za tímhle podivným přesunem stojí. JFK byl zpátky v akci.
Zklamaný z vnitropolitických šachů, unavený bojem na několika frontách a smutný, že možná už nikdy neuvidí hnědé oči komtesy de Villefort, John Francis Kovář vycenil zuby jako šelma puštěná ze řetězu, vykasal si burnus a vydal se poznat svět, do něhož ho vhodili krutí agenturní bohové, lehkovážně si pohrávající s jeho osudem.
Shluky budov kolem něj připomínaly město duchů.
JFK stál zády ke dveřím, kterými se dostal ven z budovy. Předtím prošel setmělými chodbami osvětlenými pouze luminiscenčním nátěrem a sjel několik pater výtahem. Nad východem blikala žárovka, o níž prohlásit, že působila unaveně, by znělo jako lichotka.
Nikde nikdo. Ani v budově, ani v prostoru před ním. V šeru utopené zčernalé budovy bez oken rozdělovaly široké ulice do bloků, nad nimiž vzlínaly páry unikající z omlácených a grafitti počmáraných trubek vzduchotechniky. Kovář si opravdu připadal jako v opuštěném westernovém městečku, v němž jediný zvuk vydávají povrzávající dveře saloonu a vítr prohánějící se mezi budovami.
Udělal krok vpřed, zastavil se uprostřed ulice a vzhlédl.
Domy se vypínaly do výše několika stovek metrů a ztrácely se v paprscích zlatavého světla, které na ně dopadalo kdovíodkud. Jednotlivá podlaží spojovala pavučina nadchodů, lávek, tunelů a z horních pater sem dolů doléhal ruch běžného denního shonu: zvuk dopravních prostředků, lidských hlasů a všudypřítomných sirén.
Nahoře život pulzoval, tady skomíral. Nebylo to špatné místo, kde začít, a Kovář vykročil do šerosvitu labyrintu připravený na cokoli, co by se v něm mohlo skrývat.
Ušel však sotva pár kroků, když zaslechl výkřik.
Zastavil se a naslouchal.
Nezdálo se mu to, hlas ženy, která byla očividně v nesnázích, se ozval znovu.
JFK se rozeběhl, na první odbočce zatočil doleva a potichu se přiblížil k temnému průjezdu, z něhož se ozývaly zvuky zápasu.
Nahlédl do něj a jen několik kroků od sebe spatřil dvě siluety. Vysoký hubený muž přimáčkl ženu před sebou zády ke zdi, zatímco jí druhou ruku tiskl na ústa.
Ani si nevšiml, že do průchodu někdo vstoupil, a když ucítil závan vzduchu, bylo již pozdě. Kovář mu zezadu zahákl předloktí pod bradu a doslova ho od ženy odhodil. Ještě než útočník dopadl, už na něm agent seděl a několikrát ho tvrdě udeřil pěstí.
Matné světlo, které sem dopadalo ze dvora, ozářilo mužův prapodivný obličej. Postrádal jakékoli ostré rysy - skoro to vypadalo, jako kdyby na něm měl nataženou želatinovou masku.
JFK se napřáhl k finálnímu knokautu, ale ten mu nebyl dopřán. Hlavou mu projela bolest tak pronikavá, že zaskučel jako zvíře a chytl se za spánky.
Podle plánů Kovářovy nadřízené, Ljuby Bytewské, se po předem stanoveném čase aktivovala hypnoticky uzavřená část jeho paměti, do níž profesor von Wonder umístil všechny informace, které odhalila šifrovaná zpráva, včetně instrukcí od samotné šéfové. Důvod tohoto opatření byl jediný: Bytewská se bála, aby se tajné informace nedostaly do nepovolaných rukou někoho z Agentury v případě, že by přesměrování Kovářova přesunu bylo prozrazeno. Balíček informací se měl uvolnit až tehdy, když tělo prodělá hyperprostorový přenos a až v organismu odezní jeho vedlejší následky.
Bohužel, stalo se to právě teď, což hubenému muži stačilo, aby se vyvlékl zpod svého otřeseného přemožitele a zmizel v šeru domovního dvora.
Kovářovi třeštila hlava jako po té nejhorší kocovině, kterou kdy měl. A bylo jich tolik, že by mohl bez problémů sestavit žebříček s přinejmenším stovkou těch opravdu Odporných,
Největší nevolnost ale brzy odezněla a do ticha rušeného pouze jeho hlasitým oddechováním zaznělo opatrné zaklapání jehlových podpatků.
"Milej zlatej, jste v pořádku?" ozval se chraptivý hlas a agenta do nosu praštila kořeněná vůně agresivního parfému, Na rameni ucítil dlaň, jak k němu žena přiklekla.
JFK byl rád, že dotyčné rozumí. Mluvila anglicky, s lehkou stopou přízvuku, jenž svou měkkostí odkazoval někam na východ od švýcarských hranic. I od českých. Občas byl problém se na některých misích domluvit, ale jak mu odhalily právě nabyté vzpomínky, tohle nebyl ten případ.
Kovář se s její pomocí postavil a přikývl.
"Jsem v pořádku. Co vy?"
V setmělém průchodu vypadala její tvář jako duch vyděšeného klauna. Pod silnou vrstvou líčidla se však skrývaly rysy poměrně pohledné čtyřicátnice.
"Myslela jsem, že je po mně. Musel to bejt Jack…," nechala větu vyznít do ztracena, jako by už nebyl důvod cokoli dalšího dodávat. JFK žádného Jacka neznal a upřímně - ani po tom netoužil.
Vyšli zpět do uličky, kde si Kovář mohl zachráněnou konečně prohlédnout. Stárnoucí kurtizána v matném světle překvapivě ztratila na groteskosti, kterou jí propůjčily temné stíny v průjezdu. Oblečena typicky pro příslušnice svého

řemesla - do krátké sukně, síťovaných punčoch a příliš malého trička - působila překvapivě vitálním dojmem, jímž se jí dařilo zastřít tvrdost usídlenou v očích.
"Děkuju vám za záchranu, rytíři v županu," pronesla ironicky, když zhodnotila Kovářovu vizáž, a napřáhla ruku: "Yolana Radčivus."
"John Francis Kovář," představil se agent a dodal: "Pro přátele JFK."
Yolana odhalila bílé zuby a mezi prsty promnula pevnou látku jeho burnusu.
"Pozvala bych tě na skleničku, ale bojím se, milej zlatej, že v tomhle bys vzbudil trochu pozdvižení," přešla automaticky na tykání.
"Taky mám ten pocit," souhlasil JFK. "Zrovna jsem přemýšlel o tom, že si pořídím něco… tradičnějšího."
Kurtizána vzala Kováře za pravou ruku a pohlédla mu na zápěstí. Zamračila se a zamyšleně si ho změřila.
"Příležitost odvděčit se ti přišla nečekaně brzo," poplácala ho po hrudi. "Počkej tady a dej mi pár minut."
S těmi slovy se otočila a krokem hodným svého povolání se odvinila pryč. JFK se vrátil do průchodu a po pár krocích se ocitl na nevelkém dvorku, kde zmizel hubený útočník. Pohledem propátrával tmu, snažil se zaslechnout jakýkoli zvuk a přitom si třídil myšlenky. A že bylo co třídit.
S šálkem kouřící černé kávy před sebou, oblečený do plátěných kalhot a hnědé bavlněné košile, se John Francis Kovář cítil mnohem lépe.
Tlumená jazzová hudba, v níž prim hrály táhlé tóny saxofonu, a kouřovými filtry ředěné sluneční světlo lámající se na oknech baru na druhém podlaží pocit pohody jen umocňovaly. Jako by to byl úplně jiný svět, naprosto odlišný od šerého mrtvého ticha tam dole. Po visutých chodnících vypínajících se nad hlavním bulvárem procházeli lidé, zastavovali se, prohlíželi si výlohy obchodů a jen občas některý z nich zavítal sem, mezi umakartová křesílka a stoly, umělohmotné květiny a chromované skulptury, které v podnicích tohoto typu zastávaly funkci povinného umění.
JFK měl v oblibě podobná místa, kde se dalo zamedítovat s věrnou kamarádkou skleničkou. To mu připomnělo, že si zapomněl kávu zředit panákem bílého jamajského rumu, a proto tak neprodleně učinil.
"Tak to musí bejt vodvaz. To jsem ještě neviděla nikoho pít," zašklebila se Yolana sedící naproti němu.
"Chceš to zkusit?" zeptal se Kovář s potutelným úsměvem.
Kurtizána zvedla vysokou sklenici, ve které měla smíchánu vodku, Kahlúu a smetanu.
"Já si vystačím se svým Méďou. Ten mě vždycky vytáhne z nejhoršího."
JFK si vybavil střet s podivným hubeným útočníkem.
"Pohybuješ se běžně tam… dole?"
Yolana se hořce pousmála.
"Jenom, když dělám rychlovky. A těch je poslední dobou pořád víc, což jenom nahrává podobnejm hajzlům, jako je Jack."
"Proč neděláš v nějakém podniku? Rozhodně by to bylo bezpečnější."
Kurtizána si statečně přihnula a ukázala Kovářovi, že stupně hořkosti ve svém obličeji ještě nevyčerpala-
"Ale dělám, milej zlatej. Jenomže v mým věku už nejsem na roztrhání, a tak se musím ohánět." Zdálo se, že se ztratila ve vzpomínkách na lepší časy. Když se ale odtamtud vrátila, měla v očích zpátky léty získanou tvrdost.
"Ještě jednou díky, žes tam byl, rytíři," zahnala ticho a pozvedla sklenici k přípitku. JFK si s ní přiťukl a přemýšlel, kam dál směřovat hovor.
Nacházel se ve znepokojivé situaci - informace o tomto světě, které mu poskytla odkrytá paměť, byly kusé a i přes to, že zatím neměl šanci je příliš srovnat se skutečností, působily chybně. Kovář si to nedokázal vysvětlit, ale instinkt v něm bzučel jako Spidermanův varující smysl.
"Rád pomáhám krásným dámám v nesnázích," rozhodl se nic neříkající odpovědí získat ještě trochu času. Tak fajn, řádí tu chlápek jménem Jack, kolem lítají kosmický lodě, nevím, kde jsem a ani zbla mi není jasný, co ukazují támhle ty čísla, pomyslel si, když si všiml velkého digitálního displeje, který byl součástí velké ploché obrazovky umístěné nad barem. Hypermoderní ciferník se skládal ze dvou částí: vrchní ukazoval poměr mezi čísly 4 526 489 a 3 958 744 a pod ním běželo odpočítávání v řádech dní, hodin, minut a sekund.
Yolana se nadechla, aby okomentovala Kovářův kompliment, když ji přerušil kovově znějící hlas:
"OBČANÉ, NEZAPOMEŇTE SLEDOVAT POLEDNÍ ZPRAVODAJSTVÍ Z FRONTY! STANICE RADY OBRANY ZEMĚ PŘINESE EXKLUZIVNÍ INTERVIEW S GENERÁLEM TOSCHIM, KTERÝ SE PRÁVĚ VRÁTIL Z VÁLEČNÉHO PEKLA!"
U lidí v baru nastala zvláštní reakce - oči některých se stočily k obrazovce, jiní se podívali před sebe a jejich pohledy jako by se obrátily dovnitř. Kovářovi připomínali slepce naslouchající nějaké rádiové stanici.
Optimisticky naladěný komentátor v televizi zatím spustil:
" Válení diváci, přinášíme zprávy. Ve tři hodiny ráno západoevropského času nepřítel prolomil Flagganetovu blokádu, přičemž utrpěl těžké ztráty. Flotila admirála Rommanettiho se přeskupila a ve spolupráci s eskadrou komodora Marchové útok zastavila."
"Tak proto jsme šli tak nahoru," kývla Yolana vědoucně hlavou k digitálnímu ciferníku a postavila prázdnou sklenici na stůl. "Brzy na tom budem hůř, sakra."
Kovářovi došlo, že poměr obou čísel vyjadřuje ztráty na obou stranách válečného konfliktu. Pravé číslo patřilo nepřáteli, levé… nadnárodní korporaci, na jejímž území se nacházel? Tak mu to alespoň nabízel informační balíček od Bytewské, ale i nyní agentovi připadalo, jako by tahle svačina patřila někomu jinému.
"Hajzlové," ulevila si Yolana, když zpravodajství skončilo, a gestem si objednala nové pití. "Myslím, že to je jenom politikaření a ten hezoun Toschi přiletěl, aby posílil svou pozici, co myslíš?"
JFK zahuhlal souhlasnou odpověď a usrknul chladnoucí kávy s rumem.

"Moc toho nenamluvíš," postěžovala si kurtizána a navedla Bílého medvěda k ťuknutí s Černou perlou Karibiku, jak se na Kubě říkalo Kovářovu pití.
"Leží mi v hlavě ten chlápek," odvedl JFK debatu na silnější led. "Viděla jsi mu do tváře?"
Chtěl si potvrdit dojem, že útočník měl nějaký podivný obličej, ale Yolana zavrtěla hlavou.
"Ani náhodou. Byla tam hrozná tma a já byla tak vyděšená, že bych ho nepoznala, ani kdyby to byl někdo z mejch stálejch kunčaftů."
"Měla bys to nahlásit…," začal Kovář a chtěl dodat "policii", ale netušil, jestli se tady téhle instituci takhle říká.
Kurtizána kývla.
"Půjdu za Keškem. I když si myslím, že to stejně žádnej efekt mít nebude."
"Proč myslíš?"
"Copak to není jasný? Čtyři měsíce tu řádí Jack, čtyři holky už jsou nejspíš někde v pánu, a co slavnej vládní pátrač Kešh Tribett vypátral? Leda hovno."
JFK si už začal připadat jako jedna hračka z jeho dětství: umělohmotný tučňák s hlavou přidělanou na pérku, do níž se kleplo a ona se rozkývala.
"A vůbec," položila si Yolana lokty na stůl a podepřela si bradu pěstmi, "co jsi tam vlastně dělal ty? Rytíř v županu?"
Kovář byl na tuhle otázku připraven.
"Někoho hledám," řekl a zatvářil se tak, jako by cokoli dalšího bylo přísně tajné. Což nakonec bylo.
"Další vládní pátrač?"
"Soukromé očko," vystřelil JFK opět naslepo.
"Pro jakou gildu pracuješ?"
"CHEMICAL BROTHERS," využil Kovář opět informačního balíčku od Bytewské. Doufal, že se jeho instinkt plete a data, která dostal, tomuto světu odpovídají.
Yolana pohledem střelila k jeho ruce a potom se usmála. I když se to snažila zakrýt, působilo to strojeně.
"Nebudu se dál ptát, asi bys mi stejně nemohl odpovědět…"
JFK se raději napil. Začínal se pod palbou Yolaniných otázek trochu potit - bylo otázkou času, kdy řekne něco natolik neadekvátního, že vzbudí její podezření.
"Máš štěstí, že ti magnátka dala povolení se tu pohybovat tak brzo před Kláním," pronesla kurtizána zamyšleně a než se napila, sklenicí ukázala na displej, čímž Kovářovi osvětlila i záhadu odpočítávání. "Každej je touhle dobou nervózní jak holka s prvním zákazníkem."
JFK zařadil myšlení na vyšší rychlost a zareagoval:
"Vlastně jsem se k magnátce ještě nedostal. Stopa byla příliš čerstvá, než abych ji nechal být."
"To tě ale může přivést do pěknejch trablů, milej zlatej."
"Toho jsem si vědom," pronesl Kovář pochmurně.
Lehce napitá Yolana se ale vítězoslavně zasmála.
"Ještě to nevíš, ale máš štěstí, rytíři v županu."
JFK ji pobídl pohledem.
"Pomohl jsi Yolance a Yolanka teď pomůže tobě." Kurtizána si vychutnávala svůj malý triumf a pak dodala: "S Amélií se znám totiž velmi dobře, takže ti můžu zařídit audienci."
Kovář se potěšené usmál a nadechl se ke slovům plným díků, ale Yolana ho zarazila.
"Nic nechci slyšet, ani zdaleka tím není náš dluh vyrovnaný. Dej mi chvilku."
V ten okamžik se její již lehce plovoucí pohled upřel na jakési místo za Kovářovými zády, stejným způsobem, jak už to viděl u některých hostů, když začalo válečné zpravodajství.
Až nyní si JFK uvědomil, že zdejší lidé musejí být napojení na nějaké rozhraní - datovou síť, která jim umožňuje komunikovat a přijímat zprávy bez toho, aby k tomu potřebovali zařízení typu mobilu nebo osobního počítače. Respektive nějaká vysoce sofistikovaná kombinace obou musela být implantovaná přímo do lebečních kostí a napojená na neurální synapse. Aspoň takováhle slova používali hrdinové Matrixu.
"Domluveno," vytrhla ho Yolana z úvah a usmívala se. "Amélie tě očekává za hodinu v centrále gildy."
Než stačil JFK cokoli říct, obrátila se na číšnici a nechala si objednat dvojitou kávu. Sklenice s Bílým medvědem se už ani netkla.
"Přišla mi zpráva od jednoho váženýho kunčafta," dodala na vysvětlenou. "Chce, abych za ním hned přišla, takže musím vystřízlivět."
"Možná by bylo nejlepší, kdybys to odvolala," řekl Kovář.
"Myslíš kvůli Jackovi?" Yolana zašátrala v kabelce, vytáhla plastovou tubu a hodila do sebe bílou tabletu, kterou pak zapila kávou. "Nemůžu si dovolit odříkávat kšefty, milej zlatej. Zvlášť ne takovýhle."
Postavila se a kývla na Kováře.
"Jestli to chceš stihnout, měl bys taky vyrazit. Amélie nerada čeká."
Prošli ven z baru. Yolana asi stačila během telefonování nejen vyřídit kšeft, ale i zaplatit. JFK tak usuzoval podle toho, s jakou nenuceností opustila lokál.
Propletli se řekou lidí spěchajících oběma směry a zastavili se u zábradlí nad hlavním bulvárem.
"Mám takový pocit, že brzy začnu dlužit já tobě," podotknul Kovář s úsměvem, ale Yolana ho opět odbyla mávnutím ruky. Ale JFK se tentokrát nedal.
"Co bys říkala večeři, třeba zrovna tady?" ukázal na podnik, z něhož vyšli. Nemohl si dovolit ztratit jediného člověka, kterého v tomto světě znal. Navíc mohl z kurtizány vytáhnout další informace, až se tu trochu zorientuje. Soukromé očko potřebuje kontakty.

Yolana provedla neobratné pukrle.
"Bude mi ctí, rytíři v županu. Tak v osm hodin zde?"
Kovář přikývl.
"Aspoň mi řekneš víc o tom Jackovi, Třeba bych mohl nějak pomoct."
"Dobrá, ale tentokrát platíš ty, abysme trochu zmírnili tvoje výčitky svědomí," poplácala ho mateřsky po rameni a zmizela v davu.
JFK měl hodinu na to, aby zjistil, jak se dostat k sídlu jakési gildy, a to aniž by prozradil, že nedisponuje připojením na ono informační rozhraní.
Vydal se po visutém ochozu stejným směrem, kterým odešla Yolana, a přitom se snažil najít nějaký veřejný terminál, tedy pokud zde něco takového existovalo. Po úzkém mostku přešel na druhou stranu bulváru a když míjel jednu z bočních uliček, zahlédl na samém jejím konci vysoko nahoře další vyhlídkovou galerii. Místo černoty vesmíru však skrz sklo spatřil nečekaně jasnou modř.
Bez otálení tam vyrazil, na konci ulice vstoupil do výtahu a nechal se vyvézt nahoru. A jako tolikrát na tomto světě zalapal po dechu.
Pod sebou, zdálo se, že téměř na dosah ruky, měl Zemi - modrou kouli protkanou pásy bílých mraků, pod nimiž se skrývaly a zase objevovaly jednotlivé kontinenty. JFK vzhlédl a pochopil, že se nenachází na žádné kosmické lodi. Jeho rodnou planetu v této realitě obtáčel obrovitý, uměle vytvořený prstenec připomínající šňůru, na níž někdo navlékl několik různě velkých a různě tvarovaných korálů. A koordináty z e-mailu dávno mrtvého muže ho zavedly právě sem - do reality, která ani v nejmenším neodpovídala informacím, které mu přátelé z Agentury umístili do mozku.
John Francis Kovář se přinutil silou vůle odtrhnout od výhledu před sebou. Když odcházel z plošiny k výtahu, zarazil se u požárních dveří. Málem se rozesmál a zároveň sám sebe v duchu vyplísnil za to, že na tak samozřejmou věc nepřišel dřív.
Na tabulce vedle únikového východu byla vyobrazena mapka celého jednoho sektoru prstence, v níž byly zakresleny nejen cesty k evakuačním kapslím, ale také všechna strategická místa, samozřejmě včetně centrály gildy, kterou hledal. JFK se tam neprodleně vydal, a jak procházel pavučinou visutých chodníků, úzkých můstků a vyhlídkových galerií, mezi nimiž se proplétaly osobní i přepravní skútry, zjistil, že se mu v davu spěchajících zaneprázdněných lidí přilepili na paty dva muži.
Jestli se Kovářovi zdál interiér monstrózního prstence kolem Země zanedbaný, špinavý a zapáchající, přijímací kancelář v centrále gildy jako by se čistotou působící až aseptickým dojmem a moderním vybavením snažila vyrovnávat jazýčky vah. Věčná rovnováha, pomyslel si JFK poněkud sarkasticky.
Za stolem z chromovaných ohýbaných trubek seděla chromovaná blondýna a cosi vyťukávala na klávesnici miniaturního počítače.
"Posaďte se, prosím, baronka Techlowitzová vás hned přijme," řekla, aniž by vzhlédla od listového monitoru.
Kovář se ještě naposledy otočil a skrz skleněnou výplň dveří pohlédl dolů do haly, jíž přišel. Jeho dva pronásledovatelé se ztratili mezi zaměstnanci gildy, jako by nikdy neexistovali. S nepatrným pokrčením ramen se posadil do pohodlného sofa a zaklonil hlavu. Toužil po dlouhé sprše a vydatném spánku. Jak to tak vypadalo, na obojí musel v dohledné době zapomenout.
Titul magnátky, na kterou čekal, mu připomněl komtesu de Villefort, ztracenou s ostatními kolegy z Agentury kdesi v paralelním metauniverzu. Snad proto, že byl od nich dokonale odříznut, měl tentokrát pocit, že propast mezi nimi už nepůjde nikdy překlenout.
"Pan Kovář?" ozval se nad ním sytý mužský baryton a JFK zvedl hlavu.
V dokonale padnoucím obleku na něj hleděla kopie Franka Boormana, jen v bělošském provedení. Kovář přikývl a postavil se. Muž ho prohledal a pokynul mu, aby ho následoval.
Nastoupili do výtahu, který je bez jediného otřesu svezl o několik pater níže. Vystoupili a agent ucítil nezaměnitelnou vůni chlóru. Mlčky prošli krátkou chodbičkou a když už se JFK chystal vstoupit na dlážděnou podlahu lemující nevelký bazén, bodyguard ho zarazil.
"Svlékněte se," ukázal na stolek, kde ležel bílý ručník.
Kovář se zarazil.
"Cože?"
Muž nedal najevo sebemenší známku netrpělivosti.
"Svlékněte se," zopakoval.
JFK se zmateně rozhlédl po místnosti s bazénem, jen tlumeně osvětlené několika zářivkami. Vodu nezčeřila jediná vlnka a nikdo se neschovával ani ve stínech s umělými palmami, ani neseděl na umělohmotných lehátkách.
Nadechl se opět k té samé otázce, ale strážce ho předešel.
"Baronka na vás čeká tam," ukázal na dřevěné dveře s kulatým okénkem uprostřed, ztrácející se v šeru na druhé straně bazénu.
Kovář měl co dělat, aby se nerozesmál, ale nakonec udělal to, co po něm hromotluk chtěl. Bílý ručník si omotal kolem pasu a s bodyguradem sledujícím každý jeho krok přešel opatrně kolem bazénu a zaťukal na materiál, který se jako dřevo pouze tvářil.
Na vyzvání pak vstoupil do nevelké suché sauny, utopené v rudém světle rozžhavených uhlíků rozmístěných po celé ploše železného roštu.
Žena, která tam na něj čekala, zřejmě pojem "stydlivost" vyřadila ze své slovní zásoby, protože seděla v jednom rohu tak, jak ji pánbůh stvořil. A JFK musel uznat, že si ten chlápek s dlouhejma fousama, obvykle si hovící na nějakém obláčku, dal v jejím případě opravdu záležet: měla štíhlé nohy, ne vyhublé, naopak s vyrýsovanými liniemi svalů, úzký

pas, ploché břicho, pevná prsa a ladnou šíji, kterou odhalovaly vyčesané černé vlasy. Oválný obličej s temnýma očima a úzkými, skoro přísnými rty se pyšnil pevným rovným nosem, možná větším, než předepisovaly parametry pro královny krásy, rozhodně ale takovým, který ženě dodával na osobitosti a zajímavosti.
"Měl jsem schůzky už na různých místech," řekl Kovář, když se posadil, "ale takhle originální zatím nikdo nebyl."
Žena si ho zkoumavě prohlížela v tichu delším, než bylo příjemné, a pak natáhla ruku.
"Baronka Amélie von Techlowitz, magnát gildy BIOTECH," představila se.
"John Francis Kovář," oplatil jí to JFK. "Velmi mě těší, paní baronko," dodal jako správný gentleman.
"Abych se vrátila k vaší úvodní poznámce - důvody, proč jsem vás přijala tady, jsou dva," řekla bez jakékoli stopy pobavení. "První: nerada měním své návyky a tuhle dobu trávím vždy v sauně. Druhý: mám hodně nepřátel, pane Kováři, zvlášť nyní, pár týdnů před Kláním. Nevěřil byste, jak dovedou být lidé vynalézaví, když se snaží schovat zbraň."
"To chápu. Nakonec by mi stačilo povolení k pobytu na území gildy od nějakého vašeho podřízeného," předklonil se JFK a opřel si lokty o kolena. "Nechtěl jsem vás obtěžovat."
"Před Kláním si ráda prověřuji cizince sama a navíc jsem chtěla osobně poznat zachránce mé přítelkyně."
Možná do Kovářova výrazu probleskl pocit údivu, když Yolanu nazvala přítelkyní, protože Amélie na to ihned zareagovala:
"Pohrdáte prostitutkami, pane Kováři?" A ještě než stačil cokoli říct: "Nebo spíš šlapkami, kurvami, děvkami, jak jim zřejmě říkáte?"
JFK zvedl ruce v obranném gestu, jako by chtěl zastavit příval jejích útočných slov.
"Nic takového jsem přeci neřekl, jen to v mém… mé gildě není zrovna obvyklé, aby se magnátka přátelila s lidmi z jiné společenské vrstvy."
Améliin tvrdý výraz ztratil hrany.
"Vy budete asi zdaleka, pane Kováři?" pronesla tiše a vůbec to neznělo jako otázka. JFK si otřel orosenou tvář, aby získal čas. Amélie mu ho ale nedopřála.
"Možností je více: můžete být špión jiné gildy, ale potom nechápu, proč tak neohrabané krytí a také proč byste zachraňoval Yolanu," sáhla vedle sebe a otočením termostatu zvýšila teplotu. "A také nemáte signifikaci," napřáhla před sebe pravou ruku hřbetem dolů a na jejím bledém zápěstí Kovář uviděl vytetovaný složitý symbol. "Signifikaci má každý člověk, ať už je z Prstence nebo ze Země, pane Kováři."
JFK se potil, a to doslova i psychicky. Tam, kde měl na předchozích misích dokonale nastudované materiály, tady tápal. A jak to tak vypadalo, tak i dotápal. Možnosti, jak z toho ven, byly jenom dvě: říct pravdu anebo lhát a riskovat uvěznění nebo dokonce smrt. Jak to tak vypadalo, lidé z Prstence měli podezřívavost v popisu práce.
Amélie na něj dál upírala analytický pohled a pokračovala:
"Bez signifikace nikdo nepřekročí hranice gild, bez signifikace se nikdy nedostanete ze Země na Prstenec," vypočítávala. "Pak tedy zbývá otázka, kde jste se tu vzal?"
Kovář se nadechl k odpovědi, ale žena ho zarazila gestem ruky.
"Jak už jsem řekla, možností je více: špión pravděpodobně nejste, takže zbývají další varianty: jste uprchlý klon z našich nádrží, a pokud je to pravda, pak jsme seděli na zlatém vejci, aniž bychom to tušili. Nikdy jsem ale tak dokonalýprodw/cř neviděla, takže tomu moc nevěřím."
Znovu otočila termostatem a až nyní si JFK všiml, že na její bělostné kůži není ani kapka potu, zatímco z něho se ho lily celé proudy.
"Třetí varianta je, že vás poslal Nepřítel…" Význam toho sdělení jakoby zůstal viset ve vzduchu. Amélie si ho nyní prohlížela jako nějakou věc, skoro jako kdyby mohla změnit optiku svého pohledu, nahlédnout pod zdánlivý stav věcí a nalézt skutečnost. Kovářovi se do myšlenek vkradlo podezření, že onen Nepřítel zřejmě nebude lidského druhu…
Nadechla se, ale tentokrát JFK zarazil ji.
"A co když existuje čtvrtá varianta?" zeptal se.
Amélie mlčela, ale nakonec mu pokynula, aby pokračoval.
A John Francis Kovář - tak jak se tomu naučil na předchozích misích - mistrně začal splétat pravdu s polopravdou a lží. Zamlčel svůj statut vyhnance, stejně jako obsah e-mailu, který tolik vyděsil odpovědné osoby v Agentuře EF. Baronka von Techlowitz se dozvěděla, že ho jedna mocná organizace, dohlížející na rovnováhu mezi paralelními světy, vyslala, aby nalezl a přivedl zpět jednoho důležitého člověka. Než to celé dovyprávěl, plíce měl v jednom ohni, pokožku mu pokrývala souvislá vrstva potu a v očích ho štípala sůl. Když se dotkl vlasů, ucukl, jak byly rozpálené.
"Frederick Maurby?" zamyslela se Amélie nad jménem toho, koho JFK hledal. "To jméno mi nic neříká…" Pak jen zavrtěla hlavou: "Neřekl jste mi, pane Kováři, že čtvrtá varianta spadá do říše pohádek a bajek."
Agent se vztyčil, před očima mu pulzovala rudá kola, a jak se zakymácel, ručník, který měl uvázaný kolem pasu, sklouzl na zem.
"Tímhle mě neobměkčíte," podotkla sarkasticky baronka von Techlowitz při pohledu na Kovářovo nahé tělo.
JFK zachrčel a vyrazil ke dveřím. Nebýt obluzen horkem, možná by dokázal zareagovat na pohyb za zády. Takhle se jen stačil opřít o zárubně a v zátylku mu vybuchla bolest, která všechny mžitky zakryla neprodyšnou černotou.
SNY O ZEMI
Sex s Millerem byl vždycky dobrý. Zvlášť tehdy, když Amélie potřebovala zapomenout na problémy, které s sebou přinášelo blížící se Klání. Obavy, starosti, vlastně všechny pocity jako by se přestěhovaly do nějaké jiné dimenze a zůstala jenom čirá tělesnost, mající podobu takřka živočišného páření.
Baronka Amélie von Techlowitz teď stála nahá před iluzínovým oknem, na nějž kamery umístěné na vnějším plášti Prstence promítaly pohled na Zemi zahalenou do bílých mračen okluzní fronty. Dobře věděla, že ji Miller uvolněně ležící

na opravdu rozlehlé posteli pozoruje a s nenuceností sobě vlastní mu to s potěšením dopřávala.
Nakonec i proto laboratoře BIOTECHU vylepšily její tělo až na samou hranici dokonalosti. Pokud chtěla v nelítostném prstencovém světě přežít, nezbývalo jí nic jiného, než z něj udělat zbraň. Proto pevné nohy a silnější lýtka, než by schvaloval většinový vkus, proto agresivní profil obličeje oscilující mezi křehkou krásou a neústupnou cílevědomostí. Améliini odborníci našli rovnováhu mezi ženou a válečníkem - to první nyní ukazovala Millerovi a to druhé včera pocítil ten podivný cizinec s ještě podivnějším jménem. Žádný obyčejný člověk nemohl vydržet v sauně takovou teplotu, která tam byla.
"Jsi krásná, Amélie," ozvalo se za ní a magnátka rychle pohlédla před sebe, aby zakryla lítostivou grimasu. Miller byl skvělý osobní strážce a tajemník v jednom, byl dobrý v posteli, ale originalitou a vynalézavostí příliš neoplýval.
Žena otočila hlavou, aby mu nabídla potěšený úsměv, a obrátila se.
Miller si vyskládal polštáře za záda a s rukama složenýma za hlavou si ji prohlížel. Líbilo se jí jeho štíhlé, atletické tělo, kučeravé vlasy, tmavé oči i hezký, možná trochu arogantní obličej velkoměstského šviháka. A on to věděl a nabízel jí teď to samé, co ona před chviličkou jemu - vynalézavý možná nebyl, ale učil se rychle.
Amélie přistoupila ke stolku a z karafy obložené ledem si nalila do sklenky čistou vodu.
"Jak dopadly testy?" zeptala se, když se napila.
Tajemníkův obličej se zachmuřil.
"Bohužel tak, jak jsi předpokládala."
"Takže jsme v prdeli," pokývala hlavou.
"Dalo by se to říct i jemněji, ale to samozřejmě na stavu věcí nic nemění."
Amélie se posadila na pelest a nabídla svému společníkovi sklenku s vodou.
Roky a měsíce vývoje, testů a výroby prototypů přišly vniveč. Nový model dokonalého vojáka se opět nepodařilo vytvořit, ačkoli zlanařila několik dalších odborníků z jiných gild a napřela všechny síly pouze tímto jedním směrem. Přesun na Zem se pomalu vracel z reality dó říše snů a pohádek. A to baronka Amélie von Techlowitz, magnátka gildy BIOTECH, nehodlala dopustit.
"Nezbývá nám nic jiného než je zkontaktovat."
Miller odložil prázdnou sklenku na noční stolek a zatvářil se odmítavě, ale než stačil cokoli říct, Amélie ho předešla:
"Už není čas, Franku. Tentokrát už mi tó nerozmluvíš. Klání začne…," podívala se na displej nade dveřmi, "…za dvacet sedm dní a to není tak dlouhá doba, abychom mohli váhat."
Miller si prohrábl kudrnatou kštici a přikývl:
"Dobře, postarám se o to."
Magnátka se trochu uvolnila, ale z držení těla bylo jejímu milenci jasné, že ji ještě něco trápí. Respektive někdo.
"Jsi si jistá, že to byl dobrý tah? S ním?"
"Nejsem si jistá ničím, ale myslím, že je dobré nechat do chladných proudů logiky vstoupit trochu mysteriózní náhody," usmála se.
"Riskuješ."
Amélie znovu odhalila dvě řady dokonalých zoubků. Ostrých zoubků.
"Už mi také nic jiného nezbývá."
Jak vysvětlit racionálně uvažujícímu muži, jehož jedinou starostí je zajistit své paní maximální bezpečí a pohodlí, že má z toho cizince zvláštní pocit, který jí říká, že zvolila dobře? A všechny testy, které udělali - všechno to hrabání v jeho mozku - jí to jen potvrdily. Ten muž nelhal, alespoň o tom byl sám přesvědčen, a Amélie nevěřila, že by byl Nepřítel natolik schopný proniknout do lidského myšlení, aby dokázal vytvořit něco takového, jako byl muž, který si říkal John Francis Kovář.
"Kdy ho chceš probudit?" zeptal se Miller.
"Ještě dneska dopoledne. Profesor Kaligary říkal, že operace proběhla bez komplikací."
Dobře věděla, že s tím nesouhlasí, ale pokud už se rozhodla, její konečné slovo nezpochybňoval. Přesto věděla, o co ji požádá, ještě než to vyslovil.
"Chci, aby ho měli Volodja a Ted neustále na očích," promluvil v něm tentokrát bodyguard.
"Zklamu tě," zlomyslně se usmála. "Než k nám přišel, všimnul si, že ho sledují, takže budeš muset vybrat někoho jiného."
Zatvářil se vztekle, ale nakonec se usmál také. Améliino pobavení bylo nakažlivé. Pohladil ji po stehnu, ale jak se přiblížil k dokonale tvarovaným liniím jejího zadku, zarazila ho.
"Máte práci, pane Millere," řekla zamyšlená a dokonale chladná. Oblékla se do županu, znovu se postavila k oknu a utopila pohled v modři pod sebou.
Cítila jeho uraženou samčí ješitnost, ale neotočila se, ani když se za ním zavřely dveře. Možná trochu hlasitěji, než bylo bývalo nutné.
Po pravdě, Amélie von Techlowitz v této chvíli svět kolem sebe příliš nevnímala. Jediné, co ji zajímalo, byla ta obrovitá otáčející se koule pod ní, mene tekel jejího snažení, její osud, smysl života. Nešlo jí ale o to, o co ostatním gildám - dostat se na Zemi, a přestože válečný konflikt eskaloval, žít v ráji, který tam na vítěze Klání čekal. Ne, pohnutky magnátky BIOTECHU byly jiné, hlubší, a to doslova - vyvěraly z nezmapovaných míst lidského mozku, z těch nejtemnějších hlubin, a měly podobu strachu. Strachu, že je všechno jinak.
A příchod cizince zvaného John Francis Kovář jako by všechny tyhle pocity ještě umocňoval, jako by je potvrzoval.
Amélie se odtrhla od okna, rychle se oblékla a upravila. Chtěla být u toho, až profesor Kaligary agenta Kováře probudí. JFK se z hlubokého spánku do stavu naprostého vědomí probral hned, jak zafungovaly jeho výcvikem posílené reakce speciálního agenta.

Přestože kolem něj bylo vše tak, jak má být, okamžitě věděl, že něco je špatně.
Ležel v nemocničním pokoji, v jakých už pobýval nesčetněkrát. Bílé stěny, bílé povlečení, v bílém plášti oblečený doktor s bílými vlasy.
"Dobré ráno, pane Kováři," řekl a odhalil bílou keramickou protézu, "jak se cítíte?"
JFK se pokusil vyloudit nějaké slovo, ale podařilo se mu to, až když se napil minerální vody.
"Cítím se… divně," odpověděl. "Co se stalo, doktore? Proč jsem v nemocnici?"
Horečnaté přemýšlení ho dovedlo k horkému vzduchu a ten zase k rozhovoru v sauně.
"Nikdy jsem netrpěl na mdloby," řekl nechápavě a doktor se usmál.
"Takže už jste si vzpomněl," přistoupil ke Kovářovi a s bodovou baterkou mu prohlédl zornice. "Ale to není důvod, proč jste tady. Prodělal jste operaci mozku."
Agentovi opět vyschlo v ústech.
"Cože?" zeptal se. "Proboha proč?"
"Protože pokud pro mě chcete pracovat, byl takový zásah nezbytný," pronesl hlas ode dveří a vedle doktora se postavila magnátka gildy, baronka Amélie von Techlowitz.
JFK si ji nasupeně změřil.
"Myslíte, že po tom všem mám chuť pro vás pracovat? Vlastně, že jsem ji někdy měl?"
Amélie se otočila na doktora.
"Profesore Kaligary, nechte nás o samotě."
Bělovlasý muž kývl, ale než odešel, neodpustil si napomenutí:
"Netrapte pacienta příliš dlouho, paní baronko. Ještě by měl dneska odpočívat."
Magnátka ho netrpělivým pohybem ruky odehnala a přitáhla si ke Kovářovi židli.
"Jestli se chcete někdy vrátit do vaší reality, agente Kováři, nic jiného než pracovat pro mě vám nezbývá,"
"Pošťourali jste se v mé hlavě, abyste si potvrdili, že moje čtvrtá varianta není zas až tak pohádková? Nejste tady zrovna moc důvěřiví."
Amélie zůstala vážná.
"Ve válce je důvěra příliš velký luxus a platí se za ni nejvyšší cena, což - vzhledem k vašim bojovým zkušenostem - sám dobře víte."
"Přesto to není důvod, abyste se mi hrabali v mozku. Jednodušší by bylo mě zastřelit," oponoval JFK.
"Neznáte náš svět, agente, nevíte, proti čemu stojíme. A nevíte, proti čemu stojím já. Naopak já vím, že byste mohl být žolíkova karta, která rozhodne o nejbližším osudu BIOTECHU."
Kovář unaveně zaklonil hlavu.
"Často bývám v takovéhle pozici, že už by bylo načase se tím živit," řekl se značnou dávkou sarkasmu.
Amélie se mu podívala do očí.
"Potřebuju vás a vy potřebujete mě. Mohla jsem vás zabít, mohla jsem vám vymýt mozek a využít vás jako sluhu, ale ani jedno jsem neudělala. Uzavřeme obchod."
"Obchod?"
"Hledejte si toho svého Maurbyho a na oplátku budete pracovat pro mě."
"Jako co?"
"Jako gildovní pátrač."
JFK se znovu napil minerálky a Amélie dodala:
"Mám v revíru škodnou, agente Kováři. Jak už asi víte od Yolany."
Kovář přikývl.
"Jack… Jako Jack Rozparovač?"
Amélie si přehodila nohu přes nohu a předklonila se.
"Přesně tak, média ho tak začala nazývat, ačkoli není jasné, zda byly ty ženy opravdu zabity. Těla nebyla totiž nikdy nalezena."
Kovář zvažoval Améliinu nabídku. Byla příliš dobrá na to, aby za ní nebylo něco víc, něco skrytého pod skutečným stavem věcí.
"Nakonec, pokud chcete znát o Jackově řádění podrobnosti, podívejte se na zprávy," řekla baronka, když si všimla jeho váhání.
JFK se rozhlédl, ale žádnou televizní obrazovku neviděl.
Amélie si s úsměvem zaklepala na spánek.
To gesto mělo platnost mezi všemi realitami, které kdy Kovář navštívil, ale na téhle mělo ještě jiný význam, než "jsi idiot". Lobotomii JFK nepodstoupil jen proto, aby lidé z BIOTECHU prozkoumali jeho nejtajnější přání a sny, ale také aby mu implantovali rozhraní, které používala i Yolana.
"Přesně tak, připojili jsme vás na Síť," potvrdila jeho dohady Amélie. "Vidíte v zorném poli vpravo nahoře tu modrou tečku?"
Kovář kývl.
"Stačí, když si budete myslet, že na ni chcete kliknout, a otevře se vám základní menu."
JFK to udělal a před pravé oko se mu "rozbalilo" několik tlačítek.
"Nastavení je základní," vysvětlovala Amélie. "Až se v Síti budete trochu orientovat, přizpůsobíte si vzhled, velikost i barvy vašim požadavkům."
Kovář si pomyslel "klik" na ikonku nadepsanou Zpravodajství.
"NANOTECHNOLOGICKÉ BOMBY S 99% ÚSPĚŠNOSTÍ ZNIČILY DVĚ PŘEDSUNUTÁ STANOVIŠTĚ NEPŘÍTELE!"

ozvalo se mu v hlavě tak hlasitě, až sebou trhl. Našel patřičné tlačítko a stáhl hlasitost. Před levým okem mu seděl chlápek s pečlivě učesanou pěšinkou a dál drmolil: "GILDA NANOBOOTH NAVÝŠILA HODNOTU SVÝCH AKCIÍ O 3,5 % STÁVAJÍCÍ HODNOTY A POTVRDILA SI TAK DALŠÍ ROK POBYTU NA ZEMI…"
JFK přeladil na jiný kanál a dozvěděl se něco málo o umění v podání brigádního plukovníka Stoilowa. Na další stanici vyhrávala k poslechu a tanci armádní kapela a až na třetím nalezl lokální zpravodajství z Prstence a v podmenu i samotného BIOTECHU. Komentátorka měla černé vlasy střižené nakrátko a v obličeji pochmurný výraz.
"…PROTO GILDOVNÍ POŘÁDKOVÉ SLOŽKY VARUJÍ: BUĎTE OBEZŘETNÍ A POKUD MOŽNO SE NEPOHYBUJTE SAMI V DOLNÍCH PATRECH PRSTENCE," dočetla zrovna jednu ze zpráv. "A NYNÍ KURZOVNÍ ZPRÁVY…"
"Pusťte si to poslední sdělení ze záznamu," dolehl k němu Améliin hlas. "Tlačítko vpravo dole."
JFK tak učinil.
"PODLE VLÁDNÍHO VYŠETŘOVATELE KEŠHE TRIBETTA OSOBA, VEŘEJNOSTÍ PŘEZDÍVANÁ JACK, OPĚT UDEŘILA. JEHO V POŘADÍ JIŽ ŠESTOU OBĚTÍ SE STALA OSMATŘICETILETÁ YOLANA RADČIVUS, PRACUJÍCÍ JAKO SVOBODNÁ UMĚLKYNĚ."
John Francis Kovář zaklel.
"POHŘEŠOVANÁ JE STO ŠEDESÁT PĚT CENTIMETRŮ VYSOKÁ, MÁ TMAVÉ VLNITÉ VLASY…"
JFK zpravodajství vypnul a odpojil se ze Sítě. Ze základního menu se opět stala modrá tečka, která zmizela hned, jakmile ji přestal vnímat.
"Máte svého pátrače, baronko Techlowitzová," řekl Amélii, která vypadala z Yolanina zmizení otřeseně. "A jak to tak vypadá, měl by začít pracovat co nejdříve."
John Francis Kovář převaloval v dlani maličký kovový plíšek a myslel na přátele v Agentuře. Právě oni mohli za to, že byla tahle miniaturní věc mrtvá, že už neplnila funkci, pro níž byla vyrobena. Než Amélie odešla z nemocničního pokoje, řekla mu, že při operaci narazili na monitorovací čip, který měl JFK v sobě. Zároveň mu prozradila, že už nějakou dobu nefunguje, a Kovář dobře věděl, že za tím stojí Bytewská & spol.
Ať už posílala Agentura do vyhnanství kohokoli, vždy ho vybavila sledovacím zařízením, aby měla přehled, kde se dotyčný nachází a zda ještě vůbec žije. JFK předpokládal, že čip se zničil při přechodu hyperprostorem, takže byl nyní až na pár zasvěcených všemi Kováři Rovnováhy považován za mrtvého. Což bylo jenom dobře. Agent se zvedl z postele spartánsky zařízeného pokoje a přešel do koupelny, kde čip hodil do záchodové mísy a spláchnul ho. Působilo to skoro symbolicky.
Vrátil se do pokoje, ze skříně vytáhl dlouhý hnědý kabát, který si vyžádal, a do závěsu v podpaží zasunul pistoli. Byl to poslední model gildy CZEZET, což ho potěšilo, protože na zdatnost zlatých českých ručiček nedal dopustit. Zásobníky se speciálně upravenými náboji, které sice spolehlivě usmrcovaly, ale zároveň nemohly prorazit vnější plášť Prstence a způsobit tak dekompresi, si nacpal do kapes kabátu.
Na Síti si našel nejrychlejší cestu do podniku U spokojeného draka, kde Yolana pracovala, a bez ohlédnutí opustil byt v centrále BIOTECHU.
Nyní procházel prstencovým světem a s mozkem napojeným na informační rozhraní ho vnímal konečně takový, jaký skutečně byl: svět věčné války s nelidským Nepřítelem, který se vynořil z hlubin vesmíru. Pozemšťanům, kolonizujícím v té době Sluneční soustavu, se podařilo mimozemšťany zastavit na jejích hranicích a v několika následujících desetiletích plných krvavých bojů přebudovali svou civilizaci na jeden obrovitý zbrojařský komplex.
Kovář se proplétal davy spěchajících lidí, míjel výlohy obchodů i poutače restaurantů a barů a doslova hltal všechny vjemy, které se mu nabízely. Čím niterněji splyne se strukturou této dimenze, tím větší má šanci na to, aby zde uspěl. Nyní, napojeného na Síť, už ho zdejší špína, zápach a postupný rozklad neudivovaly. Tohle bylo prostředí, které bylo beze zbytku podřízené jedinému cíli: vyhrát válku. Proto se na Prstenec přesunula na počátku války část zdánlivě neperspektivních společností vyvíjejících nové technologie. Vždyť co dokáže lidi motivovat k maximálním výkonům? Cukr a bič. Cukr v podobě modernistického ráje na Zemi, kde si užívali všichni ti, kteří se významnou měrou podíleli na zdokonalování zbrojních mechanismů, počínaje novými pohony kosmických lodí, přes sofistikovaný bojový software a nové typy zbraní, až ke klonování stále dokonalejších supervojáků. A bič v podobě vyhnanství na Prstenci: systému satelitních měst, kosmických přístavů a vesmírných stanic. Nejsi pro zbrojařskou mašinérii perspektivní? Marš na oběžnou dráhu a bádej, vymýšlej a realizuj.
Jednou za pět let se mezi sebou utkají gildy z Prstence a ze Země. A vítěz, jak už to tak bývá, bere vše: pobyt na Zemi v palácích ze zlata a mramoru, s přístupem k těm nejlepším nástrojům a zařízením, které kdy lidstvo vynalezlo. I ve válce lze žít v blahobytu…
Ačkoli se JFK zabral do úvah, neušla mu další dvojice, kterou za ním Amélie poslala. Nebyli ale o moc lepší než ti předchozí a JFK se rozhodl, že jim nebude věnovat pozornost. Aspoň do doby, než začne pátrat po Maurbym.
Když míjel jednu z vyhlídkových galerií, spatřil další flotilu kosmických lodí, mířící tentokrát od Prstence do hvězdami protkaného vesmíru. Zablesklo se a lodě zmizely, jako by nikdy neexistovaly.
John Francis Kovář se opřel o zábradlí a usmál se. Ať už byl ten, kdo zaslal Agentuře e-mail s koordináty hyperprostorového přesunu, profesor Maurby nebo kdokoli jiný, byl zatraceně fikaný. Jak bylo zřejmé, lidé z tohoto světa vyvinuli technologii inrealitních tunelů, pomocí níž lámali prostor v rámci této dimenze. A Kovářův příchod byl zřejmě načasován přesně na dobu, kdy k jednomu takovému výstupu z mimoprostoru došlo, a zároveň na místo, které k němu leželo nejblíže. Tím se ocitl v jakémsi stínu, takže nemohl být lokalizován případným nepřítelem.
Kovář se zachvěl při pomyšlení, že by souřadnice nebyly správné a on byl transport ován jen pár desítek metrů vedle, do volného vesmíru. Potřásl hlavou, aby se pochmurných úvah zbavil, a znovu se vnořil do ulic Prstence.
Na podnik U spokojeného draka, ležící na druhém podlaží, narazil ó necelou čtvrthodinu později. Klasická červená lucerna visela nad dveřmi z prolamovaného barevného skla složeného do výjevů, v nichž hrály prim osoby obou

pohlaví. Samozřejmě nahé.
Kovář vešel a ocitl se v šerosvitu, obklopen tichou hudbou, přicházející z místnosti za korálkovým závěsem. Ze stínu se vyloupla mohutná postava místního vyhazovače.
"Madam Cyrriová vás očekává," zaduněl a bez dalšího prošel jemně chřestícím závěsem. JFK, který si přes Síť s bordelmamá domluvil schůzku, ho následoval.
Šéfka zdejšího podniku byla malá šedovlasá čtyřicátnice zahalená do pestrobarevné látky, která naštěstí zakrývala více, než musela. Madam Cyrriová seděla na koženém gauči, v ruce obtěžkané hroznem prstenů držela zapálenou cigaretu ve špičce. Popel odklepávala do popelníku ve tvaru čínského draka, ležícího spolu se sklenkou naplněnou tmavohnědou tekutinou na intarzovaném stolku vedle otomanu.
Místnost osvětlená čínskou lampou, zdobenou nezbytnými dračími motivy, nebyla příliš velká. Právě tak akorát, aby se do ní kromě gauče, stolku a dvou křesel vešel ještě pracovní stůl a židle z tmavého, zřejmě falešného dřeva.
"Vezměte místo, pane Kováři," přivítala nového gildovního pátrače, přičemž stejně jako ostatní obyvatelé tohoto světa měla problém s vyslovením hlásky ‚ř'. "Dáte si něco k pití?"
JFK přikývl a malá dáma pokynula rukou k baru ve tvaru glóbu. Kovář se obsloužil a když znovu usedl do pohodlného křesla, dopřál si doušek whisky. Byla vynikající.
"Musím vás předem upozornit, madam, že budu rozhovor nahrávat," upozornil svůj protějšek. Bordelmamá přikývla a agent pomocí rozhraní kliknul na příslušnou ikonku. Rozhovor se mu bude nahrávat do nepoužívaných mozkových synapsí, odkud bude moci být bez problémů vymazán.
"Bojím se ale," začala madam Cyrriová hovořit dříve, než se stačil na cokoli zeptat, "že vám neřeknu více než panu Tribettovi."
Hlášení vládního agenta JFK k dispozici samozřejmě nedostal, ale měl v plánu se s ním sejít. Pokud by z něho vyrazil nějaké kloudné informace, mohl by je pak porovnat s tím, co se mu do té doby podaří zjistit.
"S tím počítám, madam, ale přesto byste si možná mohla ještě na něco vzpomenout," řekl a začal s výslechem.
Po půlhodině se dozvěděl vše, co mu mohlo být k užitku a co šéfka podniku U spokojeného draka věděla. Yolana zde pracovala na částečný úvazek, pokud se to dalo u prostitutky takto nazvat. Docházela sem v úterý a ve čtvrtek a nebo v případě, že si ji nějaký zákazník vyžádal. Nestávalo se to moc často, protože Yolanin věk už dávno překročil hranici, kdy byla pro většinu mužů zajímavá.
Ve stáří zmizelých kurtizán byl také druhý z klíčů, podle něhož si pachatel vybíral oběti: vždy to byly prostitutky a všechny byly starší pětatřiceti let. Důvod byl zřejmý: jestli existoval někdo, u něhož si společnost nevšímala, co se s ním děje, byly to právě tyto ženy. Přístup vyšetřujících orgánů pak nebyl tolik důrazný, jak by bývalo bylo třeba.
"Měla Yolana mezi kolegyněmi nějakou přítelkyni?" zeptal se Kovář.
Madam Cyrriová potáhla ze špičky a vyfoukla dým, který nabral podobu kopulující dvojice. Než se rozplynul, odpověděla:
"Nevím o žádné. Neměla tu vrstevnice, takže nejblíže měla ke mně."
"Nějaký přítel?"
Malá žena odklepala popel.
"Yolana byla… je rozvedená. Její muž zůstal na Zemi."
"Nápadníci?"
"Kunčafty si držela od těla, ale…," odmlčela se, jako by hledala vhodná slova.
"Ale?" pobídl ji Kovář.
"Jednoho nápadníka měla."
"Koho?"
"Je to důvěrná informace, pane Kováři. Chtěla, aby to zůstalo mezi námi."
"Ale co když ten dotyčný je právě Jack?"
"To si nemyslím," usmála se vědoucně.
"Znáte gildovní zákony, madam. Jste povinna při výslechu nezamlčet žádnou informaci."
Bordelmamá se zamračila.
"Tohle na mě nezkoušejte, mladý muži," řekla studeně. "O mých povinnostech mě nemusíte poučovat."
"To jsem ani neměl v úmyslu," zvolil Kovář mírnější tón. "Yolanu jsem znal a chci ji najít. Pořád ještě existuje možnost, že je naživu."
Tvrdý výraz madam Cyrriové trochu změkl.
"Vy jste byl její zákazník?" zeptala se udiveně.
JFK s úsměvem zavrtěl hlavou.
"Spíš její přítel," řekl, aniž by cokoli dál rozváděl.
Šéfka Spokojeného draka mávla rukou:
"Stejně byste se to dřív nebo později dozvěděl. Ten, kdo si na ni brousil zuby, nosí vládní odznak a už víc jak měsíc se marně snaží Jacka vypátrat."
"Kešh Tribett?"
"To jste řekl vy." Madam Cyrriová sáhla po sklence a na jeden zátah ji do sebe obrátila. "A teď už mě omluvte - stejně jsem vám řekla víc, než jsem chtěla."
Kovář také dopil a vypnul nahrávání.
"Děkuju za váš čas, madam," obrátil se k odchodu.
"Najděte tu bestii, pane Kováři," dostihl ho ve dveřích hlas majitelky podniku. Než za sebou zavřel, ještě dodala: "A dejte si pozor na Tribetta. Začal tuhle záležitost brát osobně."

"Tak to jsme dva," zamumlal JFK do šera a zavřel za sebou.
Vyšel před nevěstinec a zvedl si límec. Blížil se večer a on se chtěl ještě porozhlédnout v Yolanině bytu, který se nacházel nedaleko.
Cestou k němu uvažoval, kde hledat profesora Fredericka Maurbyho. Narozdíl od kauzy Jacka Rozparovače totiž neměl jedinou indicii, kde začít.
Byt osamělé stárnoucí ženy působil přes svou upravenost bezútěšným dojmem.
Kovářova licence gildovního pátrače zakódovaná v symbolu vytetovaném na zápěstí mu bez problémů otevřela dveře. Stál na zápraží a nasával specifickou vůni Yolaniny domácnosti, v níž cítil jakési neznámé koření a osvěžovač vzduchu, které však prohrávaly se zatuchlým pachem místnosti, kde nefunguje klimatizace.
JFK vešel a zavřel za sebou dveře. Nejdříve prohlédl kuchyni s otřískanou umakartovou linkou, zažloutlou ledničkou s kulatými retro-rohy a jednoduchým stolem se dvěma židlemi. Nenašel zde nic, stejně jako v miniaturní koupelně a obývacím pokoji s velkým letištěm a osobním počítačem. Falešnými okny do bytu proudilo matné světlo pozdního odpoledne a vykreslovalo všechny detaily: vrstvu prachu na neumyté sklenici, neidentifikovatelné šmouhy na umělohmotném závěsu sprchového koutu, síť ostrých rýh na bledě zeleném linu.
Kovář pootvíral všechny zásuvky, nahlédl do lednice i za ni, nadzvedl matrace, podíval se do nádržky toalety, zkrátka do všech míst, kde byla šance, že něco objeví. Vše ale nasvědčovalo tomu, že pokud zde bylo k nalezení něco podstatného, nějaká pečlivá ruka už to dávno odnesla.
Zrovna když si v kuchyni vyplachoval sklenici, aby si nalil panáka z Yolaniných zásob, protože tu chtěl ještě chvíli posedět a popřemýšlet, se s tou rukou setkal tak říkajíc intimně.
Zaslechl za sebou zvuk a tak se bleskurychle otočil, v ruce pistoli. Vetřelec byl ale rychlejší. Máchl rukou a zbraň mu vyrazil. Další rána přistála Kovářovi na obličeji a srazila ho na židli. Chtěl vyskočit, ale zjistil, že jeho svět tvoří kruhový temný otvor mizející v hlavni velkorážní pistole, podobné, jako měl on sám.
"Jeden pohyb, jedna rána," řekl muž stojící nad ním, aniž by pohnul brvou.
Vyhublou postavou navlečenou do bezového baloňáku a sinalou tváří se skobovitým nosem, mléčně šedivými panenkami očí a ustupujícími slámovými vlasy, které odhalovaly vysoké čelo, působil jako kus sušeného hovězího masa: houževnatý a těžko rozkousatelný.
Bez pohnutí se měřili pohledy, pak se úzké bezkrevné rty Kovářova přemožitele znovu pohnuly:
"Identifikace." Zbraní ukázal na agentovo zápěstí.
JFK zvedl ruku, vyhrnul rukáv kabátu a muž mu pomocí obstarožní čtečky, kterou vylovil z hlubokých kapes vyšisovaného pláště, přeskenoval tetování gildy.
To, co si přečetl z poškrábaného displeje, ho zřejmě znechutilo.
"Gildovní čmuchal," odfrkl si a podíval se na Kováře jako na švába, kterého mu někdo zakázal rozdrtit na kaši.
Neochotně schoval pistoli a se založenýma rukama se opřel o linku.
"Nemám pocit, že bych si vás vybavoval, Kováři," konstatoval. "A to znám většinu baroncinych poskoků."
JFK věděl, koho má před sebou, aniž by si to musel ověřovat prostřednictvím Sítě. Tenhle arogantní bastard nemohl být nikdo jiný než vládní řízl Kešh Tribett.
"Nejsem jím dlouho, Tribette." Kovář se zaklonil na židli a promnul si tvář. Ránu měl tenhle ohař Rady obrany Země slušnou.
"Bůhví, kdo ve skutečnosti jste," utrousil pátrač. "A upřímně: je mi to u prdele. Tohle je můj rajón a když do něj lezete, musíte mít moje svolení."
"Myslím, že ne," zavrtěl hlavou JFK. "Zákony říkají jasně, že na území gildy má místní pátrač stejné pravomoci jako vládní činitel."
Kovář se před cestou sem na podobnou situaci připravil. Ze zákoníku dobře věděl, že gildovním ustanovením jsou ta pozemská nadřízená jen v těch případech, které se týkají vyšetřování nezákonné spolupráce mezi společnostmi, podvody a obcházení směrnic vývoje nových válečných technologií. Kam případ novodobého Jacka Rozparovače rozhodně nespadal.
Tribett se rozesmál sípavým, nepříjemným smíchem, až měl Kovář dojem, že mu co nevidět vytrysknou slzy.
"Kde jste…," snažil se vládní pátrač popadnout dech, "…kde jste doteď žil, Kováři? Na Marsu?" Uklidnil se a jeho výraz ztvrdl. "Já jsem tu zákon, ty nulo," znělo to jako syčení podrážděného hada, "a každej to moc dobře ví. Takže si svoje ustanovení strč do prdele a běž se vybrečet mamince Techlowitzový na její luxusní kozy."
Tribett se nenamáhal postavit, aby dodal svým slovům váhu a dál se sebejistě opíral se založenýma rukama o linku.
Kovář asi sekundu přemýšlel o tom, že se zvedne a omlátí mu ksicht o umakart, ale nakonec se zachoval jako profesionál.
Byl v práci a rozhodně o ni nechtěl přijít. Napadení vládního pátrače by ho se stoprocentní pravděpodobností připravilo o pozici gildovního vyšetřovatele, čímž by přišel o dokonalé krytí na téhle podělané misi. A tak jen seděl a mlčel.
"Pamatuj si, pinďoure," pokračoval Tribett. "Jack je můj. Slyšíš? Můj." Nezdravým bledolícím obličejem proběhl nepatrný tik, mléčný pohled se zakalil.
Kovář ho beze slova pozoroval.
"Nemůžu ti zabránit, abys tady čmuchal," vládní vyšetřovatel se odlepil od linky a otočil se k odchodu, "ale doufám, že znáš nejenom svý práva, ale i povinnosti."
JFK přikývl:
"Cokoli se dozvím, bez odkladu ohlásím."
Kešh Tribett udělal několik kroků zpět a popleskal ho po tváři.

"Dám si na tebe pozor, Johne Kováři. Vůbec, ale vůbec se mi nelíbíš," řekl a opustil Yolanin byt.
Když za ním klaply dveře, JFK vstal a opláchl si obličej. Do otlučeného dřezu vyplivl slinu smíšenou s krví a opřel se hlavou o skříňku před sebou.
Kusé informace, které zjistil z archivu Sítě, jenž se mu otevřel před očima, mu přesto pomohly sestavit alespoň rámcový Tribettův profil.
Vládní pátrač byl na Prstenci již pátým rokem, což bylo víc, než ukládala obvyklá služba. Měl už namířeno domů, zpět do pozemského ráje, když neukočíroval svou autoritu a zmrzačil jednoho zaměstnance gildy MECHANIKER. Její vedení vyhrálo soud, který Tribettovi napařil další čtyři roky služby na Prstenci.
Kovář se snažil vcítit do muže, kterému nezbylo než žít dál ve zdejších příšerných podmínkách,
A pochopil, proč po únosci prostitutek tak pase: pokud by ho dopadl, existovala velká šance - podložená několika precedenty - že by rozsudek o jeho prodlouženém pobytu pozbyl platnosti.
Sen o Zemi se tak mohl Tribettovi proměnit v realitu mnohem dříve než komukoli jinému.
PRVNÍ MEZIHRA
První setkání Krizového štábu, neboli Rady věrných, jak se mu někdy s nadsázkou přezdívalo, se do historie agentury EF zapsalo nesmazatelným písmem. Možná za to mohla skutečnost, že se zde konečně zkonsolidovala skutečná oponentní klika, daleko spíše to však bylo proto, že byl na schůzku pozván i nepřítel.
Štáb se sešel kde jinde než v Doupěti a nebýt nepřehlédnutelné nesourodosti zúčastněných, spíše než válečnou poradu připomínal posezení několika přátel nad šálkem čaje nebo něčeho ostřejšího.
Do bytelného ušáku v rohu pokoje se vměstnal Frank Boorman; který v ruce drtil hranatou masivní sklenici do poloviny zaplněnou kvalitní žitnou; na židli u počítače nervózně poposedával profesor Carl Maria von Wonder, rozcuchanější a unavenější než kdy jindy; o rám dveří se opíral Pierre Yang, jemuž v rukou kmitaly čínské jídelní hůlky; na gauči pak s grácií sobě vlastní upíjela ze štíhlé sklenky růžové víno komtesa de Villefort, sedící vedle major Bytewské, zachmuřené a soustředěné na poslední osobu v místnosti, která svým příchodem vzbudila rozbouřené emoce. Major Andreas Wolfgang, považovaný mnohými za přinejmenším nedůvěryhodnou osobu, si hladil krátce zastřižený knír a ani se příliš nesnažil zakrýt sarkastický úsměv.
Na schůzce chyběli jen Vega, který se ještě nevrátil z akce, a Dexter Whitacker, jehož nepřítomnost v Agentuře by vyvolala příliš mnoho podezření a který se měl vše podstatné dozvědět později.
"Děkuji vám, že jste přišli," začala Bytewská a jednoho po druhém si prohlédla. Na Wolfgangovi setrvala pohledem nejdéle. "Mnozí z vás tuší, proč jsem svolala tuhle schůzku, ale ne všichni víte všechno."
Aniž by byla kýmkoli vyrušována, vyložila vše, co se stalo od okamžiku, kdy byl John Francis Kovář odsouzen k vyhnanství, až do chvíle, kdy Whitacker zjistil, že někdo přesměroval souřadnice cílového světa.
"Z povahy dimenze, kam měl agent Kovář opravdu dorazit, je jasné, že cílem této akce byla jeho smrt," uzavřela Bytewská výklad. "A mnohé další skutečnosti, které naše divize monitoruje již delší dobu, nasvědčují tomu, že nejde o pouhé vyřizování osobních účtů…," dodala.
Major Wolfgang si odkašlal.
"Myslím, že trochu fantazírujete, kolegyně. Agent Kovář si za krátkou dobu, co u nás pracuje, udělal velmi slušnou řádku nepřátel. Jenom v samotném vašem oddělení vím přinejmenším o dvou," řekl a rozhlédl se po ostatních. "Netahal bych do toho vnitropolitické soupeření jednotlivých frakcí."
"Těch náhod je už příliš mnoho, Andreasi," nesouhlasila Bytewská. "A navíc nejde o pouhé mocenské tahanice mezi divizemi."
Wolfgang si posměšně odfrknul:
"Dáváte jednomu člověku, navíc řadovému agentovi, příliš důležitosti."
"Myslíte?" ozvala se zatím mlčící Villefortová. "Vzpomeňte si na slavkovskou misi. Na konflikt v rudolfínské Praze. A teď naposledy na tu houbařskou šlamastyku. Nejen v Agentuře šlape John Kovář na něčí kuří oka."
Wolfgang na komtesu upřel pohled ocelových očí.
"Chcete tím naznačit spojení mezi Agenturou a X-Hawkem?" procedil mezi zuby.
"Andrea jenom nahlas říká to, co je v naší frakci veřejným tajemstvím," vložil se do debaty Boorman.
Wolfgang zavrtěl hlavou.
"Takže vy tvrdíte, že X-Hawk má v Agentuře své lidi? špióny a divefzanty, kteří nám pokusem o Kovářovo odstranění vyhlásili válku?"
Ticho všech zúčastněných nemohlo být výmluvnější odpovědí. Wolfgang se zasmál, ale neznělo to příliš přesvědčivě.
"Nemáte žádné důkazy jen paranoidní teorie; Nevím, co tu vůbec dělám," zašátral po kapsách a našel krátká cigára.
Ve výrazu Ljuby Bytewské pfokmitla jakási skrytá nostalgie.
"Patřil jsi mezi nás, Andreasi, to už si nepamatuješ? S tebou jsem vybírala tenhle byt. Copak jsi za ta léta úplně oslepnul?"
Major Wolfgang zuřivě kouřil, ale mlčel.
"Z postu vrchního divizního koordinátora možná nevidíš až k nám dolů. Stahují se mračna," pronesla zachmuřeně korpulentní šéfová a uhladila si záhyby šedé sukně.
Wolfgang vypustil chomáč páchnoucího dýmu.
"Proč jste to nenahlásili nejvyššímu?" zeptal se.
"Protože bychom nepřítele vyplašili. Neví, že víme."
Šedovlasý major se zatvářil nepřístupně, ale nijak to nekomentoval.
"Co jste tedy udělali s Kovářem?" řekl pak.
"To je druhá věc, kterůU jsme Vám chtěli oznámit," Bytewská pokynula šedovlasému vědátorovi; "Můžeš, Carle?"

Von Wonder sebou tíhl, jako by se probral ze sna.
"Samozřejmě, samozřejmě," zamumlal roztržitě a pohybem myši zrušil blikající špořič na obrazovce monitoru. Odkašlal si a spustil:
"Před třemi týdny jsme prostřednictvím e-mailu přijali zprávu. Obsahovala kód, který jsme před patnácti lety používali, abychom se sešli v tomto bytě mimo dohled agenturních očí."
Bytewská zaregistrovala pobavené pohledy Boormana a Yanga a přísně si je změřila.
"Tenhle kód zná jen pět lidí," pokračoval von Wonder. "Tři, kteří pracovali v té době jako řadoví agenti: major Bytewská, komtesa de Villefort, major Wolfgang, a dva vědečtí pracovníci: já a profesor Frederick Maurby."
Nastalo ticho, rušené jen tichým hučením ventilátoru počítače.
"To je vtip, profesore?" prolomil ho Boorman. "Pokud mi můj kyborgizovaný mozek slouží dobře, z vašeho vyprávění vyplývá, že e-mail odeslal posledně jmenovaný?"
Von Wonder a Bytewská unisono přisvědčili.
"Nechci se do toho plést," zašermoval Yang hůlkami. "Ale tak nějak jsem žil v přesvědčení, že profesor Maurby je již několik let mrtev."
"Tak to jste nebyl sám, agente," zamručel Wolfgang a svlažil vyprahlé rty douškem jemně perlivé vody z alpských ledovců.
"Pokračuj, Carle," vybídla vědce Bytewská.
"E-mail, který někdo odeslal z Frederickovy soukromé adresy, obsahoval kromě kódu nedokončenou matematickou rovnici," von Wonder si sundal brýle a začal je čistit cípem ošuntělého saka.
"A?" pobídl ho netrpělivý Boorman.
Von Wonder zamžoural kolem sebe.
"Chvíli mí trvalo, než jsem přišel na to, oč jde. Přeci jen nejsem kovaný matematik," řekl a dodal: "Jde nepochybně o výpočet tak zvané Negace Maurbyho efektu…"
Ozval se zvuk tříštěného skla a všichni se otočili k Boormanovi. Ten držel v ruce rozdrcenou sklenku.
"Chcete tím říct, profesore," řekl Wolfgang tiše, "že existuje možnost, jak Maurbyho efekt eliminovat?"
Carl Maria von Wonder přikývl:
"Jestli jsem měl někdy pochybnosti, že e-mail neposlal Frederick, začátek té rovnice mě přesvědčil. Je to jeho práce…"
Boorman vstal a odešel do kuchyňky vyhodit střepy. Když se vrátil, postavil se vedle Yanga, stejně zamyšlený jako ostatní.
"To ale není všechno." Profesor si opět nasadil brýle, které nebyly o moc čistší než předtím. "Zpráva obsahovala ještě jeden údaj: koordináty jedné z paralelních dimenzí."
"A místo toho, abyste o této skutečnosti informovali vedení Agentury, poslali jste tam toho nejnezodpovědnějšího člověka," povzdechl si major Wolfgang.
"Kdyby chtěl profesor Maurby, nebo kdo je vlastně odesílatelem té zprávy, aby to šlo přes oficiální místa, poslal by ji rovnou na ústředí," namítla Villefortová.
"Co je to za svět?" zeptal se Boorman.
Von Wonder se otočil k počítači, párkrát klikl a začal předčítat:
"Dimenze se signaturou D0506: hypertechnická společnost kolonizující Sluneční soustavu. Prošla čtyřmi světovými válkami, v čase, do něhož byl poslán agent Kovář, je již politická situace stabilizována, až na regulované konflikty výrobních koncernů sídlících na umělém prstenci vystavěném na oběžné dráze Země."
"Odkud přišel Maurbyho e-mail?" zeptal se Wolfgang a zapálil si další cigárko. Bytewská mu připsala bod za bystrost.
"Carl si myslí, že zpráva byla odeslána někým, kdo přišel právě z reality D0506. A protože se zase vrátil zpět, nebylo možné primární počítač vysledovat."
"Pokud opravdu existuje Negace Maurbyho efektu," pronesla pomalu Villefortová a sledovala růžové odlesky vína ve sklenici, "může to znamenat konec rovnováhy v paralelním metauniverzu."
Profesor von Wonder přikývl:
"Představte si, že se Negaci podaří uvést do praxe: nebude existovat nic, co zabrání vzájemnému ovlivňování realit a jejich následnému rozpadu."
"A to nemluvě o jejich dobývání," podotkla Villefortová, "které bude pro každého, kdo tajemství Negace odhalí, záležitostí snadnější než lusknutí prstů."
Všichni strnuli, když si vzpomněli na svého největšího protivníka.
"Uvědomujete si, že osud paralelních vesmírů leží v rukou jednoho člověka?" vyslovil major Wolfgang to, co napadlo všechny v místnosti.
"Měli bychom okamžitě jednat," navrhl Boorman a protlačil se přes Yanga k Bytewské. "Majore, musíte vyslat jednotku, která Kovářovi pomůže."
Bytewská vzhlédla, pohled zelenohnědých očí unavený jako sám čas.
"Ne, Franku. Akorát bychom upozornili nepřátele. A že jich máme víc, než jsme si mysleli."
Boorman nad ní stál jako socha, se zaťatými pěstmi a zkřivenými rty. Pak ale přikývl a jak se tak na něj Villefortová dívala, připadal jí lidštější než kdy jindy.
"Maurbyho e-mail obsahoval několik desítek koordinátu v různých časových bodech," navázala Bytewská, "proto se můžeme s Johnem spojit. V paměti má uloženo několik uzavřených informačních kapslí, které se s dostatečným předstihem otevřou."
Všem zúčastněným bylo jasné, proč to bylo zařízeno právě takto. Ať už se snažili sebevíc, JFK mohl padnout do rukou nepřítele, a čím méně toho v danou chvíli věděl, tím lépe.

"Zároveň jsme zjistili, že máme v realitě D0506 rezidenta," pokynula Bytewská opět von Wonderovi.
Profesor zaroloval a na monitoru se objevila tvář pohledné blondýny, které nemohlo být více než třicet let. "Agentka Stelarová," představil ji.
"John byl vždycky klikař," zahučel Boorman a předstíral, že si nevšiml vražedného pohledu Villefortová.
"Jeden z vás se s Johnem spojí," postavila se Bytewská a začala přecházet po místnosti. "Zjistí, jaká je situace, a předá mu kontakt na Stelarovou."
Komtesa se připomněla pohybem ruky.
"Počítejte se mnou, majore," řekla a snad se to jen zdálo, ale mírně se zarděla.
Bytewská zavrtěla hlavou, aniž by na ni pohlédla.
"Děkuji, Andreo, ale vy to nebudete. Vaše, ehm… intenzivní přátelství s Johnem je veřejným tajemstvím a vy budete první, jehož kroky budou sledovány více než jiných." Zastavila se před Yangem a řekla:
"Pierre, chci, abyste zítra ráno odletěl do Prahy a pak se přesunul do moravské pobočky," položila mu ruku na rameno. "Spojíte se s Kovářem odtamtud - nebudete tolik na očích fizlům z vnitřního ani komukoli jinému."
Agent čínsko-francouzského původu beze slova přikývl a zastrčil jídelní hůlky do kapsy košile.
"Tahle schůze je u konce," otočila se major Bytewská k ostatním. "Další svolávám na středu příštího týdne ve dvacet nula nula, znovu tady. To už budeme vědět zase o něco víc."
Zatímco mladší agenti opouštěli Doupě, k Bytewské přistoupil Wolfgang.
"Nemám velkou radost, žes mě do toho zatáhla," pronesl polohlasně.
"Potřebuju tě, Andreasi. Agentura tě potřebuje."
"Otázka je, kdo je to Agentura," řekl. "Co po mně chceš?"
"Jen abys měl oči a uši nastražené. Ten zápach jde z vnitřního, ale nemyslím, že jen odtamtud."
Wolfgangův pohled se upíral kamsi mimo tento pokoj, mimo tento svět. Pak se na Bytewskou zadíval a v jeho výrazu bylo cosi nečitelného, co podsaditou ženu vyděsilo.
"Tohle je válka, Ljubo," řekl jen a odešel.
V Doupěti nakonec zůstala Bytewská sama a přemýšlela o tom, co viděla ve Wolfgangových očích. Bála se připustit to, co se jako neúnavné zvíře dožadovalo její pozornosti: že tahle válka má možná tři strany.
VLCI A BERÁNCI
Hledání jehly v kupce sena bylo proti pátrání po Frederickovi Maurbym rozmarem na jedno odpoledne.
JFK seděl v podniku Černá Dahlia, kde naposledy viděl Yolanu Radčivus, upíjel skotskou se sodou a sledoval mumraj dalšího rána na Prstenci. Jeho dva stopaři seděli v cukrárně naproti a cpali se dorty, což v Kovářovi vyvolávalo uspokojení. Přál jim přinejmenším pořádnou bolest zubů.
Z agenturních informací bylo zřejmé, že nic víc než kód, polovinu matematické rovnice a systém koordinátu Maurbyho e-mail neobsahoval. Ať už ho poslal kdokoli, nechtěl k sobě přivést kohokoli nepovolaného, ale jak to tak vypadalo, i ten povolaný s tím mohl mít problém. Ačkoli JFK horečnatě přemýšlel ve snaze přijít na jakoukoli indicii, od které by se mohl odpíchriout někam dál, k ničemu to nevedlo.
V takových chvílích mu zkušenost z let, kdy býval soukromým detektivem, radila, aby mozek zbytečně nenamáhal a nechal pracovat podvědomí. Navíc si musel zasloužit svůj krajíc chleba, a proto obrátil tok myšlenek k únosci kurtizán, k muži, kterého již doslova držel v rukou, ale jemuž se podařilo uniknout.
Zrovna byl připojený na Síť a třídil zprávy vyšetřovatele týkající se zmizelých prostitutek, když k němu jedna jejich mladší verze přistoupila.
"Nehledáš společnost, fešáku?" usadila se na barovou stoličku vedle něj vychrtlá osoba v přiléhavých růžových minišatech. Než ale stačil JFK cokoli říct, explodovala mu v hlavě dobře známá bolest.
Předklonil se ve snaze potlačit dávení, což si prostitutka před ním vyložila jako urážku a tak mu vlepila políček a odpotácela se na jehlových super podpatcích k jinému stolu.
"Zatraceně," zamnul si Kovář tvář, kterou si už zase lidé začali plést s hromosvodem pro svůj vztek. Nevolnost ustoupila a agent pohlédl na hodiny nad barem.
Kromě toho, že Nepřítel začal snižovat své ztráty a do počátku Klání zbývalo devatenáct dní, ukazovaly digitální číslice třiadvacet minut po deváté dopolední. Odblokovaná paměť obsahovala místní a časové koordináty dalšího transportního tunelu, kterým se Kovář sice nemohl vrátit, ale bylo nasnadě, že se s ním budou chtít jeho přátelé spojit.
JFK si objednal dalšího panáka a vrátil se k pročítání policejních zpráv. A protože mu praxe ukázala, že lepší než strohé hlášení je živý rozhovor, vyhledal si jméno, které bylo pod protokoly uvedeno. Poslední byly podepsány Keškem Tribettem, ale první tři zpracoval jakýsi Harold Lloyd, v současnosti již nikoli gildovní pátrač, nýbrž servisní mechanik. Zajímavý profesní sestup.
Za necelou čtvrt hodinu už stál Kovář ve výtahu a mířil do nejnižšího patra Prstence, aby našel četu montérů, v níž Lloyd pracoval.
Když vystoupil, měl pocit, jako by se před ním otevřel zcela jiný svět: les zrezivělých ocelových pilířů, utopený v mlhavém namodralém šerosvitu, naplněný těžko identifikovatelným zápachem a u pat jednotlivých nosníků pokrytý nánosy špíny prachu, odhozených a dávno mrtvých věcí, kaluží strojního oleje a vysrážené vlhkosti. Odkudsi zleva doléhaly ke Kovářovi tlumené hlasy a občas se zableskl svářený kov.
Na četu montérů narazil po několika minutách klopýtavé chůze a jejich předák, kterého si nechal zavolat, ukoptěný holohlavý pořez, mu ukázal, kde pracuje Harold Lloyd.
JFK zaklepal tlustému chlapíkovi napranému do evidentně malé kombinézy na rameno. Muž sebou trhl, vypnul svářečku a zvedl ochranné brýle,
Na agenta upřel neklidné oči čtyřicátník s mohutnými kotletami, masitými rty a s bambulovitým zarudlým nosem

alkoholika, což bylo patrné i ve zdejším přítmí.
"Harold Lloyd?" zeptal se Kovář a ukázal mu licenci gildovního pátrače.
Montér neochotně přisvědčil a kývnul za sebe.
Odešli od hluku, který vydávali servisáci opravující podhoubí Prstence. Stranou Qd ostatních se Lloyd opřel o jeden z pilířů a zapálil si,
"Co chcete?" vyfoukl dým, který splynul S mlhavým oparem.
"Pracoval jste jako hlavní vyšetřovatel na případech vraha přezdívaného Jack?"
Bývalý polda BIOTECHU přikývl:
"Jen u prvních třech, kamaráde,"
"Proč jen u nich?"
"Seknul jsem s tím, měl jsem toho plný zuby."
"Nechtěl jste toho hajzla dostat, HaroJde?" zeptal se JFK.
Bývalý gildovní pátrač se ušklíbl;
"Jste novej baroncin čmuchal? Pozor na frňák,"
"S panem Tribettem jsem už měl tu čest."
Lloyd si odplivl,
"Co po mě chcete?" zopakoval,
"Četl jsem vaše hlášení," řekl Kovář. "Ale radši bych slyšel, co si o tom myslíte."
Muž kouřil a nic neříkal.
"V první řadě, že říkat mu Rozparovač je blbost," rozhoupal se nakonec, "Nenašla se jediná z těch ženskejch, takže existuje možnost, že jsou ještě živý. Moc tomu ale nevěřím," dodal.
"Všechny byly pro svoje zaměstnání už trochu za zenitem," přihodil JFK a Lloyd kývl:
"Jo, i proto mu začali lidi říkat Jack. Koukal jsem na Síť a jeho slavnéj předchůdce si taky vybíral starší šlapky."
Kovář zůstal zticha a čekal, až montér naváže na svoje slova.
"Zaměřuje se na osamělý ženský, který nemaj žádnou známost, ani moc přátel. Podle mě nechce budit větší pozornost, než musí, a asi mu to i vychází, protože bejt to někdo jinej než kurvy, už by sem naklusali maníci ze Žemle."
JFK přikývl a sledoval žhnoucí oharek před sebou, který kdykoli Lloyd potáhl, vykrojil z šera jeho tučné rysy.
"Každopádně pan Tribett vypadá agilně," prohodil Kovář.
Lloyd zahodil špačka a když ho zašlapával, určitě si představoval, jak místo něj drtí právě vládního pátrače.
"Všechno, co vím, jsem napsal do hlášení, kamaráde. Musím jít makat, živím rodinu," řekl a měl se k odchodu.
"Chci ho dostat, Harolde. Dřív, než se to povede Tribettovi."
Lloyd se zastavil a došel zpět ke Kovářovi.
"Seměle tě jako zrnko kafe," naznačil prsty, "Stojí za ním vládní zákony a teď, když mu Jack odtáhnul jeho milovanou, bude o to vzteklejší."
"Proto jsi od toho případu odešel?"
V bělmu montérových očích se odráželo modravé světlo za Kovářovými zády.
"Myslel jsem si, že jsem tvrdší," přikývl Lloyd. "Spletl jsem se."
JFK se rozhodl zariskovat:
"Viděl jsem ho."
Ze tmy k němu zavanul páchnoucí montérův dech, jak se k němu tlusťoch přiblížil.
"Viděl jsi Jacka?"
Kovář kývl:
"Vychrtlý muž v černém oblečení. Jeho obličej vypadal jako nějaká maska, chyběly na něm jakékoli výraznější rysy."
Lloyd vzrušeně oddychoval, pořád natolik blízko u agenta, že to bylo nepříjemné. JFK se přesto nepohnul.
"Mohl by to bejt uprchlej klon," zachrčel montér. "Občas se stane, že nějakej baronce uteče a dělá paseku. Ale žádnej by neměl bejt tak inteligentní…"
Kovář se nehýbal, aby nezlomil kouzlo, které do chlápka před ním znovu nalilo energii osamělého pátrače.
"Tribett to neví," řekl JFK, ale téměř okamžitě si uvědomil, že udělal chybu. Lloyd poodstoupil a svěsil hlavu. Napětí, které ho před okamžikem ovládlo, zmizelo.
"Dej od toho ruce pryč, dokud máš všechny kosti celý, kamaráde," procedil muž a odšoural se do tmy.
John Francis Kovář se chtěl otočit k odchodu, ale modř prosakující mezi kovovými nosníky ho přitahovala. Vydal se technologickým lesem k jejímu zdroji, až vyšel na nevelké prostranství, za nímž se do obou směrů táhly rozlehlé stavby. Bylo podivné, že právě tady, na samém dně chátrajícího a zastaralého Prstence, nalezl to nejmodernější, co měl možnost zatím spatřit.
Rezidence, na nichž se museli vyřádit ti nejlepší a nejoriginálnější architekti, se rozkládaly před prosklenou vyhlídkou, kterou sem pronikala záře odrážející se od pozemských oceánů.
JFK se nalogoval na Síť a zjistil, že domy patří bývalým magnátům, zbohatlíkům, kteří vydělali na válečné mašinérii, a extravagantním umělcům, ve výšce několika tisíc kilometrů nad planetou vytvářejícím díla, jež měla postihnout její ojedinělou krásu.
Kovář bleskurychlým pohybem vytáhl pistoli a přiložil ji k čelu muže, který se vyloupl ze tmy.
"Musím vás požádat, abyste odtud odešel, pane," řekl příchozí, aniž hnul brvou.
JFK si prohlédl jeho uniformu hlídače bezpečnostní služby a čezetu vrátil do pouzdra pod paží.
"Omlouvám se," vytáhl průkaz gildovního pátrače. "Zavedlo mě sem vyšetřování."
Muž se na licenci ani nepodíval:

"Pokud to nevíte, přístup do těchto prostor mají pouze vládní zaměstnanci. Gildovní zákony zde neplatí."
Kovář si jeho slova potvrdil v databance Sítě, ještě jednou přehlédl bizarní milionářskou čtvrť a vydal se zpět k výtahu.
Obešel servisní četu, která se přesunula o něco dál, a když procházel kolem sloupu, u něhož bylo vystavěno lešení z trubek a plechových podlážek, řekl:
"Tady jsem skončil, pánové, můžeme jít."
Přestože se neozvalo sebemenší zašramocení, dobře věděl, že baroncinny pochopy vyvedl z rovnováhy. Stopaři to byli sice mizerní, ale aspoň se snažili zachovat jako profici.
Cestou do civilizace přemýšlel o smutném osudu Harolda Lloyda, o rezidenční čtvrti plné podivínů, o Jackovi s tváří bez rysů unášejícím stárnoucí prostitutky a profesorovi Fredericku Maurbym, který i po smrti ovlivňoval osud paralelního metauniverza.
Aby se dostal na servisní plošinu k transportnímu oknu, musel JFK překonat dva problémy.
V první řadě se musel zbavit Laurela a Hardyho, jak začal přezdívat svým "nohsledům".
Kovář se usadil ve svém oblíbeném podniku Černá Dahlia a předstíral, že si objednává z nápojového lístku. Dvojka slídičů se jako obvykle nacpala do cukrárny ležící naproti přes bulvár, přičemž předtím z ideálního místa, odkud měli výhled na Kováře, vyštvali dvě nebohé stařenky.
V Kovářovi se vzbouřilo srdce gentlemana. Vstal, minul zmatenou servírku, která k němu mířila, a rychlým krokem se přesunul k cukrárně. Babky před ní ještě podrážděně kvokaly, takže JFK neváhal a znovu je natlačil dovnitř.
"Tak tohle ne, pánové," spustil káravým tónem na oba zkoprnělé chlapíky. "To bysme si nerozuměli."
Stařenky byly z nenadálého vývoje vykolejené podobně, takže čtveřice na sebe civěla, aniž by kdokoli vydal hlásku.
"Kde je vaše výchova?" zaburácel agent, až se po něm otočila polovina cukrárny. "Omluvíte se dámám a pustíte je na jejich místa."
Babky nabraly ztracenou rovnováhu a zatvářily se přísně.
Oba tajní zablekotali pár nesrozumitelných slov a postavili se, čímž vyvolali otázku, zda se stolek před nimi zřítí či nikoli.
Nastala nepřehledná tlačenice, jak se na malém prostoru stařenky snažily vměstnat na židle, zatímco stopaři se snažili najít, kde nechal tesař díru.
"Omluvte mé přátele, dámy," vysekl Kovář lehkou poklonu a dostrkal komické duo dál do místnosti, kde se všichni tři usadili.
"Neexistuje, aby naše záležitosti zasahovaly do života obyčejných lidí," zamručel JFK nepřívětivě poté, co před ně obsluha postavila tři hrnky s čokoládou.
Stopaři unisono kývli, srkali horký nápoj a přitom se snažili na agenta nedívat.
John Francis Kovář si vzpomněl na Vincenta Vegu a jeho schopnost mluvit v určitých chvílích třeba i hodiny o ničem a pokusil se ho napodobit. Vytáhl z obou mužů jména: pánové Kotzki a Bi^goniek. Jejich předci pocházeli z míst, kde se v Kovářově světě nalézala východní Evropa. Pracovali pro Amélii v jejích bezpečnostních službách už několik let. Ale - jak se od nich JFK dozvěděl - ještě nikdy je ten, kterého sledovali, neodhalil tak rychle jako on.
Kovář se uprostřed jejich zpovědi omluvil a odešel na toalety. V kabince pak prohlédl svou garderóbu a v kapse pláště našel štěnici velikosti nehtu. Proto se za ním nikdy nijak zvlášť nehnali - dobře věděli, kde se zrovna nachází.
Vrátil se zpět k dortu a čokoládě a štěnici vsunul mezi koženkové polstrování sedačky. Snažil se dál nenucené klábosit, ale přitom nenápadně sledoval východ.
V okamžiku, kdy babky zaplatily a zvedly se k odchodu, vyrazil. Se zkušeností řidiče sporťáku, který se na poslední chvíli prosmýkne před valícím se kamionem, prosvištěl dveřmi a vyrazil přes lávku na druhou stranu bulváru,
V běhu se rychle otočil, a když viděl, jak se Kotzki s Biegoniekem marně snaží prodrat skrz hlemýždím tempem se pohybující stařenky, které ucpaly východ, posměšně jim zasalutoval a po nejbližším schodišti zmizel o několik pater níže.
Před vstupem na lávku narazil na druhý problém: pracovníka údržby. Chlápek s umaštěnou kšticí a podezíravým pohledem kontroloval trafostanice v chodbě, kterou Kovář musel projít, aby dosáhl vytouženého cíle. Podle hodin na ulici mu zbývalo sotva pár minut - šarádou s dvojicí stopařů se zdržel déle, než chtěl,
Nakonec se rozhodl zbytečně nic nevymýšlet. Počkal, až se k němu servisák přišourá, a než stačil něco říct, lehce mu křísl hlavou o stěnu. Muž se složil jak hadrová loutka a JFK ho nacpal do dveří zanedbané kanceláře. Vypadalo to, že si pár hodin pospí, ale agent nehodlal riskovat a pro jistotu ho zamknul.
Pak už jen vyšplhal na plošinu, za níž se znovu přesouval majestátní konvoj kosmických lodí, tentokrát ale opačným směrem. V blízkém vesmíru se zablesklo, jak se před flotilou otevřel inrealitní tunel vedoucí na opačný konec Sluneční soustavy, a Kovář před tou září zavřel oči. Když je zase otevřel, stál před ním Pierre Yang, který se snažil ustát hyperprostorový přechod.
"Těšil jsem se na někoho hezčího," pokusil se JFK odvést mužovu pozornost od nepokojného žaludku. Yang se opřel o zábradlí.
"Máš smůlu, vyhrál jsem poslední ročník Miss EF," ušklíbl se a otočil se k vyhlídce. Další svaz lodí se přesouval k bodu přesunu. Než se tam dostane, měli oba agenti čas na rozhovor.
"Hvězdný války?" ukázal Pierre přes rameno, když se zase obrátil zpět ke Kovářovi. "Jsi Luke nebo Han?"
"Yoda," usadil ho JFK. "A jako tvůj učitel ti říkám, abys spěchal, protože není čas ztrácet čas."
"To je fakt," Yang mu podal zvláštní minidisk. "Všechny potřebný informace máš tady."
Kovář médium protočil mezi prsty. "Doufám, že je z toho vytáhnu."
"Proč bys neměl? Měli jsme ho v agenturní databázi pod signaturou tyhle dimenze. Zdejší rezident nám na něj nahrával hlášení."
"Rezident?" podivil se JFK. "Proč mi o něm nikdo nic neřekl?"

"Kvůli utajení, kdyby se někomu podařilo dostat se ti do hlavy. Přijít o jednoho agenta je ztráta, přijít o dva je průser."
Yang kývnul na disk. "Všechno máš tam: jméno, poslední adresu. Docela kočka."
Kovář pohlédl na kosmické křižníky přesouvající se za agentovými zády.
"Nechci ti brát iluze," řekl a ukázal kolem sebe, "ale tenhle svět příliš neodpovídá tomu, co jste mi nalili do hlavy před mým… odsunem."
"Chceš říct, že jsi dostal informace k jinýmu světu?" podivil se Yang.
"Chci říct, že jsem dostal informace kpodobnýmu světu."
"Podobnýmu?"
"Kartelový války, prstenec kolem Země, technologická úroveň, všechno sedí. Ale mrkni se za sebe, tady zuří válka s ufounama…"
Yang se rozesmál.
"Jsi tu pár dní a už potřebuješ agenturního psychouše, Johne," zakýval na něj prstem. "Nebo si ze mě střílíš."
"Na žerty nemám náladu, Pierre. Myslím to vážně." Kovář pozvedl disk. "Pokud tohle bude fungovat, v příštím okně pošlu zprávu, aby to mohli naši analytici porovnat."
Flotila válečných lodí vypadala, že levým uchem vlétá do Yangovy hlavy a pravým se zase dostává ven.
"Řekni mi aspoň, co víš, ať se na to můžeme připravit," navrhl Yang a JFK mu vyložil vše o zuřící válce s Nepřítelem, o Zemi proměněné v obří továrnu na zbraně, o Klání, které má motivovat vývojářské společnosti k co nejvyšší výkonnosti, a také o novodobém Jacku Rozparovači.
"Takže tvoje krytí je role soukromýho očka?" ujistil se Yang.
Kovář kývl. "To je taky jediný co tu můžu dělat. Koukám, rozhlížím se, ale po Maurbym ani stopa. Abych se hnul dál, potřebuju pomoc."
"Povídej."
"Prolezl jsem to tu křížem krážem, ale na jedno místo se s tímhle ani s žádným jiným krytím nedostanu," řekl Kovář.
"Potřebuju otevřít okno odtud… tam," ukázal doprava ke kosmickému přístavu, odkud svaz bojových kosmických lodí vylétl. "A zase zpátky, samozřejmě," dodal.
Yang se ohlédl. "To bude riskantní. Von Wonder bude muset koordináty odhadnout, takže se může stát, že se ocitneš ve vesmíru."
"Nebo se taky může zhroutit celé paralelní metauniverzum," namítl Kovář. "Myslím, že to za to riziko stojí."
Agent s pobaveným úsměvem přikývl:
"Myslím, že určitě."
Kovář mu podal tácek z Black Dahlie, na kterém byla načmárána změť čísel.
"Tady jsou moje odhady souřadnic. Von Wonder si už bude vědět rady."
První z; kosmických lodí za Yangovými zády se už připravovala ke skoku. Pierre si všiml jeho pohledu a otočil se.
"Fajn, je čas jít," napřáhl ke Kovářovi ruku a když ji stiskl, řekl: "Dávej na sebe pozor, člověče."
"To rozhodně budu," zašklebil se Kovář. "Pozdravuj Villefortovou a všechny ostatní."
Yang kývl.
"Jak se jmenuje ta rezidentka? Kdyby tohle," poklepal si JFK na kapsu, "nefungovalo."
"Veronika Stelarová." Ža agentovými zády se zablesklo a Kovář zavřel oči. Pozdě. Před víčky se mu roztančily mžitky.
"Pracuje tu jako štětka," zaslechl ještě pobavený Yangův hlas, ale když znovu prohlédl, subtilní Asiat byl pryč, stejně jako flotila pozemských válečných sil z;a oknem galerie.
Amélie neměla toho vyhublého fízla ráda - nakonec kdo tady na Prstenci ano - přesto byla nucena krotit svůj temperament a chovat se k němu zdvořile. Což si Kešh Tribett samozřejmě moc dobře uvědomoval a dával to také najevo. I on věděl, kde má jeho chování hranice, i on mohl být na stížnost gildovního magnáta zbaven funkce, zvlášť tady, v samotné pracovně šéfky BIOTECHU. Neviditelné kamery všechno zaznamenávaly.
"Chci si stěžovat na jednoho z vašich mužů, baronko," pronesl medově a rozvalil se v nepohodlné židli před masivním stolem, za nímž v polstrovaném křesle seděla Amélie.
"Už zase, pane Tribette? A na koho tentokrát, šmím-li se zeptat?"
Vládní pátrač ohrnul horní ret: "Moc dobře víte. Mluvím o tom Kovářovi."
Amélie se s pobaveným výrazem opřela a založila ruce za hlavu.
"Copak se stalo tentokrát? Jednoho muže jste mi už uštval, to vám nestačilo?" Magnátka pomyslela na Harolda Lloyda, který byl pro tohohle ohaře příliš snadné sousto.
Tribett se usmál. Mělo to působit samolibě, ale Amélie dobře věděla, že je to jen hra. Muž před ní měl emoce pod kontrolou, pouze tak chtěl působit.
"Koukal jsem na jeho identikit," zašťoural se nehty mezi velkými žlutými zuby. "Má zajímavý kariérní vzestup. Čekal bych, že se jeho smysl pro detail a logické uvažování projeví mnohem dřív…"
Vyhublý policajt narážel na novou Kovářovu identitu, kterou museli hackeři BIOTECHU implantovat do Sítě, aniž by to kdokoli poznal. Pozměnili složku jednoho laboranta, který pár dní před tím, než se objevil Kovář, zemřel při testování posledního nepovedeného prototypu klonovaného válečníka.
"V době nouze se skryté vlohy derou na povrch, pane Tribette." Amélie se předklonila a založila si ruce na desce stolu. "Je před Kláním a někdo unesl už pět zaměstnankyň mé gildy. A protože vám se nepodařilo dotyčnému ani přiblížit, natož ho dopadnout, musela jsem uvolnit jednoho z mých asistentů."
Tribett opět podrážděně ohrnul ret. Připomínal prašivého vlka, jemuž do teritoria vlezla konkurence.
"Ten váš muž by se měl naučit znát své kompetence, baronko," řekl a postavil se. "Vyřiďte mu to, buďte tak laskavá. Nebo by se mohlo stát, že panu Lloydovi přibude kolega."

"To je výhružka?" zastavila ho Amélie ve dveřích. S nepříjemnou nonšalancí se otočil a takřka vlídně se usmál.
"To bych si nikdy nedovolil," zaševelil a zavřel za sebou dveře.
Amélie poklepávala prsty na desce stolu. Pak zmáčkla tlačítko interkomu:
"Millere, přijď to sem vyčistit," řekla, odmlčela se a dodala: "A zavolej mi Kováře."
Tajemník a milenec v jednom dorazil o několik minut později a celou místnost projel magnetickým rezonátorem, který likvidoval všechna miniaturní elektro a biotechnologická zařízení, ve špionážních příbězích označované jako ‚štěnice'.
"Kdo tu byl?" zeptal se, zatímco přístrojem přejížděl po podlaze.
"Tribett si přišel stěžovat na Kováře."
"Co náš nový pátrač provedl?"
"Právě že nic, a to mi přijde divné."
Miller sbalil přístroj a úkosem se na ni podíval:
"Vždyť víš, že Tribett je magor."
Amélie se zasmála. "Máš pravdu, jsem asi poslední dobou víc paranoidní než obvykle."
"Paranoie není nikdy dost," přisadil si Miller. "Kovář už je na cestě."
"Dobře, pro jistotu se stejně přesuneme do rezidence. Ať tam za námi dorazí."
Vyšli z pracovny a místo k výtahu se vydali k zadnímu schodišti. To ale netušili, že než stihli udělat těch pár kroků, dlouhým vláknem koberce se k nim bleskurychle a nepozorovaně proplížil pavouček - nově vyvinutý nanobotický záznamový systém, který vládnímu pátrači Keshi Tribettovi dorazil v poslední dodávce ze Země. Nikdo tady na Prstenci nic podobného ještě neviděl, a proto také nebyl na tuto pohyblivou verzi štěnice připraven. Ani baronka Amélie von Techlowitz, magnátka gildy BIOTECH, která si ji do rezidence odnesla přichycenou na podpatku.
"Děláte mi starosti, Johne," pokárala Amélie Kováře hned, jak se rozvalil na prostorném gauči s vyšívanými japonskými motivy.
JFK přijal od bezvýrazně se tvářícího Millera sklenku skotské, upil a tázavě pokrčil obočím.
"Co se stalo?" zeptal se, když mu hřejivá whisky sklouzla do žaludku.
"Stěžoval si na vás vládní pátrač, pan Tribett…," zachmuřila se magnátka. "Prý si na něj máte dát pozor."
JFK kývl. "Díky za upozornění, už jsem měl s typy jako je on tu čest."
"Je nebezpečnější, než vypadá," upozornil ho Miller, který se postavil za křeslo, v němž seděla jejich šéfová. "Být vámi, nebyl bych tak sebejistý. Pan Lloyd -"
"Pan Lloyd je slaboch," skočil mu do řeči Kovář. "Při vší úctě k němu. Jsem z trochu jiného těsta."
Amélie se zasmála příjemným sytým smíchem.
"Což mi potvrdili i pánové Kotzki a Bi^goniek," chlácholivě poplácala Millerovu ruku nad sebou, protože dobře věděla, jak se její tajemník tváří.
"Chápu, že mi nevěříte, baronko," řekl Kovář. "Ale ti muži mi komplikují vyšetřování. To raději ukončíme naši spolupráci."
Amélie zavrtěla hlavou a nadechla se k odpovědi, ale JFK ji nenechal domluvit.
"Nebo své slídily stáhněte," dodal.
Magnátka se na něj přísně zadívala.
"Kdybyste mi dal prostor, dozvěděl byste se, že se tak již stalo."
Kovář pozvedl tlustostěnnou sklenici v gestu usmíření a napil se.
"Naopak," pokračovala Amélie, "důvěřujeme vám natolik, že chceme, abyste se podílel na nejdůležitější akci gildy v její historii."
JFK pohlédl na Millera, jenž se stále tvářil, jako by s tím, co jeho šéfová říká, nesouhlasil. Pak se otočil k Amélii, která ho soustředěně pozorovala, a přikývl, jako že poslouchá.
"Budu mluvit bez obalu, Johne," hryzla se nervózně do rtů. "Klání je za dveřmi a všechny snahy BIOTECHU přijít s technologií umožňující nám v něm zvítězit přišly vniveč."
Miller se odlepil od křesla, vzal si od Kováře sklenici a dolil mu.
"Celé moje snažení vyšumí do prázdna," navázala Amélie, "když se nedostanu na Zemi. Nebudu vám vysvětlovat důvody, proč se mi to musí za každou cenu podařit. Jenom mi věřte, že nejde jen o to žít v ráji."
"Můj názor je irelevantní," prolomil mlčení JFK. "Pokračujte, prosím."
Amélie přikývla.
"Jedinou variantou, jak docílit toho, že v Klání zvítězíme, je Obejít vládní zákony."
"Společnost, sídlící na Prstenci, nespojí síly s jinou, ať už se tato nalézá na Prstenci nebo na Zemi, ani žádným jiným způsobem neovlivní integritu a svébytnost vlastního výzkumu," odrecitoval Kovář část Zákoníku.
Magnátka kývla. "Zítra přesně v poledne přistane v doku gildy MECHANIKÉR zásobovací loď ze Země. Její kapitán má pro nás zásilku, s jejíž pomocí může BIOTECH vylepšit svou konkurenceschopnost v Klání."
"Co se bude chtít ode mě?" zeptal se JFK.
"Spolu se mnou a tady Millerem," Amélie opět stiskla ruku svého tajemníka, "kontraband převezmete."
"Najala jste mě, abych našel Jacka," namítl Kovář, který se nechtěl zaplést do něčeho, co by mu zkomplikovalo pátrání po Máurbym. "Nic dalšího naše dohoda neobsahovala."
Baronka von Techlowitz se usmála tak, že měl agent pocit, jako by se v místnosti ochladilo. I oči měla jako vysekané z ledu.
"Tím, že jsem vás zasvětila do nejdůvěrnějších tajemství BIOTECHU, kterých se odmítáte zúčastnit, mě stavíte do nezáviděníhodné situace, pane Kováři," pronesla mrazivě. "Můžu vás nechat zabít. Nebo vám vymýt mozek a předhodit Tribettovi. Můžu cokoli, pane Kováři, ale neudělám to," napila se temně modrého nápoje ze sklenky s

vysokou stopkou, "protože sázím na vaši galantnost. Pomohla jsem vám najít v našem světě krytí a zároveň vás zaměstnala. Teď vás prosím o laskavost…"
JFK dobře věděl i před tímto proslovem, že nebude mít na vybranou. Tahle nebezpečná žena ho měla v hrsti a dovedla toho využít,
"Jen jsem v tom chtěl mít jasno, paní baronko," řekl a dopil skotskou. "Samozřejmě můžete počítat s mou pomocí."
Tvrdost Améliina výrazu ztratila hrany.
"Zítra v deset dopoledne přijďte do baroněiny kanceláře," informoval ho Miller. "A tohle si vezměte s sebou." Z kapsy vytáhl štítek kruhového tvaru připomínající tištěný spoj a podal ho Kovářovi.
"Co je to?" zeptal se JFK.
"Naše vstupenka na území gildy MECHANIKER," vstoupila do jejich hovoru Amélie. "Je to rušička nejen vašeho biosignálu, ale také síťového připojení. Pro řadu zařízení, vyjma těch optických, jako byste neexistoval."
"Šikovná věcička," zamumlal Kovář a strčil si ji do kapsy u košile. Musel potlačit vítězoslavný úsměv, protože jestli ho něco trápilo, byl to způsob, jakým skryje svou přítomnost v kosmickém přístavu. Někdy opravdu trpělivost růže přináší.
"Neztraťte to. Jé to nedostatkové zboží, které má navíc omezenou životnost. Po aktivaci vydrží čtyřiadvacet hodin," podotknul Miller.
Zákon nabídky a poptávky byl v této realitě stejně tvrdý jako kdekoli jinde: Chceš zboží pašované ze Země? Tak si za něj pořádně a pokud možno několikrát zaplať.
JFK odložil prázdnou sklenici a vstal. "Jestli dovolíte, vrátím se ke svým povinnostem."
Baronka von Techlowitz ho propustila gestem hodným královny, a když se za ním zavřely dveře, vstala z křesla a přistoupila k falešnému oknu. Na displeji navolila jednu z variant a zadívala se do černomodré propasti, na jejímž dně se frontální oblačnost hnala přes africký kontinent.
"Jsem rád, žes na mě dala," řekl Miller a jal se pečlivě vyplachovat Kovářovu sklenku. "Neexistuje lepší obětní beránek."
Amélie potlačila zachvění. Aniž by dokázala říct proč, představa mrtvého Johna Francise Kováře ji nijak uspokojující nepřipadala. Zlobila se na sebe, že souhlasila s Millerovým nápadem obětovat ho, když by bylo předání kontrabandu odhaleno. Ale jak tak nad tím přemýšlela, i kdyby toho zvláštního cizince nebylo, stejně by musela někoho do téhle role vybrat. Někoho z vlastních lidí, takže možná bylo lepší, že to dopadlo takhle.
"Neboj, Amélie," vysvětlil si chybně její mlčení Miller, "tenhle člověk nás nezradí." Samolibě se zasmál a poklepal na vymytou sklenici: "O to se už moji kamarádíčkové postarají."
Magnátka BIOTECHU se otočila od okna a s trochu strojeným úsměvem přikývla. V Kovářově těle se teď pohybovala armáda nanobotů, kteří nejen lokalizovali jeho pohyb, ale zároveň sloužili jako odposlouchávací a přenosové zařízení a v neposlední řadě, pokud by existovalo důvodné podezření, že je chce Kovář zradit, mohli mu pomocí nich zastavit životně důležité funkce v těle. Nanoboti byli neuvěřitelně drazí, proto místo nich zprvu použila pro sledování lidské zdroje. Nyní se už ale jejich použití vyplatilo.
Amélie se cítila vyčerpaná a deprimovaná, blížící se Klání ji každým dnem stálo více a více fyzických sil.
"Svlékni se, Franku," obrátila se na Millera a sundala si sako. "Potřebuju se pomilovat."
Do otevření inrealitního okna vedoucího z gildy BIOTECHU do kosmického přístavu chybělo ještě pět hodin, které se John Kovář rozhodl strávit ve svém bytě.
Doufal, že von Wonder zvládne doladit koordináty tak, aby pravděpodobnost, že si zalétá bez skafandru ve volném vesmíru, nepřesáhla pokud možno víc jak jedno procento. Přesto stěží potlačoval nervozitu, zda všechno klapne tak, jak má/ačkoli časoprostorové souřadnice, které pro akci z Maurbyho seznamu vybral, byly naprosto ideální. Hluboká noc eliminovala počet zvědavých očí a návratové okno se mělo otevřít zítra brzo ráno, což znamenalo, že bez problémů stihne dorazit do Améliiny kanceláře včas.
JFK teď seděl před počítačem, oblečený do pracovního overalu člena servisní čety, který si nechal přinést od gildovního majordoma. Než si v přístavu obstará odpovídající oděv, bude tohle oblečení mnohem méně nápadné než jeho dlouhý plášť, plátěné kalhoty a košile s rozhalenkou.
Kovář si pročetl data, která obsahoval disk od Yanga, a jen se utvrdil v tom, že tenhle svět je od uvedených záznamů v mnohém odlišný. Nikoli úplně jiný, spíše jako by ho někdo přetvořil či spíše upravil. Kdo tak učinil a proč, to byla otázka pro jeho kolegy v Agentuře.
Mnohem více času pak věnoval rezidentce Veronice Stelarové, která měla na Prstenci pracovat - slovy méně hrubými než byla ta Yangova - jako společnice, což Kovářovi přišlo jako velmi interesantní krytí. Zobrazil si dívčinu fotografii, ale hubený obličej s vysedlými lícními kostmi a krátkými blond vlasy mu nic neříkal. Napojil se na Síť a zadal její jméno do vyhledávače, Výsledek byl negativní. Naťukal jméno podniku, kde mela pracovat. Výsledek byl negativní. Tak trochu to očekával, přesto ho fakt, že Veronika Stelarová v tomto světě evidentně neexistuje, rozladil,
S kletbami přešel do malé koupelny a v umyvadle disk spálil. Na nový, který nalezl vedle počítače, nahrál standardní zprávu z mise, uložil ho do plastového obalu a strčil si ho do kapsy.
Pak jen seděl v bílém světle monitoru a přemýšlel nad smutným osudem Harolda Lloyda, jehož vyšinutý vládní pátrač Kešh Tribett zahnal až na samotné dno lidské existence. Myslel také na baronku Amélii von Techlowitz, magnátku gildy BIOTECH, a floutkovského tajemníka Franka Millera, s nímž ji spojovalo rozhodně víc než jen práce. Nejvíc času ale věnoval Yolaně Radčivus a dalším čtyřem kurtizánám, které z nejasných příčin kamsi unesl prstencový fantom Jack, a samozřejmě nezapomněl ani na profesora Fredericka Maurbyho, jenž, přestože byl již několik let mrtvý, poslal e-mail s obsahem děsivějším, než by mohl kdo předpokládat.
Kovář procitl z chvilkové katalepsie a vyhledal na Síti zprávu o prostitutce unesené před Yolanou. Její zmizení bylo

ohlášeno druhého září a JFK do tohoto světa dorazil osmadvacátého téhož měsíce, což bylo v Maurbyho seznamu možných přestupních oken čtyřicáté první v pořadí. Právě to připadalo na den Kovářova vyhoštění z domovské reality, A pokud se dalo kalkulovat s tím, že mezi jednotlivými okny byl přibližně stejný časový odstup, dalo se vypočíst datum prvního z nich. JFK tak neprodleně učinil a zjistil, že to bylo pětadvacátého června, tedy zhruba dva měsíce před první vraždou.
John Francis Kovář cítil, jak mu jeho instinkt zašramotil v podvědomí. Nevěděl, jak by mohlo řádění nějakého maniaka souviset s Negací Maurbyho efektu, ale něco mu říkalo, že obě tyto skutečnosti jsou provázané, A že odhalením jedné přijde na druhou a naopak.
Ještě před chvílí si myslel, že si dá před výpravou do přístavu na pár hodin šlofíka. Teď už bylo jasné, že si ani nemusí nařizovat budík, protože mu mozek pracoval na plné obrátky.
Natáhl se alespoň na postel a s rukama složenýma za hlavou civěl do tmy, jen občas prozařované spořičem na monitoru počítače.
Pět hodin uběhlo, ani nevěděl jak.
PŘEDPOSLEDNÍ PRAVDA
John Francis Kovář seděl vmáčknutý ve výklenku jedné z bočních chodeb kosmického přístavu a trpělivě čekal. Ačkoli byla noc, loděnice žila čilým ruchem pracovního dne, s čímž ale víceméně počítal. Na spánku měl přilepenou rušičku, kterou dostal od šéfů BIOTECHU, takže mu už zbývalo pouze se skrýt před kamerami.
JFK naslouchal, ale kromě podprahového hučení neslyšel nic dalšího. Po transportu řízeném jeho přáteli v moravské pobočce Agentury si vybral možná příliš odlehlou chodbu, což mu mohlo komplikovat plány. Rušička měla být funkční den a noc, takže vše muselo klapnout bez sebemenšího zakolísání. Ráno v deset už musel být zpět v centrále gildy.
Každopádně byl rád, že až takhle daleko může přemýšlet a že se von Wonderovi podařilo ho přesunout na takřka ideální místo. Při přechodu jen zavřel oči a modlil se, aby další, co ucítí, nebyl chlad volného vesmíru.
Konečně se ozvaly kroky a Kovář zatajil dech. Do výklenku, kde seděl, nemířila žádná z kamer umístěných na křižovatkách a byl natolik utopený ve stínu, že ho kolemjdoucí neměli šanci zahlédnout. Tentokrát už to muselo vyjít.
Nechal kolem sebe projít už dva zaměstnance přístavu, ale ani jeden nevyhovoval jeho plánu, protože jeden měl příliš vysokou šarži, druhý žádnou.
Teď už to ale klaplo. Kolem Kováře prošel podle všeho servisní technik, který s přístrojem podobným dálkovému ovladači přejížděl prostor před sebou. Jak to tak vypadalo, jeho inrealitní průnik, ačkoli skryt stínem transportujících se lodí, neprošel bez povšimnutí.
JFK měl jedinečnou šanci zabít dvě mouchy jednou ranou, a proto tak neprodleně učinil. Vymrštil se ze svého úkrytu a chvatem, za který by se nemusel stydět ani pan Spock, zbavil servisáka vědomí. Bleskurychle ho vtáhl do výklenku a naslouchal, smysly zbystřené. Čekal možná déle, než bylo třeba, ale chtěl mít jistotu. Pak si teprve s omráčeným mužem vyměnil oblečení.
Když vyšel na chodbu, měl chuť se pochválit. Tmavě modrá uniforma mu byla trochu těsná v ramenou a na stehnech, ale dalo se to zvládnout. Ohlédl se po dveřích vedoucích do strojovny, do níž uložil technika svázaného a s roubíkem v ústech, z kapsy vytáhl "ovladač" a vydal se chodbou vlevo, která kopírovala vnější plášť Prstence.
Čekala ho vycházka několik kilometrů dlouhá, protože návratové okno se mělo otevřít v blízkosti samotných kosmických doků. Doufal, že tam nalezne volný terminál, u něhož se hodlal nalogovat na Síť samotné loděnice. Měl v plánu data, ke kterým se dostane, zkopírovat na disk, protože nehodlal riskovat jejich uložení do vlastních neurálních synapsí. Už takhle jeho mozek prodělal víc kejklů, než bylo Kovářovi milo.
Po pár krocích JFK zjistil, že se ocitl v pohádce Jan František v říši divů a za zrcadlem. Protože jestli existovalo přirovnání, které by charakterizovalo podivný mikrosvět kosmického přístavu, nemohlo být obyčejné ani otřepané. Loděnice připomínala umělohmotný bělostný nádor, uvnitř provrtaný systémem asepticky působících chodeb a místností, jimiž procházeli lidé, kteří se Kovářovi zdáli stejně neživotní jako prostředí kolem nich. Ve vzduchu byl cítit pach dezinfekce a ozónu, bíle natřené chodby byly značeny barevně odlišenými šipkami a JFK kráčel tímhle strojovým úlem tak, aby vzbudil co nejméně pozornosti.
Nemohl si dovolit žádné zaváhání, žádný nečekaný pohyb či reakci, protože kamery ho monitorovaly na každém kroku. I přes to mu přišla vnitřní ochrana nedostatečná. Dalo se to však pochopit, protože vzhledem k tomu, že přístav byl od zbytku Prstence naprosto oddělen a z jednoho do druhého se dalo dostat pouze pomocí raketoplánu, usínalo se zde tak trochu na vavřínech. Ano, vchody a východy byly hlídané bedlivěji než cokoli jiného, ale kdo byl jednou uvnitř, ten tu prostě měl být.
JFK se proto dostal sekcí administrativních pracovišť až k samotným dokům, aniž by ho kdokoli zastavil.
Za monstrózními otevřenými vraty se ozývalo hučení strojových agregátů, štěkání povelů a svištění antigravitačních nakladačů. Žádné skřípění, rachot, nadávky - nic, co by připomínalo jakékoli staveniště v Kovářově realitě. Vše probíhalo tiše, účelně a až s hrozivou přesností.
A stejně působily i jednotky vojáků, dusající obrovitými chodbami k již hotovým lodím, na něž se měly nalodit. JFK sledoval na první pohled zdánlivě lidské tváře, které měly jedno společné: byly si až neskutečně podobné.
Kovářovi připomněly jeho potyčku s Jackem, jehož obličej vypadal, jako by byl pokryt želatinovou maskou. Buď se za klon pouze vydával, nebo jím opravdu byl. Agent by sázel na to druhé, protože pocit nelidskosti, který cítil z přesouvajících se armádních jednotek, si uvědomoval i tehdy, kdy měl vraha kurtizán nadosah.
"Identifikujte se, desátníku," rozmetal jeho úvahy rázný rozkaz muže, jenž mu zastoupil cestu.
JFK se k němu otočil a aby vypadal důležitě, zvedl "ovladač". Připomínal Luka Skywalkera, kterému nejde spustit světelný meč.
"Pane?" zatvářil se, jako když ho dotyčný ruší v plnění úkolu mezigalaktického rozsahu.

Hromotlucký strážný na něj ale ani nepohlédl a přejel jakousi čtečkou po výložkách Kovářovy uniformy.
"Nestandardní energetické výkyvy?" zeptal se a zachmuřil se.
JFK úsečně, po vojáčku přikývl, Takže se nemýlil, technik byl opravdu poslán do míst, kde se otevřel transportní tunel Agentury,
"A co děláte tady? Podle vašeho rozkazu k nim došlo v sektoru Wl 7."
"Energetická fluktuace mě dovedla až sem, pane. Musím to prověřit."
Strážce, podle výložek seržant, přikývl.
"Pokračujte, desátníku," vyštěkl a znovu se vmísil do davu.
Kovář potlačil úlevné oddechnutí, spustil ruku s měřičem energetických vln a vstoupil do doku.
Bez ohledu na noční hodiny tu panoval čilý ruch. V obrovité několikakilometrové prostoře se montovaly komponenty kosmických křižníků, u stropu přejížděly jeřáby přesouvající materiál i hotové díly k vnějšímu plášti. Skrz obrovité průhledy bylo možné vidět korpusy dvou lodí obklopené armádami autonomních robotů, jejichž pohyby řídili montéři v prosklené hale.
Muži v bílých overalech pomalu gestikulovali rukama, pohledy obrácené do sebe, a Kovář usoudil, že se pohybují ve virtuální obdobě tohoto doku, z níž se jejich povely přenáší do strojů. Připomínali sbor nevidomých a hluchoněmých mimů, dokonale zapadajících do této umělohmotné plástve.
JFK se musel cestou kolem nich ještě dvakrát identifikovat, ale tentokrát byly pohledy obou strážců daleko podezíravější. Další kontrola ho mohla bez skrupulí vrátit zpět.
Naštěstí to vypadalo, že se blíží k cíli své cesty, protože prošel již téměř na konec rampy, z níž vedly přechodové komory do rozestavěných křižníků, umístěných u několika ranvejí nad sebou.
Pohlédl na T-hodinky, které mu Yang předal při druhé schůzce na servisní plošině, k níž došlo jen pár hodin před otevřením okna do kosmického přístavu. Digitální kompas kalibrovaný na hyperprostorové přenosy mu ukázal místo, kde se má transportní tunel otevřít - šlo o jeden z mnoha skladů výrobního materiálu, označený jako GATE 56-1.
JFK si sám pro sebe přikývl a moderním páternosterem se dostal o podlaží níže. Z Prstence vedla na kosmickou loď pupeční šňůra obří přechodové komory, která polykala hliníkové bedny plné vojenského vybavení.
Kovář sehnul hlavu k přístroji a tak, aby se vyhnul všetečným kamerám, se vmísil do davu techniků, montérů a mechaniků. Za zády ozbrojeného strážce proklouzl do lodi a díky systému šipek a informačních panelů se brzy dostal do míst, kde byly kajuty pro důstojníky lodi. JFK do jedné z nich vstoupil.
Dvoupokojové apartmá bylo zařízeno tak, aby ho člověk mohl po několik měsíců považovat za domov: sice účelově a spartánsky, jinak tu ale nic nechybělo.
Kovář za sebou zavřel a zamířil k terminálu na druhé straně místnosti. Usedl na chromovanou židli a vydechl. Musel sám sobě přiznat, že mu špína, zanedbanost a zastaralost gildovní části Prstence začínaly chybět. Pohlédl na hodinky - do otevření návratového okna zbývaly dvě hodiny. Vytáhl záznamový disk a položil ho vedle sebe. Terminál aktivuje až těsně před koncem operace, protože si nedělal iluze o tom, že to ujde pozornosti bezpečnostních složek přístavu.
Mimoděk přejel prsty po rušičce schované na spánku pod vlasy, zavřel oči a připojil se na Síť.
Ať už JFK čekal cokoli, na skutečnost připravený nebyl.
Modlil se, aby informační rozhraní bylo tomu gildovnímu co nejvíce podobné, doufal ve vojenskou strohost jednotlivých menu a podmenu, ale místo toho se ocitl v kyberprostoru.
Virtuální realita, do níž se vnořil po rozkliknutí základní nabídky, měla podobu pulzující megapolis, z níž se vytratily všechny barvy kromě černé, bílé a několika odstínů šedé. Prostor kolem Kováře kopíroval realitu kosmického přístavu, avšak s tím, že zde do popředí mezi jednotlivými objekty vystupovaly bíle opaleskující toky dat, uzlové sběrnice a informační přenašeče.
"Tak tohle je rock'n'roll," pomyslel si Kovář a podíval se sám na sebe, nezřetelnou figuru tvořenou tekoucími symboly, čísly a písmeny. Nahlas tu větu pronést nechtěl, netušil, zda vůbec má ústa, zda se v tichu kyberprostoru nese zvuk, a hlavně na sebe nehodlal poutat pozornost.
Dobře udělal, protože koutkem oka zahlédl pohyb nad sebou. Strnul, přitisknutý k virtuálnímu ztvárnění lodního terminálu, a ani nedutal.
Věc přelétávající nad ním, jakési hmyzoidní vznášedlo, tykadly skenovala prostor pod sebou. Jednalo se zřejmě o antivirový program na pravidelné obhlídce svého digitálního teritoria. Jeho čidla přejela po Kovářově konstruktu a agent ucítil jemný tlak na spánku. Améliina rušička začala fungovat.
A zřejmě bezchybně, protože uplynulo sotva pár sekund a antivir zmizel mezi očíslovanými objekty dokončovaných lodí.
JFK se otočil k terminálu za sebou, vstoupil do něj a nahlédl do většiny souborů. Bylo tu vše, technické parametry lodi, seznam nákladu, zbraňových systémů, posádky, i počet a druh převážených vojenských jednotek. Nechyběl ani cíl cesty: oběžná dráha planety Neptun, zásobovací středisko Rady obrany Země.
Kovář se vrátil mezi bloky dokovaných lodí a rozlétl se mezi nimi, přičemž se držel jedné z datových sběrnic, která vedla spolu s dalšími zpět do přístavu, k centrálnímu serveru.
Když se dostal JFK na dosah, bylo zřejmé, že dovnitř jen tak nepronikne: vysokou štíhlou věž hlídaly roje antivirových borů, o mnoho větších než ten, který ho minul.
Agent zaklel a podél korpusu transformační stanice vylétl téměř až na její vrchol, kde se ukryl za zbytkovými terabyty přepadávajícími do volného prostoru. A tam ji spatřil…
Od loděnice se táhla informační dálnice, mířící zdánlivě nikam. Kovář ale velmi dobře věděl, že přesně tam se chce dostat.
Slétl proto níž a vnořil se do pableskujícího proudu dat, kde se přichytil k programu na defragmentaci zbytečných

souborů. Nehýbal se, čímž se vyhnul dalším hlídacím systémům, které proudící informace zevrubně zkoumaly a pouštěly dál. Bylo jasné, že rušička od Amélie nebyla vyrobena na Prstenci, nýbrž přímo na Zemi. Bez ní by si stačil tak maximálně stáhnout binární kalhoty.
Konec sběrnice vedoucí do temného prostoru byl náhle tady a než stačil JFK byť jen pohnout logaritmem svého prstu, zablesklo se a z černoty se s děsivou rychlostí začaly vynořovat obrovité, očíslované objekty. Byly všude kolem něj a ať už se Kovář podíval nahoru, dolů, doprava či doleva, jejich řady nebraly konce.
Agent pocítil zachvění i zde, kde na emoce nebylo místo, protože se právě blížil k virtuálnímu spodobnění pozemské flotily. Něco ale bylo špatně. Pokud na hranicích Sluneční soustavy zuřila válka s mimozemšťany, jak to, že komunikace mezi plavidly byla minimální, téměř ospalá?
JFK, stále přichycený na defragmentovacím programu, se vnořil mezi čekající datové leviatany a na první odbočce se do jednoho z nich vnořil. Prolétl až k samotnému zdroji a rozbalil základní menu. Nic zvláštního ale nenalezl, stejně jako neobjevil jedinou zmínku o Nepříteli. Lodě mezi sebou udržovaly základní spojení, ale o tom, že by kterákoli z nich přijímala data z válečné fronty, palubní počítače neobsahovaly jediný bit.
Kovář si otevřel kompletní schéma celé flotily a číslo 386 258 jednotek mu vyrazilo pomyslný dech. Necelých čtyři sta tisíc bojových plavidel čekalo na hranicích Sluneční soustavy téhle prapodivné reality… na co?
Rozhodně ne na armádu agresivních mimozemšťanů, z nichž měli pozemšťané strach. Všemi obávaný Nepřítel ve skutečnosti neexistoval; byl vymyšlen čísi zvrhlou myslí jako hrozba nutící lidstvo vyvíjet stále nové válečné technologie a zbrojit, zbrojit a zase zbrojit. Agent přesto ještě jednou otevřel všechny dostupné soubory, aby se ujistil, zda se nemýlí a pouze něco nepřehlédl. Bohužel, takový luxus mu opravdu nebyl dopřán, Zato ale objevil něco jiného…
Až u samotných kořenů kmenového adresáře nalezl zaklíčovaný informační balíček. Byl černý, takže ho málem přehlédl, a ačkoli ho projel skenovacím programem, nic o něm nezjistil.
JFK otevřel časomíru a zjistil, že mu zbývá sotva hodina do otevření návratového okna, a tak černý box zkopíroval. Teprve potom ho vyňal ze souboru a dvěma digitálními sponami si ho přichytil ke svému algoritmu.
Najednou se pronikavě rozvřískala siréna bezpečnostního programu, a kdyby měl Kovář ústa, rozkřičel by se bolestí. I tak se mu ale zbytkem vědomí podařilo odpojit se od terminálu a zmizet z lodi.
V prostoru kolem něj se vyrojili hmyzoidní strážci, ale agentův konstrukt přilepený k boku křižníku vzhledem k aktivované rušičce nezahlédli. Hned jak zmizeli z dohledu, vnořil se JFK vyčerpaně do hlavní datové sběrnice a počkal, až jeden z antivirových programů zamíří zatarasit bránu do kosmického přístavu.
Když kolem něj prolétal, vyhoupl se za jeho energetická centra a s černým balíkem v náručí se nechal unášet zpět k terminálu, v němž hodlal přenést data na disk.
Těsně před tím, než se antivir zastavil před vstupem do loděnice, Kovář proskočil zavírajícími se daty. Znovu se rozvřískala siréna, ale než se vrata znovu otevřela, byl už ukrytý v kabině binárního tracku a mířil ke svému cíli.
Na dohled od terminálu JFK seskočil a tady mu zatrnulo. Všude kolem se jako rozzuřené vosy slétávaly bezpečnostní programy a důkladně skenovaly okolí. Teď to muselo být buď a nebo.
Kovářův konstrukt se vyřítil z datové dálnice. Binární roboti se otočili a vrhli se na něj.
JFK se kolem nich jen tak tak prosmýkl a vnořil se do korpusu lodi, v níž seděl. Neohlížel se, věděl, že hmyzáci jsou těsně za ním. Dostal se do terminálu a když spatřil ikonu Escape, mrštil černý balík do zálohovacího souboru. A pak už bylo jen světlo…
Kovář skučel bolestí a tiskl si ruce na oči, ačkoli se kajuta lodi utápěla v šeru.
Těsně před tím, než se odlogoval z přístavní Sítě, antivirové programy po něm vypálily. Nechybělo moc a trefily se.
JFK se rozhlédl a tentokrát měl sto chutí si zacpat uši, protože se rozezněla poplachová siréna i uvnitř lodi a pravděpodobně v celém přístavu.
Kovář zašátral po stole, našel připravený disk a nasadil ho do slotu. Terminál osobního počítače již tiše vrněl, protože se mu ho při bleskovém odchodu z kyberprostoru podařilo zapnout.
Teď rychle najel na soubor, kam informační balík uložil, a nechal ho zkopírovat.
"Tak dělej, hochu, dělej…," pobízel ho netrpělivě a hned, jak se na obrazovce objevil údaj 100 %, ho vyškubl z počítače.
Ten náhle ztichl, jak ho ochranné programy odpojily od napájení. JFK se vítězoslavně zašklebil a ukázal mrtvé obrazovce prostředník. Pak pohledem střelil na T-hodinky a zaklel, do otevření inrealitního tunelu zbývalo necelých patnáct minut.
Jako stín vyklouzl z kajuty do chodby, v níž rudě pulsovalo výstražné světlo a rezonoval hlas sirény. I přes to zaslechl blížící se dusot zásahové jednotky, a tak se vydal na druhou stranu a po nejbližším požárním schodišti o patro výše.
Než technici stačili vyhodnotit jeho pohyb, který zaznamenaly kamery umístěné v chodbách, Kovář už mířil v davu rozhořčených techniků ven z lodi. U přechodové komory stáli další vojáci, kteří dohlíželi na to, aby všichni pokud možno co nejdříve opustili loď. V čemž jim JFK rozhodně nemínil bránit, naopak, choval se v tomto směru víc než vzorně. Nakonec mu nic jiného nezbývalo - čas běžel neúprosně vpřed.
Před skladovými prostorami označenými jako GATE 56-1 stál zatvrzele se tvářící mariňák, čelící s ledovým klidem zmateným skladníkům a dělníkům, kteří po něm chtěli vysvětlení nastalého poplachu.
Kovář došel až k vratům a začal je přejíždět pohotově přichystaným ovladačem.
Během mžiku ho do žeber dloubla automatická puška.
"Běžte k ostatním, desátníku. Celý sektor bude uzavřen a všichni zaměstnanci se mají hlásit u nadřízených."
Kovář skousl rty a toužebně se zadíval do útrob skladiště. Minuty neubíhaly, spíš doslova pádily.
"Mám na starost měření energetických výkyvů, poručíku," prohlédl si vojákovy distinkce. "Zdá se, že souvisejí s akcí

narušitele."
Mariňákův výraz zůstával kamenný,
"Odejděte, desátníku, a hlaste se u svého velitele," zopakoval a zatlačil na pušku.
Před Kovářem zazněly hlasy a z útrob skladu se vynořili poslední opozdilci, hnaní vojákovými kolegy.
Došlo ke zmatku, skladníci se smísili s těmi, co už zde stáli, a než je mariňáci zpacifikovali, bláznivý desátník byl pryč.
Voják ještě pro jistotu vstoupil do skladiště a rozhlédl se, ale když nic neviděl ani neslyšel, pokrčil rameny a skladiště zhasl a uzavřel.
JFK se málem přerazil, když zničehonic nastala tma. Běžel k místu, jehož souřadnice mu ukazovaly T-hodinky, a divoče klel. Inrealitní okno již bylo otevřeno, jak zjistil podle namodralé záře, která probleskovala zpoza stojanů a nosníků před ním. Což bylo sice dobře, protože alespoň viděl na cestu, na druhou stranu mu bylo jasné, že nebude aktivní příliš dlouho. Jen do doby, než poslední z lodí mířících na hranice Sluneční soustavy opustí kosmický přístav.
Kovář vybral zatáčku, přičemž se bolestivě uhodil do boku, a konečně tunel spatřil. Chvěl se a mihotal nějakých patnáct dvacet metrů před ním, přičemž se nemilosrdně zmenšoval. Nebýt té vzdálenosti, ještě by se jím dalo proskočit, ale takhle bylo agentovi jasné, že to nemůže stihnout.
V závěrečném sprintu vytrhl z náprsní kapsy disk se zálohovanými daty a mrštil jím před sebe. Netradiční projektil zarotoval vzduchem a vnořil se do štěrbiny, která z okna zbývala. Nakonec nebyla ani ta a sklad se ponořil do absolutní tmy.
Kovář se zastavil, opřel se o polici napravo od sebe a zhluboka oddychoval. Doufal, že se nemýlil a v zavírajícím se tunelu opravdu zahlédl Yangovu tvář i ruku, která disk neomylně zachytila. Okna z Prstence do přístavu a zpět se musela otevírat přes hyperdrom moravské pobočky EF, což se nyní ukázalo jako výhoda. Kovářovi přátelé data analyzují a rozhodnou, jak s nimi naložit - to bylo v pořádku.
V pořádku ale nebyla skutečnost, že JFK zůstal uvězněn v kosmickém přístavu, z něhož prakticky neexistovala cesta zpět do gildovních prostor Prstence. Navíc běželo další odpočítávání, protože do schůzky s Amélií a Millerem zbývalo sotva šest hodin.
John Francis Kovář by se hořce pousmál, kdyby na to měl ještě sílu. Pak ale začal přemýšlet, jak se odsud dostat. Měl na to poměrně dost času, protože poplach, který způsobil, byl odvolán až po třech hodinách.
To už věděl, co je třeba udělat, jen mu to trochu komplikoval fakt, že v celém přístavu byl naordinován zostřený dohled, zřejmě také s ohledem na spoutaného desátníka objeveného v sektoru W17. Bylo nutné, aby změnil inkognito, což se mu povedlo prakticky hned, jak byly odblokovány dveře skladu. Nejdříve sé musel vyhnout kamerám a tepelným čidlům, s nimiž prostor pročesala jednotka vojáků. Nikoho nenapadlo prohlédnout i uskladnění komponentů chráněných kapalným dusíkem. V jedné olbřímí lednici, v pohotovostním skafandru, který nikdo nepostrádal, JFK trpělivě čekal, až se do skladu vrátí běžný pracovní ruch.
Poté už nebyl problém vyměnit si s jedním ze skladníků oblečení. Chybějící skafandr se vrátil na místo, ale za spuštěným hledím třeštil oči další svázaný a oroubíkovaný muž.
Skladem se nějakou dobu pohyboval chlápek, který tu i onde něco vzal, tady něco přendal či odnesl, až nakonec odešel úplně.
Díky nalogování na přístavní Síť JFK věděl nejen, že se ve skladu nalézá materiál uložený v kapalném dusíku, ale také to, jak se dostat ze samotné loděnice.
O tři hodiny později ležel na zádech, opět navlečený do skafandru, tentokrát toho nejtěžšího, určeného pro dlouhodobý pobyt ve volném vesmíru, a čekal. Kolem něj šplouchala voda a nebýt vzduchových filtrů, cítil by i zápach zkaženého jídla, exkrementů, moči a všelikého dalšího odpadu.
Znovu aktivoval Síť, díky níž zvládal věci, které by ještě před pár dny považoval za nemožné. Technologie této reality byly na první pohled podobné těm v jeho světě, ale zároveň byly o pěkných pár parseků dál ve vývoji nebo byly postavené na naprosto odlišném principu. Manuály umístěné na Síti mu však umožnily, ve spolupráci s jeho instinktem a vědeckým vzděláním, zatím vše zvládat. Teď ho čekala nejtěžší zkouška.
JFK při pohledu na časomíru zaklel. Ještě dvě hodiny se bude válet v téhle odpadní jímce, než se otevřou stavidla propusti. V té době už budou Amélie a Miller na cestě do MECHANIKERU a Kovářovi došlo, že volného času nejlépe využije vymýšlením dokonalého vysvětlení, proč na schůzku nedorazil.
"Jediné ťuknutí a z toho parchanta zbude mastný flek," řekl Miller s nenávistí v hlase a ukazováček nad klávesnicí osobního počítače se mu lehce zachvěl.
Bylo dvacet minut po desáté hodině dopolední a po Johnu Kovářovi jako by se slehla zem. Amélie si zamyšleně hryzala rty. Mohlo se stát cokoli: agent se mohl někde opít a usnout, mohl ho dostat Jack nebo si ho podal Tribett. Každopádně jeho síťové nastavení bylo v režimu offline, takže ho nebylo možné lokalizovat. Šéfka BIOTECHU proto vyslala pár ohařů, aby se pokusili Kováře najít, ale už teď věděla, že to bylo zbytečné.
"Čas běží, Amélie," připomněl se znovu Miller. "Jestli máme na schůzku dorazit včas, měli bychom vyrazit."
Čekali v baroncině kanceláři, oblečení do pracovních overalů, ruce se signifikací stejně jako obličeje potažené bioaktivním polymerem, který jim na několik hodin změní rysy a tetování zamění za jiné.
"Nemůžeme riskovat," nedal se Miller a snažil se zachytit Améliin pohled. "Ten bastard nás může zradit. Nebo už to udělal."
Baronka von Techlowitz pohlédla na hodinky a přešla ke dveřím. Něco jí na tom všem nesedělo. Že by její instinkty přestávaly fungovat? Kovář nebyl z těch, kteří by na domluvenou schůzku nedorazili z jiného než závažného důvodu. Nedovedla si představit ani to, že by zradil. Mohl to udělat už několikrát, tak proč až nyní? Navíc ji mohl předat Tribettovi při samotné transakci, to by BIOTECHU zlomilo vaz dokonale a navždy.
Ozvalo se zabušení na dveře.

"Dále," řekla a snažila se, aby se jí do hlasu nedostala ani stopa naléhavosti.
Tím pádem jí nedalo tolik práce ani zakrýt zklamání, když do místnosti vstoupil poslední z jejích pátračů.
"Nemůžeme ho nikde najít," odpověděl na nevyřčenou otázku a tiše čekal na baroncinu reakci.
Amélie sice nevěřila, že by ji Kovář zradil, ale v sázce bylo víc než jen budoucnost její gildy nebo jí samotné. A ačkoli nedokázala říct, co to víc ve skutečnosti je, riskovat nemohla.
Mávnutím propustila pátrače a otočila se k Millerovi, který seděl na kraji stolu s mobilním počítačem v ruce.
"Dobře, udělej to," řekla bezbarvě, dopjala si spony na botách a opasku a bez dalšího vyrazila ke dveřím.
Miller si dovolil malý vítězný úsměv a zmáčkl klávesu. Na speciální frekvenci se po Prstenci rozběhl příkaz pro maličké biomechanické tvorečky, doposud nečinně čekající v Kovářově těle.
Jeho obsah byl jednoduchý: Zastavte životní funkce hostitele.
DRUHÁ MEZIHRA
Punkevní jeskyně působily teď v noci ještě stísněnějším dojmem než obvykle. Všude byla tma a od stalagmitů, stalaktitů a stalagnátů se odráželo pouze jediné světlo, komíhající se na přídi výletní loďky.
A stejně jako nebyla návštěvní doba, ani lidé, kteří v laminátovém plavidle s plochým dnem seděli, zde nebyli na prohlídce.
Ljuba Bytewská nezvolila toto místo náhodou. Pravděpodobnost, že by je zde slyšel někdo nepovolaný, byla naprosto minimální. Podobně jako ženevské Doupě, i podzemí nedaleko sídla moravské pobočky EF splňovalo všechny parametry pro tajnou schůzku. Proto bez dalšího otálení spustila:
"Informace, které se od Johna Kováře podařilo získat Yangovi," kývla na štíhlého Asiata sedícího vedle majora Wolfganga, "jsou více než závažné."
Zabloudila pohledem do tmy kolem, jako by hledala ta správná slova. Ticho narušovalo jen pleskání zčeřené vody o borty loďky zakotvené v jedné z mnoha zdejších zátok.
"Naše podezření se ukázala nejen jako pravdivá," navázala a pohledem přišpendlila Wolfganga k lavičce, "nýbrž daleko překonávající vše, čeho jsme se obávali," Obrátila se k tělnatému Whitackerovi, jenž se mačkal na lavici vedle ní, a už poněkolikáté si pomyslela, že si měli při vstupu na loďku sednout jinak, "Můžete, Dextere,..?"
Mladý vědec si nervózně poposedl, až hrozilo, že se jinak stabilní plavidlo překotí, a spustil:
"Analýza dat z disku, který nám poslal agent Kovář, potvrdila naše domněnky. Tamější svět byl opravdu přebudován."
Wolfgang si odfrkl, ale jinak nedal najevo, že hodlá Whitackera přerušit,
"Pokud říkám přebudován, mám na mysli kompletní rebuilding, sahající od přetvoření sociální infrastruktury, přes využití a vylepšení stávajícího vědecko-technického backgroundu až po výmaz vzpomínek a následné nahrání falešné paměti celé lidské populaci."
Rozhostilo se ticho, které přerušil major Wolfgang.
"Důvod takového snažení?"
Whitacker se podíval po Bytewské a ta mu pokynula, aby pokračoval,
"Vytvoření autonomního zbrojařského komplexu v rozsahu jednoho planetárního systému. Lidé jsou udržováni v přesvědčení, že již několik let vedou válku s agresivní mimozemskou rasou."
Yang zaťukal hůlkami o bok lodi.
"Takže zbrojí, zbrojí a zbrojí," pronesl zamyšleně, "Proč ale?"
Tentokrát si vzala slovo Bytewská;
"S profesorem von Wonderem a tady doktorem Whitackerem jsme vypracovali teorii, která zní možná šíleně, ale ne natolik, aby nemohla být pravdivá…"
"Sem s ní," ucedil Wolfgang a zachytil Yangovy hůlky kmitající nedaleko jeho obličeje. Oba muži se měřili chladnými pohledy, pak major dřívka pustil a znovu obrátil pozornost k Bytewské.
"Existuje jediný člověk…," při tom označení zaváhala, "který disponuje silami natolik mocnými, aby to dokázal. Všichni víte, že mluvím o pánu z Jestřábí Lhoty, lordu Xaveriovi Hawkovi,"
Skoro se zdálo, že při vyslovení toho jména i Punkva ztišila věčnou píseň svého toku. A Bytewská pokračovala.
"On má taky důvod, proč by tak obrovskou továrnu na zbraně vytvářel. Od okamžiku, kdy se… zrodil, nemyslí na nic jiného."
"Zničit Agenturu a ovládnout paralelní metauniverzum," doplnil Wolfgang s nádechem posměchu, ale i jemu samotnému to znělo falešně.
"Máme za to," vstoupil do hovoru Whitacker, "že nejde o jedinou X-Hawkovu základnu. Podle všeho existují další podobná centra, připravená přijmout rozkaz k finálnímu úderu."
"Proč k němu už dávno nedošlo?" zeptal se Yang na to, co napadlo všechny.
Bytewská si skousla masité rty a zavrtěla hlavou.
"To netušíme. Ale odpověď na tuhle otázku podle všeho leží v realitě, odkud nám přišlo tohle," zvedla do záře svítilny nevelký datadisk.
"John zase slízne všechnu smetanu," prohodil Dexter Whitacker.
"Nebo selže a přispěje k největší genocidě v dějinách lidstva. Čemuž bych věřil víc," usadil ho Andreas Wolfgang a k Bytewské prohodil: "Opravdu trváte na tom absurdním rozhodnutí nechat ho tam samotného? Speciální jednotka Military divize by -"
"Nic takového, majore," skočila mu do řeči jeho kolegyně. "Agent Kovář bude pokračovat na této misi sám, dokud nezjistíme víc. Pak se rozhodneme, co dál."
Wolfgang se nesouhlasně zadíval do tmy, a protože ani Whitacker s Yangem neměli nic dalšího na srdci, Bytewská poradu ukončila.

"Při zachování nejvyšší obezřetnosti sdělte informace, které jste se tady dozvěděli, ostatním," řekla a odvázala loďku od štíhlého stalagmitu.
Yang vstal, přešel na záď a nahodil motor. Obratně vmanévroval loďku do proudu Punkvy a pak jen korigoval její další cestu temným podzemím.
Být to někdo jiný než Andreas Wolfgang, možná by se ptal sám sebe, co tady vlastně dělá. Major ale věděl naprosto přesně, proč čeká v hale jedné z dávno nepoužívaných továren na periferii Ženevy. A znovu, stejně jako dva dny před tím v podzemí Moravského krasu, i tentokrát byla noc.
Wolfgang si zapálil cigáro v okamžiku, kdy na příjezdové cestě zarachotil štěrk a temnotu před halou rozehnala světla přijíždějícího automobilu. Major vyšel před bránu a zastavil z dosahu ozářeného prostoru.
Řidič vypnul motor a prostranství před tovární budovou se znovu ponořilo do tmy. Muž vystoupil a došel až k Wolfgangovi.
"Připadám si jak ve špionážním filmu," řekl na uvítanou a z kapsy vytáhl krabičku cigaret. Ženeva za mužovými zády poskytovala i tak dost světla, aby major dokázal poznat jejich značku.
"Bylo to nutné, Petere," cvakl major zapalovačem a soudní zapisovatel Hennig se naklonil, aby si připálil. Zřejmě ale zavanul vítr a plamínek zhasl. Wolfgang tedy zapalovač kolegovi podal, aby si připálil sám.
"Takže o co jde?" vyfoukl Hennig obláček kouře a rozhlédl se po setmělém areálu.
"Mám pár zajímavých informací, které by mohly zajímat tvé přátele," řekl suše Wolfgang.
"Myslíš kolegy z oddělení vnitřního vyšetřování? Nikdy jsi mi nepřišel jako práskač, Andreasi."
Major se skřípavě zasmál.
"Nemyslím tvé kolegy z právního, Petere," potáhl z cigára a všiml si, že konečně upoutal Hennigovu pozornost.
"Potom nevím, o kom mluvíš," řekl soudní zapisovatel agentury EF. "Asi bych měl jít," dodal a zašlápl nedopalek.
"Hra na mrtvého brouka?" Ve Wolfgangově hlasu znělo pobavení. "Budiž. Ale než odejdeš, jenom si něco poslechni. Bude na tobě, jak s tím naložíš…"
Hennig mlčel, ale nehýbal se a major si to vyložil jako souhlas.
"Možná by měl někdo odpovědný prověřit cílovou dimenzi v kauze John Francis Kovář," ušklíbl se major. "Myslím tím skutečnou cílovou dimenzi. Možná by se měla intenzivněji využít spolupráce Nikity Bernstein, asistentky profesora Carla Marii von Wondera. Možná by se měly zpřísnit pravidla mimoslužebního života zaměstnanců EF…"
Wolfgang se odmlčel a posledním potáhnutím dokouřil cigáro.
"A možná by si mohl někdo všimnout loajálního zaměstnance Agentury a myslet na něj, až všechna světla zhasnou."
Soudní zapisovatel stál před Wolfgangem tiše a nehybně a major by si bez zaváhání vsadil na to, že uvnitř to v něm musí vřít jako v přetopeném kotli. Hennig byl ale zkušený hráč.
"Vůbec netuším, o čem tady mluvíš, Andreasi," řekl nakonec. Wolfgang mu připsal další bod.
"Možná jsem se neobrátil na toho správného člověka," pronesl s ironickou roztržitostí a zatvářil se zkroušeně.
Hennig ho pozoroval zpod přivřených víček a Wolfgang si představoval, jak se všechna ta dobře promazaná soukolí v jeho mozku protočila do nové polohy a znovu účelně pokračovala v pohybu.
Možná mohl šedovlasý major pocítit záchvěv strachu, ale tenhle pocit se nedostavil. Spíše úleva, že tak dlouho a pečlivě připravovaný plán začínal nabývat reálných obrysů. Tohle byla hra, již v neviditelných proudech probíjela skrytá energie, a Wolfgang nehodlal stát opodál. Natož být pouhým pěšákem.
"Přesně tak, Andreasi," promluvil konečně Hennig. "Musím tě zklamat. Opravdu ses neobrátil na správného člověka."
Wolfgang si to přeložil: Ale já to tomu správnému člověku budu tlumočit.
"Pak se tedy omlouvám, že jsem tě sem tahal zbytečně," řekl Wolfgang a zapálil si další cigáro.
"Dobrou noc, Andreasi, a příště si vybírej kvalitnější filmy, než jsou bondovky," rozloučil se s ironickým úsměvem Hennig a nasedl do auta. Nastartoval, zapnul světla a vycouval z továrního areálu.
Tak jsme si zatančili v míse plné vajec, zasmál se v duchu Wolfgang nad Hennigovou až skoro přehnanou snahou hrát divadlo pro případného neviditelného pozorovatele. Pomalu vykročil k autu, které zaparkoval o několik bloků dále, a přitom si představoval, jak si soudní zapisovatel cestou domů všimne zapalovače, který Wolfgangovi zapomněl vrátit, když si z něj připaloval.
Starý trik, pomyslí si, a doma ho hned rozebere ve snaze odhalit štěnici. Když nic nenajde, prohledá sako, protože zapalovač mohl odvést pozornost od jiného sledovacího zařízení, které je tak miniaturní, že se v kapse ztratí raz dva. A zase nic nenajde.
Teprve tehdy uvěří svému milému příteli, Andreasi Wolfgangovi, a svým skutečným přátelům bude tlumočit to, co se dozvěděl. A tahle malá noční akce vyvolá reakci, jeden tah otevře cestu k dalšímu a zdánlivě nevýznamný major získá důvěru těch zlých. Tak jako zdánlivě nevýznamný major získal důvěru těch hodných.
Trpělivost růže přináší, pomyslel si s uspokojením Andreas Wolfgang, zatímco si svižně vykračoval k autu.
PŘÍSNĚ TAJNÁ TRANSAKCE
John Francis Kovář už absolvoval spoustu podivných eskapád, ale ve volném vesmíru se potuloval poprvé.
Přístroje skafandru tlumeně hučely, kontrolky poblikávaly zeleným světlem a JFK mělce a pravidelně dýchal ve snaze co nejvíce uklidnit adrenalinem vyhnaný tep.
Šlo to těžko, jak by taky ne, když vás jedno gigantické spláchnutí vyexpeduje se spoustou svinstva, které lidé obvykle vyprodukují v množství větším než malém, do vesmíru a vy se jen tak tak zachytíte zárubně odpadové propusti.
Kovář se odrazil ve chvíli, kdy se poklop bezhlučně uzavřel. Letěl ve stavu beztíže čelem k plášti kosmického přístavu a nestačil se divit. Jeho absolutně bílý povrch byl bez jediného škrábance, bez jediné rýhy po zbloudilém kosmickém smetí. JFK vzhlédl a zaklel, protože přímo před ním trčela z povrchu Prstence automatická palebná věž, sloužící k tomu, aby meteority a další kamení nenapáchaly větší škody.

Kovář postupoval dál. Po několika příliš prudkých pohybech, které ho málem vyslaly do hvězdami poseté černoty za ním, si už dával pozor, a tak k dělu doletěl s nonšalancí galaktického tanečníka.
Protáhl se pod hlavní, aniž by automaty cokoli zaregistrovaly. Opět si ověřil cestu nad sebou a tentokrát se odrazil ke keři antén a satelitních talířů ležícímu napravo od něho.
Podobnými přískoky postupoval dál, nepatrný hmyz na gigantickém korpusu Prstence obtáčejícího Zemi. Za zády cítil prázdnotu chladného kosmu, čekajícího na sebemenší chybu, špatný došlap či zaváhání, které ho vrhne do jeho nenasytného chřtánu.
Byl již téměř na samém vrcholu kosmického přístavu, dokonce viděl hranici, kde běl hypermoderního pláště vystřídala otlučená šeď gildovních prostor, když ho během několika málo sekund zahalil obrovitý stín.
JFK doskočil k panelu ventilace, zachytil se za jeho kraj a pomalu se otočil. Byl to ještě majestátnější pohled, než když viděl přesunující se flotilu kosmických lodí poprvé, na servisní plošině BIOTECHU.
Skoro se zdálo, jako by se obrovitých křižníků mohl dotknout, možná se stačilo jen nepatrně odrazit, tak hypnoticky působil jejich průlet. V Kovářově mozku však po prvotním návalu euforie a pýchy na to, že patří k rase, která dokázala něco tak monstrózního vytvořit, zavládl děs, když si představil obrovitou válečnou sílu, čekající kdesi na hranicích známého vesmíru na povel k útoku.
Počkal bez pohnutí, až lodi přeletí, protože netušil, zda ho jejich posádky či sledovací zařízení mohou zachytit. V okamžiku inrealitního přesunu vzplálo jasné světlo, na něž skafandr zareagoval ztmavením průhledu přilby. A přestože k tomu došlo se zpožděním jen několika sekund, Kovářovi vytryskly z očí slzy. Než mu ale stačily oschnout, byl už zase na cestě vzhůru, dalo-li se v kosmu o směrech vůbec hovořit.
I tak trvalo agentovi nejméně další hodinu, než přeletěl hranici mezi kosmickým přístavem a gildovní částí Prstence, čímž se dostal na jeho hypotetický vršek, široký odhadem něco přes dva kilometry. A když překonal i jej, naskytl se mu pohled, který by u slabších povah mohl vyvolat dávivé stahy žaludku a závratě. Ne tak u bývalého vojáka a záchranáře.
Ten se modrobílou planetou pod sebou kochal jako uměleckým dílem, které hyzdily jen orbitální stanice a satelitní města spojená do jednoho obrovitého prstenu, jímž Země stvrdila své zasnoubení s Válkou.
JFK již poněkolikáté aktivoval časomíru a opět si neodpustil zlostné zafunění. Amélie s Millerem vyrazili do MECHANIKERU již před dvěma hodinami, zmeškaná schůzka byla ale teď tím posledním, co ho trápilo. I kyslíku měl ještě slušnou zásobu, zbývalo vymyslet, jak se dostat do Prstence.
V úvahu přicházel stejný způsob, jakým proklouzl ven, a Kovář se, tentokrát hlavou dolů, vydal na další pouť vesmírem. Podle všeho ležel BIOTECH někde napravo od něj, příliš daleko na to, aby mělo cenu se tam přesouvat. Důležité bylo dostat se dovnitř, a to kamkoli. Pak už si nějak poradí.
Po necelé hodině nakonec pod sebou zahlédl odpadovou výpusť. Přidal na tempu, přitom si ale pořád dával pozor, aby byly jeho pohyby přesné a plynulé.
K cíli mu zbývalo sotva pár metrů, když se poklop najednou otevřel a do volného prostoru vylétla snad tuna různého neřádstva.
Kovář dlouze zaklel, ale než stačil říct poslední sprosté slovo a přitom dopadnout na okraj výpusti, poklop se zavřel a skoro to vypadalo, že se přitom zatvářil výsměšně.
JFK se rozhodl poohlédnout po jiném, z mraků před ním však náhle vystoupal raketoplán a za pomoci korekčních trysek se blížil k Prstenci. A to maximálně kilometr, dva od Kováře. Ten na nic nečekal a odrazil se k místu, kde se zanedlouho začala otevírat vrata přechodové komory.
Na horní obrubu brány, vedoucí do doků, dorazil v okamžiku, kdy raketoplán s vypnutými motory vklouzával dovnitř. JFK se odrazil jako žába a o několik metrů níže dopadl na jeho ocasní křídla. Jen tak tak se zachytil na kosmickým smetím zbrázděném povrchu a přitom sledoval, jak se obrovité veřeje zatahují.
Raketoplán dosedl, vrata se hermeticky uzavřela a do doku začal proudit kyslík. Než začala fungovat i gravitace, John Francis Kovář se už skrýval ve stínech vysunutého podvozku.
Amélie s Millerem čekali pod zaparkovaným nakladačem a nedočkavě pozorovali přistání raketoplánu.
Do skladu MECHANIKERU se dostali ventilačním potrubím, přičemž mřížku, která ho kryla, zase pečlivě zasadili zpět na místo. Dok hodlali opustit dveřmi, hned co nastane mumraj s předávkou oficiálně dovážených zásob. Do té doby musí proběhnout jejich přísně utajená transakce, protože později už by to nebylo možné - vládní kontroloři proskenují a prohlédnou veškeré prostory raketoplánu a také posádku, aby zamezili byť minimální možnosti, že se na Prstenec dostane nějaké nedovolené kargo.
Hned jak se z boku raketoplánu spustily schůdky, Amélie a Miller se přesunuli až k nim a rychle po nich vystoupali. V kabině už na ně čekala posádka - trojice vykutálených ruských dopravců, která si občas zahrála na pašeráky, čímž udržovala částky na svém kontě na velmi příjemné výši. Amélie s nimi ještě nespolupracovala, ale neoficiální doporučení pocházelo od Tandry Beje, magnáta gildy MtG. A tomuhle pošahanému buddhistovi se vždycky vyplatilo věřit.
"Ždrástvujťe, rybjáta," přivítal je jejich šéf, zavalitý vousáč s dobromyslným obličejem jménem Marklyk Livorovskij. Zbývající Rusové, usměvavý prcek připomínající medvídka koalu a rozložitý intelektuál s ustupujícími vlasy a módními kotletami, jen kývli na pozdrav.
"Máte to?" začala Amélie bez pozdravu a ostentativně pohlédla na hodinky.
Livorovskij přikývl, sehnul se pod řídící panel a vytáhl nevelký hliníkový kufřík. Položil si ho na klín a vychytrale se na dvojici zadíval:
"My to máme. A vy?" zeptal se.
Amélie pokynula Millerovi a ten aktivoval mobilní počítač. Několikrát ťuknul do klávesnice a vyžádal si od Rusa číslo

konta. Zadal ho a nechal ukazovák viset nad klávesou enter.
Magnátka BIOTECHU pak ukázala na kufřík.
"Dejte mi to a můj spolupracovník na váš účet odešle dohodnutou částku."
Všichni tři Rusové se spokojeně zazubili a Livorovskij otevřel hliníkové víko.
Amélie i její tajemník měli v tu chvíli ruce nedaleko zbraní, čehož si pašeráci samozřejmě všimli. A jako by chtěli potvrdit, že jejich úmysly jsou ty nejčistší, své úsměvy ještě rozšířili.
"Klid, rybjáta," zahučel Livorovskij a vytáhl z kufříku skleněný váleček, na koncích osazený kovovými držáky. Uvnitř temně modré kapaliny plaval kus tkáně, získaný z vojenských laboratoří na Zemi.
Amélie zahýbala prsty v gestu ‚dávej, kamaráde' a Rus jí ampulku hodil. Magnátka BIOTECHU kargo zachytila a smluveným gestem dala Millerovi zelenou. Ukazovák dopadl na enter a trojice pašeráků byla opět o něco movitější.
Rus-Koala pohlédl na časomíru a řekl:
"Zbývají tři minuty, báťuško."
Baronka von Techlowitz držela skleněný váleček mezi palcem a ukazovákem a dívala se skrz něj proti zářivkám umístěným nad řídícím pultem. Takhle tedy vypadala vstupenka na Zemi. Ucítila Millerovu ruku na rameni. V ten okamžik štěkl výstřel.
Díky tomu, že se za tajemníkem otočila, ji roztříštěné sklo nezranilo ve tváři. Vazká tekutina jí potřísnila ruku, samotná tkáň vězela někde v polstrování raketoplánu, kam ji odnesla kulka.
Všech pět účastníků přísně tajné transakce se podívalo ke dveřím, v nichž stála postava se stále pozvednutou pistolí.
"Všichni jste zatčeni za porušování gildovních a vládních zákonů," oznámil jim suše Kešh Tribett. "Cokoliv řeknete nebo učiníte, bude použito proti vám."
John Francis Kovář měl co dělat, aby se hlasitě nerozesmál. Nakonec všechny ty peripetie, zmeškané schůzky i vesmírná procházka vedly k tomu, že se dostal tam, kam měl.
Raketoplán, s nímž pronikl zpět do Prstence, byl právě ten, na nějž čekala Amélie s Millerem.
Když je viděl, jak vybíhají zpoza obrovitého nakládacího stroje a běží ke schůdkům, málem je nepoznal. Pak si ale uvědomil, že aby se magnátka konkurenční gildy a její nejbližší podřízený mohli pohybovat na cizím území, museli si změnit podobu.
JFK se vysvlékl ze skafandru, pod nímž měl stále uniformu skladníka kosmického přístavu, a protáhl se kolem podvozku. Než ale stačil ze svého úkrytu vyjít, zarazil se.
Přes dok se opatrně přibližoval vytáhlý chlápek v bezovém baloňáku a s pistolí v ruce. Držel ji jako správný policajt a Kovář ho také okamžitě poznal. Vládní ohař Kešh Tribett byl na lovu.
Trochu to komplikovalo situaci, což ale agentovi hrálo do karet. Těžko bude Amélii vysvětlovat svou náhlou přítomnost při předávání pašovaného zboží, ale kdyby své entrée maličko vylepšil, možná by mu jeho nestandardní počínání magnátka BIOTECHU odpustila.
Počkal tedy, až Tribett vleze do raketoplánu, a vydal se za ním.
Vnitřní prostory nebyly nijak velké a ve světle z kabiny brzy spatřil pátračovu siluetu. Ten náhle zvedl zbraň a vystřelil.
JFK, který se za ním potichu blížil, zaklel a rozeběhl se. Tribett ještě stačil odříkat zatykači formuli, když ho agent otočil k sobě, ruku s pistolí přirazil ke stěně a zasadil mu tvrdý direkt do obličeje.
Kešh Tribett se jako slaměný panáček sesypal na zem a JFK s vítězoslavným úsměvem vkráčel do kokpitu raketoplánu.
Posádka složená z trojice podsaditých chlapíků seděla bledá a zaražená s otevřenými ústy. Amélie měla tvář zkřivenou grimasou, v níž se mísil vztek se zklamáním, a v ruce držela zbytky jakési ampule. Miller na něj mířil ošklivě vypadající pistolí.
JFK se nadechl, aby je uklidnil, když najednou celé jeho tělo vybuchlo bolestí tak strašlivou, že následoval Tribetta na zem.
Smrtící rozkaz, který před několika hodinami vyslal Miller nanobotům v Kovářově těle, trpělivě čekal jako nedoručená SMS, až budou miniaturní příjemci opět v dosahu signálu. A to se po pobytu v kosmickém přístavu a volném vesmíru stalo až teď.
Zatímco lidským okem neviditelní vrazi započali svou práci, JFK se s hrůzným skučením převaloval na podlaze. Situaci pochopila jako první Amélie.
"Zastav to!" vykřikla a udeřila Millera do ramene.
Pár sekund se Miller nehýbal a uhranuté sledoval bolestí řičícího muže pod sebou, na druhou důraznou výzvu už ale zareagoval. Pomocí jednoduchého příkazu zadaného mobilnímu počítači nanoboty deaktivoval.
JFK naposledy zachrčel a ztichl, jeho tělem přestaly zmítat křeče. Převalil se na břicho a vydávil obsah žaludku.
Amélie k němu přiklekla:
"Jste v pořádku?"
Utřel si žluté hleny předloktím a zvedl k ní oči zarudlé popraskanými žilkami.
"Vypadám kurva na to?" zasípěl a pokusil se zvednout.
Miller mu pomohl na nohy a opřel ho o stěnu.
"Jak jste se sem proboha dostal?" zeptala se Amélie.
Kovářovu odpověď však předběhla siréna otevíraných vrat, za nimiž čekali vládní kontroloři a gildovní zaměstnanci.
Amélie už chtěla dát pokyn k odchodu, ale včas se zarazila.
"Musíme udělat něco s vaší vizáží," řekla a z kapsy kalhot vytáhla nevelkou schránku z chirurgické oceli. Otevřela ji a ze sady miniaturních injekcí jednu vytáhla.
Pro případ, že by se v MECHANIKERU zdrželi déle, než chtěli, měla s sebou roztok, který prodlužoval životnost jejich pozměněných podob. Sám o sobě sice nebyl tak dokonalý jako koloid, kterým je upravili odborníci BIOTECHU, ale

nyní to muselo stačit.
JFK k ní přistoupil a nechal si napíchnout žílu na krku. Po několika málo vteřinách ucítil zvláštní stahy v obličeji, ani ne tak bolestivé jako nepříjemné. Zahlédl svůj odraz na monitoru vedle Livorovského, ale o důkladnější prohlížení nestál.
"Fešák," ohodnotil ho Miller a ukázal na Kovářovo zápěstí. "Co s tímhle?"
"Není čas," zavrtěla Amélie hlavou. "V nejhorším mu usekneme ruku."
"Cha cha," zašklebil se JFK, ale do smíchu mu nebylo.
"Mizíme," zasyčela Amélie a s Millerovou pomocí pomohla stále ještě otřesenému agentovi po schodech z raketoplánu. Než se vrata otevřela, už stáli u stěny doku, schovaní za připravené palety.
Kovář hlasitě oddechoval, předkloněný, s rukama opřenýma o kolena.
"Co to sakra bylo?" šeptal.
"Asi nějaká chvilková slabost," mlžila Amélie, zatímco sledovala procesí techniků a skladníků mířící k raketoplánu.
"Hovno slabost," oponoval JFK. "Myslel jsem, že je po mně."
"Zvládnete to?" zeptal se napravo od něj stojící Miller, přičemž přes jeho záda na Amélii gestikuloval ukazovákem, jímž si přejížděl přes krk. Snažil se jí naznačit, že by bylo lepší jejich nečekaně se objevivšího společníka zlikvidovat, protože by je mohl zdržovat.
"Hele, ty sráči, budu dobrej," ozvalo se pod ním, a když se Améliin tajemník na Kováře podíval, zjistil, že ho dotyčný nevraživě sleduje. "Kroť svý choutky a radši se starej o to, abys nezůstával pozadu."
Amélie potlačila úsměv a pak jim pokynula. Skupina zmizela v raketoplánu a doky, až na dva strážné u dveří, osiřely. Trojice se přesunula podél stěn až k nim a než se oba muži nadali, byli bleskurychle zpacifikováni.
"Stát!" ozvalo se za nimi. "Zastavte je!"
Třeskl výstřel a od kovové zárubně vedle Kovářovy hlavy se s nehezkým bzučením odrazila kulka.
JFK se přikrčil a ještě než se vnořil do prostor MECHANIKERU, rychle se otočil.
Tribett zrovna sbíhal ze schůdků, možná trochu vrávoravě, ale se zarputilým výrazem ve tváři. A nepřestával pálit.
Trojice se zarazila hned za dveřmi, protože se jim do cesty postavila hlídka gildovních strážců na antigravitačních skútrech. Narozdíl od biologicky vylepšených pořádkových sil BIOTECHU byli strážci zákona MECHANIKERU ve větší či menší míře kyborgové. Frank Boorman by se tu cítil jako doma.
Kovář se sehnul, protože mu nad hlavou prosvištěla další střela. Tribett byl opravdu šílenec, když riskoval, že trefí někoho ze svých lidí nebo civilistů.
Amélie a Miller nemeditovali a pomocí mistrovských kopů nějakého moderního bojového umění srazili více jak stokilové strážce ze strojů.
Magnátka vytočila stroj vzhůru, následovaná Millerem, za něhož dopadl JFK. Skútry vyrazily, přičemž za sebou zanechávaly tepelnou stopu.
Na rozhlížení nebyl čas, agent si jen všiml, že prostory, jimiž se řítili ve snaze uniknout ruce zákona, jsou velmi podobné těm v BIOTECHU. I zde bylo několik pater galerií, pospojovaných můstky, chodníky a visutými vyhlídkami. Jen to vypadalo, jako by byl každý úhel pravý, všechno bylo vycíděné a ve vzduchu se táhl nezaměnitelný odér dezinfekce. Magnát MECHANIKERU, Sigifreund Gutentag, nezapřel své německé kořeny.
Uprchlíci prokličkovali až do vrchních pater Prstence, ale to už se k nim ze všech stran stahovali příslušníci bezpečnostních jednotek. JFK zahlédl na jednom ze skútrů, které se jim držely za zády, vlající béžový baloňák Keše Tribetta.
Amélie před nimi provedla půlobrat a volným pádem zamířila dolů. Miller udělal totéž, ale v bodu obratu se dostali na stejnou úroveň s kyborgizovaným policistou, který se k nim dostal prudkým výkrutem. Ještě než se propadli o několik úrovní dolů, Kovář vykopl a muž slétl ze stroje.
Protože byli těžší, cestou dolů Amélii předehnali. Kovář měl adrenalinové sporty rád, ale předchozí nečekaná bolest ho tak vysílila, že už se těšil, až tahle show skončí. Narozdíl od místních lidí, kteří se zastavovali a sledovali policejní manévry s radostným zaujetím.
Skútr s Millerem a Kovářem vlétl mezi domy a vrátil se do horizontální polohy. Amélie učinila totéž, přehnala se nad nimi a divoce zagestikulovala. Miller, stejně jako ona, na nejbližší křižovatce strhl stroj doleva, šťouchl Kováře loktem do žeber a ukázal na přibližující se lávku nad nimi.
Za zády jim prosvištěl roj pronásledovatelů, kteří nestačili včas zatočit. To už se ale trojice vymrštila ze sedadel a vyhoupla se na úzký mostek. A zatímco skútry pokračovaly dál, uprchlíci bleskurychle přeběhli na terasu nejbližšího domu. Ukryti pod požárním schodištěm kdesi na periferii gildy MECHANIKER čekali, až je mine jednotka kyborgizovaných strážců. Ať se však JFK rozhlížel jak chtěl, Tribetta mezi nimi nespatřil.
"Pryč," vydechla Amélie a s oběma muži v patách se rozeběhla po schodišti vedoucím vzhůru.
Obloukem se vraceli zpět na hlavní třídu, přičemž se museli neustále ukrývat před příslušníky bezpečnostních složek. Kovář počínání svých společníků chápal - nesnažili se dostat na hranice s BIOTECHEM za každou cenu, aby vyšetřovatelům této lapálie nedávali příliš mnoho vodítek, kým ve skutečnosti jsou. Tribett to sice věděl, ale vzhledem k jejich maskování a aktivovaným rušičkám neměl jediný důkaz.
"Potřebujeme se převléknout," rozhodla Amélie a vyhlédla z vedlejší uličky na třetí galerii hlavního bulváru.
Stáhli se zpět do stínu a obešli blok. Na druhé straně vyšli oblečení do prvotřídních obleků tří manažerů, na jejichž kancelář narazili cestou. Cedulka na prosklených dveřích teď hlásala GESCHLOSSEN a podobně na tom byli i tři muži, toho času svázaní v koupelně.
"Myslím, že vám to dokonale sekne, baronko," složil JFK poklonu Amélii oblečené do pánských šatů. Naštěstí neměla nijak extrémně vyvinutý hrudník, takže se stačilo trochu nahrbit a nikdo nezainteresovaný nepoznal, že se pod kloboukem jak vystřiženým z třicátých let skrývá tvář ženy.

"Nechte si ty komentáře," zasyčela, ale znělo to spíše pobaveně.
"Pozor," varoval je Miller před hlídkou dvou mohutných kyborgů, kontrolující občany na galerii.
Jako by to byl už od počátku jejich záměr, trojice zašla do luxusní kavárny. K překvapení personálu však elegantně oblečení pánové neusedli do polstrovaných křesílek a neobjednali si, nýbrž prošli až k toaletám a těsně před nimi vstoupili do místnosti pro personál.
"Zadní východ?" zeptal se JFK zmatené servírky, která si vyměňovala skvrnami pokrytou halenku. S otevřenou pusou ukázala na plastové zatahovací dveře.
Trojice jimi prošla do předsíňky, z níž se dostala do chodby protínající napříč celý domovní trakt. Na jejím konci Miller otevřel masivní železné veřeje a vyhlédl do potemnělé uličky. A protože neviděl ani neslyšel nic podezřelého, pokynul svým společníkům, aby ho následovali.
"A teď už konečně domů," zašeptala Amélie a neomylně vyrazila k hranici s BIOTECHEM.
Dělila je od ní poslední křižovatka. Prošli kolem únikových dveří jedné z budov, když za nimi Kovář zaslechl šramot. Gestem zarazil Amélii a Millera a prudce proti plechem pobité desce vykopl. Modlil se přitom, aby se dveře otevíraly dovnitř. Někdo tam nahoře ho měl zřejmě rád, protože zmizely ve tmě, ozvalo se zasténání a zvuk kovu dopadajícího na podlahu.
"Je to past!" zařval JFK, ale to už se kolem nich rojili kyberpolicisté MECHANIKERU vedení vládním ohařem Keshem Tribettem.
Miller vytrhl pistoli z pouzdra a vystřelil, Amélie učinila totéž. Kovář vpadl do místnosti, kde ležel dveřmi omráčený hlídač, a sebral mu zbraň. Než se otočil, byla vevnitř i baronka.
"Zpátky!" zaječela a její tajemník ji pár sekund na to poslechl. Bohužel trochu jinak, než měl zřejmě v plánu, protože do provizorního úkrytu vlétl po zádech, hrudník rozstřílený na kaši.
Zatímco Kovář pokryl vstupní otvor pavučinou výstřelů, Amélie vtáhla Millera dovnitř. Pak dveře přibouchli mechanickou závorou.
"Vzdejte se!" řval venku Tribett. "Máte pět sekund, jinak si pro vás dojdeme."
Ve tmě se rozžalo bledé světlo baterky, které ze tmy vylouplo nehybné tělo ležící na zemi.
"Zatraceně," zatřásla s tajemníkem Amélie, ale JFK zavrtěl hlavou.
"Má to za sebou," řekl. "A my bychom měli prásknout do kočáru."
"Nemůžeme ho tu nechat," ozvala se znovu ta věcná část magnátčiny mysli. "Měli by proti nám nezvratný důkaz."
"Bezva," pronesl suše Kovář a snažil se vydýchat a nabrat co nejvíc sil. Seděli s Amélií naproti sobě, mezi nimi chladnul baroncin tajemník a milenec Frank Miller.
"Jak nás ten parchant mohl tak rychle najít? To jsme ho měli celou dobu za zadkem?"
Kovář nechal Améliinu otázku vyznít do ztracena a svěsil hlavu. Světlo baterky se odrazilo od čehosi kovového na podrážce její boty. Křivě se usmál, vytáhl z Millerovy kombinézy nůž a do té věci dloubl.
"Neměli jsme ho za zadkem a našel nás tak rychle kvůli tomuhle," ukázal na monitorovacíhopavoučka, který se po doteku neklidně zavrtěl.
"To je ale hajzl," ulevila si Amélie a se zuřivým výrazem po něm sáhla.
Kovář ji ale zarazil, opatrně škubající se zařízení vyprostil z podrážky a prohlédl si ho ve světle baterky.
"Váš čas vypršel!" uslyšeli znovu Tribetta. JFKpavoučkovi zlomil nožičky a vložil ho bezvládnému strážci do jedné z kapes.
Zvedl Millerovo tělo do náruče a přitom si všiml stop krve na zemi.
"Tohle bude problém, ne?" zeptal se. "Udělají rozbor DNA a zjistí, že jsme tu byli."
Amélie si poklepala na pozměněný obličej. "Naše technologie nemění jen vizáž a modulaci hlasu, ale také buněčnou strukturu."
"Vždyť ale musí být poznat, že byla upravená."
"Ne, pokud jde o náš produkt/' pochlubila se. "Jsme prostě nejlepší."
"Ty změny jsou ale jen dočasné, ne? Organismus se vrátí do původního stavu."
"V případě smrti nikoli. Opravdu jsme nejlepší."
"Doufám, že ano. Přehlédnout jakýkoli detail by se nám mohlo vymstít."
JFK si nadhodil tělo spočívající mu v náručí a s Amélií se vnořil do opuštěného domu. Tribett za nimi dál křičel výhružky a hlídky MECHANIKERU obkličovaly dům.
Než se jim to ale podařilo, dva živí a jeden mrtvý proklouzli ze stahující se sítě a o necelou hodinu později dorazili k masivní přepážce, která oddělovala obě gildy.
"Kudy tudy?" zafunělJFK, když složil tělo na další ze servisních plošin. Dobře věděl, že oficiální bránu použít nemohou a podle všeho budou hlídány i vzduchové šachty.
Amélie ukázala pod sebe a zvedla kovové víko. "Králičí norou, jak jinak."
Cestou podzemím pak Kovářovi osvětlila existenci tajných chodeb, které se používaly vždy pouze jedenkrát. Pak je technici znovu zaslepili a pokud bylo potřeba, vytvořili další někde jinde.
Nakonec se, zamazaní a uštvaní, vypotáceli v suterénu budovy, která ležela na té správné straně hranice, na území gildy BIOTECH. Sedli si na paty a zhluboka oddechovali. Amélie pak sejmula z Millerova zápěstí počítač a zadala příkaz operační skupině, aby chodbu zničila.
"Všechno to bylo k ničemu," pronesla unaveně do tmy a opřela zátylek o chladivou zeď.
"To možná ano," musel JFK chtě nechtě souhlasit. "Ale předpokládám, že to ještě neskončilo."
Améliina ztrhaná tvář vypadala v bledém světle baterky jako pouhá lebka potažená kůží. Přesto se přinutila k čemusi, co mělo být úsměvem: "Na to, že jste tu krátce, Kováři, máte dokonalý odhad." Agent znovu vzal nyní již téměř ztuhlé

tělo do náruče. "Lidé jsou všude stejní," zamručel a dodal: "Vsadím se, že Tribett už leští židli ve vaší kanceláři."
Jak se termín Klání nezadržitelně blížil, v laboratořích BIOTECHU se pracovalo s ještě větším nasazením než obvykle. Obrovité prosklené hale dominovala šestice tanků naplněných živnými roztoky, ve kterých se pěstovaly biologické kultury, druhá strana místnosti pak byla rozdělena do několika kójí, v nichž se krčili klonovací specialisté nad mikroskopy a počítači. V namodralém světle UV zářivek to působilo téměř přízračně a vládní ohař Kešh Tribett se tu necítil vůbec dobře.
Navíc byl rozzuřený a vyčerpaný, což mu však trochu kompenzoval fakt, že v činorodosti kolem sebe zřetelně cítil zoufalý podtón - výsledky BIOTECHU byly evidentně nulové. Vždyť proč by se jinak Techlowitzová odhodlala k tak sebevražedné akci, jako byla ta v MECHANIKERU?
A tady už přicházela, oblečená do bílého pláště, lesklé černé vlasy schované pod plastovým čepcem a s výrazem, jako by ji právě vyrušil z nějakého důležitého výzkumu. Tribett musel uznat, že je to schopná čubka, protože s ženskou, kterou před necelými dvěma hodinami naháněl po všech čertech, neměla společného prakticky nic.
Došla až k němu, ústa stažená do přísné linky.
"Co tady děláte, Tribette? Tohle má být sterilní prostředí!"
Vládní ohař si ji prohlížel důkladně a beze slova. Hledal sebemenší detail, jakoukoli chybičku, která by ji mohla usvědčit, že tohle celé je jen divadlo pro záznamová zařízení. Nic ale nenašel.
"Chci mluvit s vaším tajemníkem, baronko," pronesl se zjevnou škodolibostí.
"Pojďte ke mně do kanceláře," řekla, když viděla, jak se její zaměstnanci po nich otáčejí.
"O co vám jde?" zeptala se, když se posadili v prosklené kukani, z níž měla magnátka BIOTECHU rozhled po celém laboratorním komplexu. "Co chcete panu Millerovi?"
Na nepohodlné židli pohodlně rozvalený Tribett nespokojeně zamlaskal.
"Ale no tak, no tak, paní baronko, dobře víte, že vás mám na pekáči. Stačí jen grilovat/'
Amélie se zatvářila, jako kdyby měla před sebou slabomyslného člověka.
"Vy pijete, pane Tribette?" zeptala se sladce. "Protože jestli ne, tak jste se musel pomátnout. O čem to tady sakra mluvíte?"
Výraz vyzáblého muže ztvrdl.
"Zavolejte mi Millera, ihned. Nebo je to snad problém?"
Baronka se na něj mile usmála.
Jistě že ne, ale v civilizovaných krajích se používá kouzelné slovíčko, které hotentot jako vy evidentně nezná."
Připojila se na Síť a udělala přesně to, co měla. Zjistila, že Miller je v režimu óffline> a tak mu zavolala. Hovor, kupodivu, nikdo nepřijímal,
"Zklamu vás, pane Tribette. Není připojen a telefon nebere."
"Že by ještě do záhrobí nezavedli Síť?" zeptal se vládní ohař jedovatě.
"Prosím?" zatvářila se Amélie nechápavě a pak zdvořile dodala: "Ale buďte si jistý, že hned jak se mi pan Miller ozve, pošlu ho za vámi."
Kešh Tribett vycenil zažloutlé zuby.
"To samozřejmě," procedil. "Hned jak vám vykvete v těch vašich kádích," hodil hlavou ke klonovacím tankům.
"Můžete mi už konečně říct, co po mně chcete? Mám dost práce." Amélie se zaklonila v křesle a upravila si laboratorní čepičku.
"Víte to moc dobře. Dnes jste se se svými kumpány pokusila v gildě MECHANIKER o převzetí pašované zásilky. A za to vás čeká nejen ztráta licence, ale vezmou vám také titul, baronko."
"To jsou závažná obvinění, pane Tribette," řekla Amélie von Techlowitz tvrdě. "Jistě je máte podepřená důkazy."
Tribett zlostně zafuněl. Nebo alespoň doufal, že to tak vypadalo. Dobře věděl, že tady bude jen šlapat vodu, protože magnátčina akce byla připravena do nejmenších detailů. Měl sice zhruba miliardu obrazových záznamů, na nichž tři lidé prchají před policejními složkami, stejně jako zvukové stopy a rozbor DNA z krve postřeleného muže, ale ani jedno neidentifikovalo dotyčné jako někoho z BIOTECHU. Přesto to musel zkusit - šance, že se baronka prozradí, existovala vždycky.
Amélie k němu otočila plochý monitor, na němž se odvíjel sloupec dat.
"Celý den jsem byla v online režimu na Síti. A jak vidíte, do vašeho příchodu i pan Miller. Máme desítky svědků, že jsme pilně pracovali na tom, abychom se z téhle díry dostali co nejdříve." Uvědomila si, že její slova vyzněla dvojznačně, a dovolila si vítězoslavný úsměv.
Kešh Tribett vstal a naklonil se nad stůl.
"Budu pořád někde poblíž," zaševelil výhružně. "Ať už vy nebo nějaký váš poskok uděláte cokoli, budu o tom vědět. A dostanu vás."
Amélie také vstala, prošla kolem něj a otevřela skleněné dveře.
"Běžte, pane Tribette. A místo vyhrožování slušným lidem zkuste najít Jacka. Yolaně by to jistě udělalo radost."
Vládní pátrač sebou trhl, jako by dostal políček. Zuřivě se na magnátku BIOTECHU podíval a rychle odkráčel.
Amélie si sedla zpět do křesla, zaklonila hlavu a úlevně vydechla. Když se zase podívala před sebe, stál před ní laborant, právě si sundávající ochrannou kuklu.
"Předpokládám, že byl jako obvykle okouzlující," řekl JFK a prohrábl si vlasy. Převlečen za laboratorního technika sledoval po očku Tribettův výstup.
"Jak jinak," přikývla magnátka a její postava vypadala náhle drobná a zranitelná, což jen umocňovaly černé kruhy pod očima. "Všechno je pryč, Kováři. Není šance, že se dostaneme na Zemi."
"Máte tady nějaké pití?" rozhodl se být JFK praktický.

Nalili si z lahve, ukryté - jak už to tak bývá - v poslední zásuvce pracovního stolu.
"Navíc nikdo není schopný dopadnout jednoho pomatence," pokračovala baronka v trudném monologu a pak se zeptala: "A co ten… Maurby nebo jak se jmenuje. Našel jste ho?"
"I tady svítí na skóre nula," řekl Kovář.
"Můžete mi alespoň říct, proč jste zmeškal naši schůzku? A jak jste se nakonec dostal tam, kde jste být měl?"
JFK se napil.
"Mohl bych vám teď navykládat tisíc a jednu výmluvu. To nechci. Pravdu vám říct ale nemůžu. Ne na tomhle místě," rozhlédl se po kóji, v níž mohl být uhnízděn další Tribettův pavouček, "a ne teď. Ještě toho vím příliš málo, ale slibuju, že se všechno včas dozvíte."
Amélie upíjela alkohol po kapkách a nic neříkala. Únava a zklamání jí braly sílu dolovat z něj pravdu. Navíc ji zneklidňoval pocit, že mu věří jako málokomu, což jí mohlo v budoucnu zkomplikovat život.
Pak do sebe jediným rychlým pohybem obrátila zbytek bourbonu a vstala.
"Jdu popohnat své ovečky. Do Klání zbývá šest dní a my se musíme pokusit o zázrak."
Kovář také dopil.
"I já mám práci. Nerad bych, aby si Jack myslel, že jsem na něj zapomněl."
Společně vyšli z prosklené kóje a vydali se každý za svými povinnostmi.
JFK mířil do svého bytu, hýčkající si vidinu horké sprchy a několikahodinového spánku. Jak měl velmi brzy zjistit, ani jedno mu nemělo být dopřáno.
MUŽ ZE SKLENĚNÉHO DOMU
Ze v místnosti někdo je, poznal JFK ještě dřív, než rozsvítil.
Odér, který se zde vznášel, v sobě mísil pach strojního oleje a potu a Kovářovi se zdálo, jako by tuto třaskavou kombinaci už někde cítil.
"Žádnej strach, kamaráde. Jen dál," uslyšel ze tmy hlas, který mu také připadal povědomý.
Zmáčkl tlačítko na stěně a žluté světlo ozářilo obývací pokoj služebního bytu a také gildovního ex-pátrače Harolda Lloyda, mhouřícího malá prasečí očka utopená v masité tváři.
"Můžu vědět, co tady děláte?" zeptal se JFK a obezřetně se rozhlížel.
Tlusťoch zvedl ruce a ukázal na agentův kabát, v němž před cestou do kosmického přístavu nechal pistoli.
"Jen klid, vaše holka je pořád na svým místě a mý úmysly nejsou možná nezištný, ale rozhodně jsou čestný."
JFK za sebou zavřel a sedl si na pelest postele tak, aby viděl nejen na Lloyda, ale i na dveře do koupelny. Někdo se tam mohl klidně schovávat.
"Tak ven s tím, vy skaute," pobídl muže před sebou. "Čemu vděčím za vaši poněkud netradiční návštěvu?"
Harold Lloyd se spokojeně rozvalil v křesle.
"Našel jsem Jacka, kamaráde," řekl.
Kovář měl co dělat, aby se nerozesmál.
"Cože? Čistil jste podpěrné sloupy a našel ho schovaného za jedním z nich?"
Zdálo se, že muž posmutněl.
"Takovouhle reakci bych čekal spíš od Tribetta, asi jsem se ve vás splet," začal pomalu vstávat. JFK ho zarazil.
"Klid, klid, Harolde, omlouvám se." Gestem ruky mu naznačil, aby si opět sedl. "Mám za sebou pár náročných hodin, takže jsem trochu podrážděný. Můžeme začít znova?"
Ex-pátrač se zase svalil zpět, až křeslo zapraštělo. Stále ještě se tvářil nasupeně.
Kovář vstal, přešel k baru a otevřel ho. Ještě než stačil nečekanému návštěvníkovi něco nabídnout, zaslechl za sebou:
"Whisky, se sodou a ledem."
JFK připravil pro oba pití, a když Lloydovi podával sklenici, zeptal se:
"Myslel jsem, že jste s honěním Jacka skončil, že -"
"- mě Tribett vystrašil tak, až jsem zalez do podzemí? Malý, vystrašený Lloydíček?"
Kovář to raději nijak nekomentoval a vrátil se na své místo.
"Taky si to všichni měli myslet. Nadutec Tribett, baronka Techlowitzová a hlavně… Jack," řekl Lloyd. "Najednou jsem byl pan nikdo. Ale pan nikdo mající podezření, Kováři."
"Povídejte."
Tlusťoch kývl k počítači na stole.
"Pusťte ten krám. Něco vám ukážu."
JFK to udělal, čímž se vystavil Lloydově těsné - a poněkud zapáchající - přítomnosti. Jestli ale byla pravda, co tvrdil, dala se taková oběť podstoupit.
Ex-pátrač se připojil na Síť a s pomocí hesel, která mu Kovář řekl, se dostal do databáze obsahující vyšetřovací spisy, týkající se novodobého Jacka Rozparovače.
"Něco jsme přehlédli?" napil se Kovář whisky a sledoval Lloydovo počínání.
"To se nedá tak říct," nesouhlasil jeho ex-kolega. "Jen tady, podívejte," ukázal na telefonické hovory, které přijaly nezvěstné prostitutky několik hodin před tím, než zmizely.
"Ano, vidím. Opakují se tady některá čísla. Stálí zákazníci. Ale ani jedno nefiguruje u všech."
"Ani nemusí," zamumlal poněkud záhadně Lloyd a ukázal na jedno z nich. "Tenhle nás zajímá."
"Grazimor Pakolodis?" přečetl JFK z obrazovky. "Kdo je to?"
"Jeden z těch cákloušů zespodu." Ex-pátrač k němu vzhlédl, a když zaregistroval Kovářovo nepochopení, vysvětlil:
"Však víte, byl jste tam. Rezidenční čtvrť filosofů, umělců, magnátů ve výslužbě, zbohatlých zkrachovalců a dalších existencí. Pakolodisovi se tam říká Muž ze Skleněného domu."

"Poetické," zahuhlal Kovář do sklenice a vyprázdnil ji. "Ale vyšetřovací spisy - vámi podepsané spisy - tvrdí, že podezřelí z okruhu zákazníků těch žen byli vyslechnuti. Podrobeni domovní prohlídce a pak ještě nějakou dobu sledováni."
"Přesně tak. A tenhle hajzl," poklepal na Pakolodisovo jméno Lloyd, "si to uměl spočítat. Podívejte. Po třech holkách nastal nevídanej humbuk, pátrači stáli na každým rohu, takže mu nezbejvalo, než nějakej čas sekat latinu. Gildovní jednotky se zakrátko stejně stáhly."
"Takže mu stačilo dávat pozor na vás a na Tribetta," doplnil JFK.
"A pak už jenom na Tribetta," přikývl Lloyd. "Ale já tu pořád byl. Sledoval jsem pět vytipovanejch chlápků. Jednoho po druhým. A jak zmizely další dvě holky, dva z podezřelejch byli z obliga. Další exnul při nakládání kontejneru na druhým podlaží."
"A ti zbývající? Grazimor Pakolodis a…?"
"Na toho druhýho zapomeňte. Je to taky echtovní magor zezdola, ale Jack je Pakolodis."
Kovář nalil další sklenku a tentokrát si zředil i svou whisky.
"Proč jste o tom tak přesvědčený?"
Lloyd vypnul počítač a znovu vměstnal svůj masivní zadek do nebohého křesla.
"Víte, proč dělám s montérama tam dole?" zeptal se, ale JFK to pochopil jako řečnickou otázku, a tak ho nechal mluvit.
"Protože jsem zažádal o přeložení. Hned jak jsem vyloučil chlápky seshora."
"Chtěl jste být nablízku těm dvěma z Rezidence," řekl za něj Kovář a přitom cítil, jak mu od konečků prstů projíždí tělem dobře známý pocit. Znovu byl na stopě.
"Sledoval jsem je dnem i nocí. A pořád nic." Lloyd hlasitě usrkl ze sklenice a pobryndal si bradu. "Pak jste se tam objevil vy a řekl jste mi o tom chlápkovi s želatinovým ksichtem. Jako by ho měl jen tak nahrubo nahozenej."
JFK čekal, co se dozví dál.
"A já ho dneska ráno viděl," zatvářil se ex-pátrač triumfálně. "Sledoval jsem ho až do Skleněnýho domu."
"Mohl to být Pakolodis?" zeptal se Kovář. "S nějakou bio-maskou na obličeji, aby nebyl poznat?"
Lloyd se bouřlivě rozchechtal.
"To opravdu ne," řekl s tváří tak brunátnou, až měl JFK strach, že dostane infarkt. "Pakolodis je podobná váhová kategorie jako já a tenhle byl fakt sušinka. Vždyť jste ho viděl."
"Takže jsou dva," řekl Kovář. "Ale pořád mi není jasné, proč jste přišel za mnou. Zvládnul byste je oba a dostal metál."
Lloyd se na něj pronikavě zadíval a skrz to obrovité tělo spatřil agent člověka stejné krevní skupiny: neúnavného slídila, chlápka, jenž jde za svým, i kdyby ho to mělo stát život. A také muže, ve kterém se proklatě spletl.
"Nestojím o metály, Kováři," řekl Lloyd. "Vy jste pověřený pátráním po Jackovi, proto jdu za vámi. A já chci toho hajzla dostat. A jestli na něj a toho jeho poskoka budeme dva, tím líp."
"Podle protokolu bychom měli tohle všechno nahlásit Tribett ovi," pokusil se o úřední tón JFK.
A oba dva se pobaveně ušklíbli,
Lloyd se vyhrabal z křesla, a zatímco čekal, než se Kovář alespoň trochu opláchne, zkontroloval svou nelegálně drženou zbraň. Také agent si navlékl postroj s podpažním pouzdrem, z něhož vyčuhovala masivní pažba čezety, a oblékl si kabát,
"Harold," napřáhl k němu jeho společník mohutnou pravici.
"John," stiskl mu ji Kovář. "Pro přátele JFK."
A pak se oba pátrači vydali ukončit řádění únosce a pravděpodobně i několikanásobného vraha, veřejností přezdívaného Jack.
Kovářovi připadalo, jako by odtud nikdy neodešel. Jako by mezi tím, kdy byl v nejspodnějším patře Prstence poprvé, a současností neexistovalo nic. Žádný kosmický přístav, žádný kyberprostor, o tisícovkách kosmických lodí připravených vrhnout se jako jestřábi na kořist ani nemluvě.
Krčili se s Lloydem na dohled rezidenční čtvrti, za sebou les kovových sloupů, nesoucích váhu horních podlaží. V těchto nočních hodinách byly domy před nimi ztichlé, utopené v temnotě, jen místy ředěné tlumeným světlem stanovišť hlídek.
Netrvalo dlouho a nedaleko nich se ze tmy vynořil strážný s nasazenými brýlemi pro noční vidění. Obuškem si poklepával po noze. Zrovna něco říkal, patrně se přes Síť domlouval s kolegou přecházejícím o několik desítek metrů dál.
Kovář nahmatal ve tmě na zemi jakýsi předmět a hodil ho mezi sloupy. V kovovém lese to kovově cinklo a hlídač se bleskurychle otočil. Byl to dokonale vycvičený profesionál, protože okamžitě držel v ruce pistoli.
"On tam snad nepůjde," zahuhlal Lloyd, a když už se zdálo, že bude mít pravdu, strážný se pohnul, Udělal jenom pár kroků, ale i to stačilo. Za jeho zády proběhla dvojice stínů a přitiskla se k zadnímu traktu jednoho z domů.
Lloyd se vydal vpravo. Přes svou tloušťku se pohyboval překvapivě potichu, nebýt toho, že občas zafuněl.
Cestou ke Skleněnému domu minuli ještě jednoho hlídače, respektive ho nechali, aby minul on je. Ze jsou u cíle, nemusel Kovářovi Lloyd ani naznačovat. V řadě mnohdy bizarních budov tahle vynikala materiálem, z něhož byla vytvořena.
Matné kouřové sklo ve tvaru desek různých tvarů dávalo dohromady stavbu, kterou nemohl vyprojektovat nikdo se zdravou myslí. Skoro se zdálo příznačné, že její majitel unáší stárnoucí prostitutky a pravděpodobně s nimi pak dělá věci, o kterých teď bylo neradno přemýšlet.
V tichu noci cosi zachrastilo a odražené světlo se zalesklo na svazku starožitných klíčů a paklíčů, což bylo v této hypermoderní realitě něco takřka nepředstavitelného.
Kovář poklepal Lloydovi na rameno a naznačil pohyb zápěstím, kterým se otevíraly všechny dveře na Prstenci - čtečky

umístěné místo zámku si přečetly signifikaci, a pokud souhlasila se vzory uloženými v jejich paměti, pustily dotyčného dovnitř.
Tlustý pátrač zavrtěl hlavou, významně zvedl klíče, udělal gesto zahrnující celou rezidenční čtvrť a významně si zaťukal na čelo. JFK rozuměl: zdejší obyvatelé byli podle Lloyda blázni lpící na mnohdy nesmyslných tradicích.
Archaické nástroje odvedly svou práci a odemčený zámek klapl. Skleněné dveře do Skleněného domu se otevřely stejně tiše, jako byly tiché jeho útroby.
Lloyd schoval svazek klíčů a vytáhl zavírací nůž. Pak přejel prsty podél prahu, až nahmatal kabel, který následně přeřízl.
Poslední z překážek, nepočítaje samotného majitele, byla za nimi. JFK musel smeknout, protože tlustý ex-pátrač se připravil opravdu na všechno. Čímž se cestou sem samozřejmě pochlubil, včetně toho, jak se mu podařilo prostřednictvím najatého hackera vydolovat ze Sítě projektovou dokumentaci Skleněného domu, v níž bylo zaneseno vše, včetně bezpečnostních systémů.
Kovář vešel první. Přivykal si na tmu kolem, v ruce připravenou zbraň. Lloyd se do omezeného prostoru vměstnal také a zavřel za nimi. "Můžeš," zašeptal. JFK posvítil na zem bodovou baterkou a rychle se přemístil dál do nitra domu. Za krkem cítil dech i pot svého tlustého parťáka.
Z dokumentace věděli, že se ocitli v chodbě, která procházela budovou od zadní stěny až k průčelí vedoucímu k prosklené galerii. V přízemí napravo se nacházela Pakolodisova sbírka uměleckých předmětů, nalevo kuchyně a sociální zařízení.
Obytné prostory včetně ložnice, pracovny a salonku, kde Pakolodis mohl přijímat hosty, kdyby ho tedy vůbec někdo navštěvoval, byly v prvním patře.
JFK se zastavil u schodiště, které do něj vedlo, a zaposlouchal se. V domě bylo kromě Lloydova funění ticho. Sotva však vstoupil na první schod, periferně zahlédl pohyb. Vrhl se na zem dřív, než uslyšel tiché štěknutí výstřelu. Dopadl na schody a vypálil po útočníkovi. Stejně jako on měl navolen mód s tlumičem, takže se vše odbylo bez hlomozu, který by mohl přivolat strážce.
Harold Lloyd napravo od něj zachroptěl a svalil se na zem, podobný zvuk se ozval i z chodby nalevo. JFK tam namířil světlo baterky a s namířenou pistolí se tam rozběhl.
Na zemi ležel muž, jehož si nechal utéct po té, co přišel do této reality. Vyzáblá postava s kůží, jež prakticky postrádala pigment, se Kovářovi doslova roztékala před očima. Nevýrazné rysy se vyhladily, celé tělo se propadlo do sebe a po několika sekundách již na zemi leželo pouze oblečení a boty, utopené v jakémsi vazkém biologickém koloidu.
JFK se probral z transu a rychle se vrátil k Lloydovi. Příklekl k tlustému pátrači, který ležel na zádech, s kulkou uprostřed čela a se skelným pohledem upřeným již někam mimo svět obyčejných smrtelníků; Kovář mu zatlačil oči a vstal,
Pomalu se otočil za bublavým zvukem, ozývajícím se z míst, kde se zbytky tvora, který zabil Harolda Lloyda, vsakovaly do podlahy Skleněného domu, Někde uvnitř věděl, že to nebyl vrah, po němž šli, Ne, skutečný Jack se nacházel tam, kde měla být umístěna sbírka Grazímora Pakolodise. Tam, odkud přicházel prapodivný nepřirozený zápach, z něhož se agentovi zvedal žaludek. John Francis Kovář překročil oblečení, koleni něhož se rozlévala biologická louže, a vstoupil do rozlehlé místnosti,
Její celá přední stěna byla prosklená, aby sem za dne dopadalo světlo odrážející se od planety. Zbytek prostoru zabíral Jack.
Obrovitá biomasa se převalovala po pokoji od podlahy ke stropu a obtékala stěny po Kovářově pravici. Šero milosrdně zahalovalo většinu detailů, alé lidská mysl bývá v takových chvílích ošidná a dovede vykreslit představy mnohdy děsivější, než jaká je nakonec skutečnost.
JFK chtěl uskočit zpět do chodby, ale z kypícího monstra se vymrštilo chapadlo a s nečekanou silou ho sevřelo kolem zápěstí, až s bolestivým zaúpěním pustil pistoli.
Následně byl smýknut doprostřed mazlavého království tohoto tvora a přinucen kleknout na kolena. Bránil se, ale moc platné mti to nebylo. Další chapadla se vynořila z temnoty a spoutala ho lépe než svěrací kazajka.
Někde v racionální části svého mozku, udupané a zahnané do kouta, Kovář věděl, že má před sebou degenerující klon, pravděpodobně uprchlý z Arňéliiných laboratoří. To byla také jedna z teorií vyšetřovatelů, která se teď ukázala jako pravdivá. Proto Jack unášel jedny z nejpostradatelnějších členů lidského společenství: stárnoucí prostitutky, potácející se na hraně života a živoření. Právě z jejich těl bylo vybudováno tohle obrovité monstrum, snažící se za každou cenu zachovat vlastní existenci.
Kovář se v neúprosném sevření dusil a zoufale se bránil snaze tvora vtáhnout ho do svých útrob. A jak postupně upadal do bezvědomí, do mozku se mu s razancí buldozeru vtlačila cizí mysl, lačná a nenasytná, pátrající a všěpohlcující.
S tím, jak ovládala jednu Kovářovu myšlenku za druhou, propouštěla k němu střípky informací, které potvrdily jeho teorii. Umírající klon, jehož součástí byl i původní majitel Skleněného domu, Grazimor Pakolodis, si sem opravdu volal kurtizány a následně je pohlcoval. Když už byla tato taktika příliš nápadná, vyděloval si z obřího těla želatinového fámula, kterého posílal na lov.
Kovářovo zarputilé vědomí kapitulovalo a už jen čekalo na svůj konec. Umělá entita pronikla i do posledních neurálních synapsí a…
…náhle se zarazila. Pak sebou škubla, jako by ji něco vyplašilo, a začala se stahovat. A ještě než JFK upadl do milosrdných mdlob, věděl, že uspěl i ve druhém úkolu. Našel legendu Kovářů Rovnováhy. Respektive její stín…
Výhled na Sluncem ozářenou Zemi byl opravdu nádherný, ale John Francis Kovář se nějak nemohl přimět k tomu, aby ho doopravdy ocenil.
Nechápal, co se stalo. Ještě před okamžikem zápasil o vlastní bytí a nebytí, teď sedí na terase v křesílku z imitace ratanu

a shlíží na mračna kumulující se nad Austrálií. Ohlédl se a za sebou spatřil Skleněný dům, který v denním světle působil jako obrovitý černý drahokam.
JFK se otočil zpět a zjistil, že napravo od něj stojí stolek se dvěma orosenými sklenicemi a za ním ve stejném křesle sedí neznámý muž. Byl atleticky stavěný, oblečený do pohodlných plátěných kalhot a bavlněné košile s vyhrnutými rukávy, odhalujícími opálená předloktí. Jeho obličej vypovídal o cílevědomé mysli, která si vždy najde něco, s čím je možno se porvat: počínaje masivní bradou, výrazným nosem a konče tmavýma inteligentníma očima, jiskřícíma teď pobavením.
"Co se to sakra děje?" zavrčel agent a chystal se postavit.
"Vítejte u mě, pane Kováři," promluvil jeho společník a šibalsky mrkl: "Nebo snad ve mně?"
JFK dosedl zpět a zpytavě se na muže před sebou podíval.
"Profesore Maurby?" Ta dvě slova vyslovil na mlhavém pomezí mezi konstatováním a otázkou.
"Ne tak úplně, Johne," zavrtěl hlavou muž. "Byl jsem vytvořen z tkáně profesora Fredericka Andrewa Maurbyho. Ale pro zjednodušení mě můžeš oslovovat jeho jménem."
"Málem jste mě zabil!"
Maurbyho klon si schoval ústa do dlaně a pištivě se zachichotal. S ohledem na jeho vizáž to působilo více než nepatřičně.
"Omlouvám se, Johne," řekl a pozvedl sklenku. "Napijme se na přátelství, ano? Chvíli mi trvalo, než jsem zjistil, že pracuješ pro Agenturu."
JFK se rozhlédl.
"To už je den? Jak dlouho jsem byl v bezvědomí?"
Nakloňovaný vědec stále držel sklenici napřaženou k přípitku.
"Není den, Johne. Je stále hluboká noc. Od našeho setkání uplynulo sotva pár vteřin," řekl.
"Takže tohle se mi zdá?"
"Dá se to tak říct," přisvědčil Maurby. "Stimuluji tvůj mozek, aby tohle vnímal jako realitu. Neexistuje jiný způsob, jak se mnou komunikovat. Už ne."
Kovář zvedl sklenici a nedůvěřivě se na ni zadíval.
"Co to je?"
Vědec v širokém úsměvu odhalil bílé rovné zuby.
"Všechno, co si budeš přát."
JFK si s ním přiťukl a napil se. Protože mu tekutina evokovala vodu, byla to voda. Velmi rychlou asociací došel k vodce a pak se rozkašlal, protože polkl příliš velký doušek tvrdého alkoholu.
"Čekám tu na tebe, Johne," promluvil Maurby, když dna sklenic cinkla o stolek. "A už jsem se bál, že se nedočkám. Že moje zpráva nedorazila."
"Takže ten e-mail jste poslal vy?"
"Přesně tak." Maurby se Kovářovi zadíval do očí. Ty jeho byly temné a ukrýval se v nich samotný čas. "Dívej se," doneslo se k agentovi zdánlivě odnikud a on místo galerie s vyhlídkou na Zemi spatřil hypermoderní laboratoř…
…a v ní nahého profesora Fredericka Maurbyho, prohlížejícího si v zrcadle své znovuzrozené tělo.
Pak se nad jeho pravým ramenem objevila černá maska, protnutá dvěma stříbrnými pruhy, jež tvořily písmeno X.
"Vítej mezi živými, Fredericku." Hlas zněl jako ozvěna z dávno ztracené kobky.
Maurby se na něj nepodíval, upřeně hleděl pořád před sebe, ale jeho rty vypustily jediné slovo:
"Ty…?"
"Našel jsem tvůj hrob," pronesl Xaverius Hawk a Maurby tušil, že se pod maskou samolibě usmívá.
"Co po mě chceš?" zeptal se, i když odpověď znal.
"To, co je v tvém mozku, Frede," potvrdil mu správnost jeho odhadu X-Hawk.
A potom se obraz zamlžil a JFK opět seděl na terase se svým lehce vyšinutým společníkem.
"Předpokládali jsme, že za tím vším je lord z Jestřábí Lhoty," řekl Kovář a znovu se napil. Tentokrát pro jistotu whisky. Tekutina ve sklenici poslušně ztmavla.
"Muž, kterého jste viděl s X-Hawkem, je můj předchůdce, prvotní klon, vytvořený v laboratořích tam dole," ukázal Maurby na Zemi. "Mučili ho a nutili ke spolupráci. Několikrát málem zemřel."
Kovář si všiml, jak se v levém oku sebevědomého vědce objevil neurotický tik.
"Tajně se mu ale podařilo vytvořit sekundární klon, Mě," poklepal si s přehnanou gestikulací na hruď, "A propašovat mě sem, na Prstenec."
"Pak poslal e-mail po nějakém X-Hawkovu poskokovi, který cestoval mezi tímto světem a bazální realitou Agentury," dovodil si JFK.
Maurby přisvědčil.
"Hyperprostorové souřadnice vedly na Prstenec, jediné relativně nehlídané místo celého zbrojařského komplexu. Navíc kryté deštníkem inrealitních oken, používaných kosmickou flotilou. No nejsme my filutové, Johne?" Zašklebil se jako děcko, kterému se podařil nečekaný kousek, a tik v oku se mu zhoršil.
Kovář ho sledoval s obavami,
"Co se stalo, profesore?" zeptal se přímo. "Proč musely zemřít ty ženy?"
Maurbyho dětinskost vystřídala potlačovaná zuřivost.
"Za to můžete vy, Kováři!" zasyčel nenávistně. "Kde jste se flákali, co? Musel jsem čekat, víte? Než se naše slavná Agentura konečně rozhoupe a někoho sem pošle!" udeřil pěstí do stolu, až sklenky nadskočily.
"Klid, profesore," snažil se ho JFK utišit, ale marně.

"Jednička dole musel improvizovat, chápete?" vychrlil ze sebe Maurby a několikrát divoce zaškubal hlavou. Agent si odvodil, že Jedničkou myslí prvotní klon stvořený X-Hawkem. "Neměl přístup ke všem technologiím, víme? Musel si, kurva, poradit!" zařval pološílený vědec a z úst mu vylétly chomáče bílé pěny.
Kovář vyskočil ze židle a uchopil muže za ramena.
"Uklidněte se, profesore," přitiskl ho do křesla a podal mu sklenici. "Napijte se, uleví se vám."
Maurby ho poslechl, a když záchvat odezněl, JFK se zase posadil.
"Buněčná struktura mého těla není dokonalá," řekl klon unaveně. "Jednička počítal s tím, že Agentura zareaguje rychleji, ale nestalo se. Začal jsem se doslova a do písmene rozpadat, Johne. A abych vydržel, abych tu byl, až se někdo objeví, a já mu mohl předat zprávu, musel jsem najít stavební materiál pro svůj degradující organismus. Potřeboval jsem biologickou hmotu."
Agent ho tiše sledoval, zatímco se v něm převalovala směsice mnohdy protichůdných pocitů: počínaje zděšením, přes znechucení až k pouhé lítosti.
"A všechno muselo být naprosto utajené. Nikdo se nesměl nic dozvědět. Co jsem měl proboha dělat jiného?" Maurby vzhlédl ke Kovářovi, jako by od něj čekal rozhřešení.
"Jsem tady, profesore," pronesl místo toho. "A za tu dobu, co jsem vás hledal, se mi podařilo něco málo zjistit."
Maurbyho klon se dychtivě napil. JFK si až nyní všiml, že ani z jedné sklenice obsah neubývá.
"Takže víte, že X-Hawk tenhle svět kompletně přebudoval na obrovskou vojenskou základnu. A že její síla je namířená proti Agentuře a všemu, co ochraňuje," řekl Maurby o poznání vyrovnaněji. Evidentně najel na komunikační mód, pro nějž byl vytvořen.
"A také vím," navázal Kovář, "že jste definoval tak zvanou Negaci Maurbyho efektu. A že pokud se k ní Xaverius Hawk dostane, bude pro něj ovládnutí paralelního metauniverza záležitostí několika hodin."
Klonovaný vědec se zatvářil nechápavě. Agentovi se zdálo, jako kdyby se jeho obličej začal roztékat.
"Nerozumím vám," řekl Maurby. "Jaká Negace? Nic nedokáže obejít zákonitosti mé teorie. Ano, pokusil jsem se o to několikrát, ale vždycky jsem selhal. Maurbyho efekt je nezpochybnitelný!"
"A ta rovnice, kterou obsahoval váš e-mail?"
Profesor se chtěl usmát, ale tváře mu skanuly na ramena. Ačkoli nemohl artikulovat, JFK ho stále slyšel, jako kdyby se nic nedělo.
"Byl to jen háček, Johne. Pobídnutí, aby Agentura spěchala, aby si uvědomila, jaké nebezpečí hrozí. Negační rovnice je pouhé torzo - nikdy neměla řešení."
Realita kolem Kováře se začala rozpadat spolu s Maurbyho klonem. Nejdřív zmizela Země, sklenice se slily s deskou stolu a v terase se objevily trhliny.
"Chci už pryč, Johne," zaševelilo zdánlivě odevšad. "To, co jsem měl splnit, jsem splnil. Už to trvá moc dlouho…"
Kovář se postavil a musel zabalancovat, protože se naklonila podlaha.
"Vyprav se s Amélií dolů, Johne," donesl se k němu ještě hlas Fredericka Maurbyho. "Klíč máš ve svých kostech…"
"Jaký klíč?" zařval JFK do bičovaného chaosu kolem sebe. "Nerozumím!"
Ale už se neozvalo nic. Žádné vysvětlení, žádné rozloučení, žádné požehnání. Zbyla jen tma.
Ačkoli se ve Skleněném domě umyl, Kovářovo oblečení stále intenzivně páchlo. Ranních ptáčat naštěstí nebylo tolik, protože teprve svítalo, i tak se ale JFK snažil dojít k podniku Black Dahlia méně frekventovanými cestami.
V sídle mrtvého Grazimora Pakolodise ho probrala modravá záře planety. Ležel s hlavou položenou na prahu dveří vedoucích na terasu. To ho zachránilo před utonutím v bazénu zapáchajícího hlenu, ve který se změnila místnost s Maurbyho degenerujícím klonem.
Dopotácel se do koupelny, opláchl se a z nejhoršího dostal i košili, kabát a kalhoty. Potom dům důkladně prohledal, přičemž našel nejen věci unesených prostitutek, ale také soukromý výtah.
Než ho využil, přikryl ještě Lloydovo obrovité tělo vlněným přehozem a cestou do horních pater Prstence zavolal Keshi Tribettovi.
Vládního pátrače vytáhl z postele, ale nedbal jeho podrážděných řečí a domluvil si s ním schůzku v Black Dahlii. Bylo to přinejmenším symbolické. V hlavě se mu zatím převalovala Maurbyho poslední slova o tom, aby se s Amélií dostali na Zemi a že jakýsi klíč spočívá v jeho kostech.
Možná za to mohla únava, ale než mu došlo, co tím klon myslel, už otevíral stylově poškrábané dveře restaurace. Jásání Heuréka! muselo počkat, protože Tribett zde už seděl, zažloutlý vyhublý ksicht kyselý jako vždy, a opatrně usrkával horkou kávu.
Kovář se posadil naproti němu a přes Síť si objednal Černou perlu Karibiku.
"Jak se vede takhle po ránu?" zahlaholil v dobrém rozmaru.
Tribett vycenil svoje koňské zuby.
"Vysypte, co musíte," zasyčel, "a ušetřete mě vašich žoviálností."
JFK počkal, až před ním přistane hrnek s kávou, a pak do něj obrátil panáka bílého rumu, který na přistávací plochu stolu dosedl vzápětí. Vládní pátrač ho přitom sledoval jako obzvlášť odporný hmyz.
"Je to za námi, kamaráde," nenechal se odradit od hrané bodrosti Kovář a svému protějšku poslal po stole taštičku z falešné krokodýlí kůže.
Tribett po ní hmátl, ale jak se jí dotkl, zbledl.
"Odkud to máte?" zachrčel.
Kovář zvážněl:
"Našel jsem ho, pane Tribette. Zneškodnil jsem ho. A tohle měl doma."
Nažloutlá pokožka vládního ohaře zbledla nevídanou rychlostí.

"Yolana…," zašeptal a s nadějí vzhlédl.
JFK zavrtěl hlavou. "Žádná z nich, je mi líto."
Tribett měl v očích čirou nenávist.
"Je mi naprosto u prdele, co vám je nebo není líto, vy hnido."
Agent se z míry vyvést nenechal. Při vší úctě k Yolaně Radčivus to hodlal dát tomuhle arogantnímu zamindrákovanému blbci sežrat se vší parádou.
"Tak zvaný Skleněný dům občana Grazimora Pakolodise v rezidenční čtvrti," řekl místo toho s blahosklonným úsměškem. A přestože se Tribett nezeptal, dodal: "Byl to klon uprchlý z laboratoří BIOTECHU."
V kapse přitom žmoulal lahvičku od léků, kterou našel v Pakolodisově koupelně. Nabral do ní trochu koloidu a pečlivě ji uzavřel. Hodlal ji dát Amélii, aby v laboratořích vypěstovali důkaz, kdyby se snad někdo namáhal zjišťovat, zda šlo opravdu o produkt její gildy.
Kovář dopil a zvedl se.
"Povinnosti informovat vás jsem učinil za dost, pane Tribette. Teď mě omluvte, měl jsem poněkud náročnější noc než vy a potřebuji se vyspat."
Udělal prvních pár kroků ke dveřím, ale pak se ještě vrátil.
"Pamatujete si na Harolda Lloyda, pane Tribette? Možná budete překvapený, ale to on odhalil Jackovu identitu. Bohužel ho ten parchant stačil zabít. Zařiďte mu důstojný pohřeb, buďte tak laskavý. Takový, jaký si zaslouží ti nejlepší pátrači."
Tribett drtil Yolaninu kabelku, ale zuřivost ve tváři zkrotil.
"Dostanu vás, Kováři. Na to vemte jed, že vás dostanu."
JFK se zazubil:
"Jestli k tomu budete přistupovat s takovým úsilím, jako k dopadení Jacka, myslím, že můžu klidně spát."
Posměšným gestem vládnímu ohaři zasalutoval a vyšel na galerii. Prstenec se probouzel a lidé spěchali za svými cíli tak jako tenkrát, když tu stáli s Yolanou a domlouvali si večeři.
John Francis Kovář přehlédl mumraj kolem sebe a potom se vydal do centrály BIOTECHU. Protože jestli chtěla Améliina gilda vyhrát Klání, opravdu neměli času nazbyt.
TŘETÍ MEZIHRA
Sotva Wolfgang dosedl do auta, věděl, že v něm není sám.
Dotyk hlavně na zátylku mu jeho pocit potvrdil, ale jakmile stočil oči ke zpětnému zrcátku, tlak zbraně zmizel a vedle pravého ucha mu suše štěkl výstřel z pistole s namontovaným tlumičem.
Zrcátko se rozlétlo na drobné střípky. Major stačil ucuknout, přesto mu jeden rozsekl tvář, až se objevila krev. Nebylo jí moc, a tak se ji ani nesnažil setřít, jen vyčkával.
"Jeďte," rozkázal hlas napravo za ním, z čehož poznal, že nezvaní návštěvníci jsou dva.
Wolfgang nastartoval, rozsvítil světla a vyjel z řady aut, stojících v podzemních garážích ženevské pobočky agentury ER Jak projížděl kolem budky strážného, muž sedící za ním na okamžik pistoli odtáhl.
Major se o nic nepokusil. Jeho schůzka s Hennigem v tovární hale byla akcí a tohle byla reakce. Jen doufal, že na jejím konci bude nejen živý, ale zase o krok dál ve smrtonosné hře o budoucnost paralelního metauniverza.
Wolfgangovo šedivé Audi S5 se vnořilo do nastávajícího soumraku, projelo areálem CERNu a za hlavní branou zastavilo před silnicí vedoucí do Ženevy.
"Pokračujte tam, kam jste chtěl jet. Naši záležitost vyřídíme cestou."
Major zapnul pravé směrové světlo, zařadil rychlost a auto se rozjelo ke švýcarské metropoli.
"Co po mně chcete?" zeptal se a přitom přemýšlel, zdali hlas dotyčného zná.
Muž hned neodpověděl. Snad tím chtěl Wolfgangovi naznačit, že to, jestli něco řekne či nikoli, a hlavně kdy a jak, záleží pouze na něm samotném.
"Jednomu našemu společnému příteli jste prozradil poměrně zajímavé informace. Některé z nich jsme si prověřili a musíme přiznat, že na nás udělaly dojem."
Wolfgang beze slova řídil.
"Ten přítel se zmínil o tom, že byste se rád stal členem klubu," pokračoval muž. "Takže jsme si prošli vaši složku, majore, a zjistili jsme zajímavé věci."
"Opravdu?" zeptal se sarkasticky Wolfgang.
Blížili se k Meyrinu, který už zářil pouličními lampami a rozsvícenými okny v domech, jejichž obyvatelé se chystali k páteční večeři.
"Opravdu," řekl muž a v tom slově zazněl varovný podtón. "Jste zajímavá figurka, Wolfgangu. Když se dva perou, jste třetí, který přihlíží a pak slízne smetanu."
"Trochu silná slova."
"Myslím, že v hrubých rysech vystihují vaši povahu."
"Netušil jsem, že jsem takový prosťáček."
Muž se zasmál.
"Možná si na něj jenom rád hrajete. Možná nás vodíte za nos a rozehráváte další ze svých one-man show. Možná se už nemůžete dočkat, až se nachlemtáte z kýble plného sladké odměny."
"Já smetanu nerad." Vyjeli z Meyrinu a Wolfgang přepnul potkávací světla zpět na dálková. "Mám po ní vyrážku."
Tentokrát zůstal chlap na zadním sedadle zticha.
"Víte," pokračoval major, "v životě někdy přijde doba, kdy se musíte rozhodnout, jakému fotbalovému klubu budete fandit. A já mám slabost pro vítězné týmy."

"Moc hezká slova, Andreasi, jen co je pravda. Ale pořád jenom slova."
"Je mi to jasné," přikývl Wolfgang a pohlédl doleva, kde leželo ženevské mezinárodní letiště. "Budu muset složit nováčkovskou zkoušku."
"Přesně tak. A pokud Jí zvládnete, stanete se součástí mančaftu, který má jenom ty největší cíle."
O tom nepochybuji, pomyslel si major, ale nahlas řekl:
"Takže kolik uzlů se budu muset naučit?"
A muž sedící ve tmě zadního sedadla mu to řekl.
Když na to Wolfgang později vzpomínal, nedokázal si přesně vybavit svoje emoce. Měl husí kůži? Zježily se mu chlupy na rukou? Chtělo se mu zvracet? Sevřela mu srdce ledová ruka? Zřejmě nic z toho, protože major Andreas Wolfgang se za bezcitného bastarda nepovažoval, on jím skutečně byl.
"Udělám to," souhlasil a bylo mu jasné, že tohle je jedna z věcí, které se Ljuba a její děcka nikdy nesmějí dozvědět.
Infiltrace mezi nepřátele se ukázala jako velmi drahá záležitost, ale on byl ochoten tuhle cenu zaplatit. Dobře věděl, že v budoucnu to bude muset udělat ještě několikrát a nebude se mu to líbit.
"Tady zastavte," přikázal muž a Audi zastavilo na temném místě mezi dvěma lampami. Ženeva už byla na dohled, osvětlovala nebe za obzorem jako právě bombardované Drážďany. "Instrukce dostanete během osmačtyřiceti hodin," řekl nezvaný host a otevřel dveře.
Pistole zmizela z Wolfgangova zátylku, ale než mohl major v předním skle kohokoli zahlédnout, prudký úder mu přirazil obličej na volant.
Než se vzpamatoval, klaply i druhé dveře a oba muži zmizeli ve tmě. Major si sáhl na nos, a když se ujistil, že není zlomený, vytáhl kapesník a otřel si krev z tváře.
Zpoza terénní vlny se vyhoupla dálková světla a oslnila ho. Auto kolem něj rychle projelo, ale než se otočil, zastavilo tak daleko, aby nebylo možné rozeznat poznávací značku. Oba muži museli ujít pořádný kus cesty. Červená brzdová světla zhasla a vůz zmizel ve tmě.
Nakonec se od krajnice odlepilo i majorovo Audi a jako můra vábená světlem zamířilo k Ženevě. Cestou domů Andřease Wolfganga hřálo pomyšlení na záznamovou štěnici ukrytou v řadící páce. Alespoň bude moci hlas srovnat se záznamy uloženými v agenturní databázi; jednoduše udělá tah i skrytým jezdcem.
Všechno bylo ale jinak, jak zjistil doma, když odposlechový čip umístil do přehrávače. Z přístroje se ozývalo pouze tiché šumění. Jeho protihráči byli schopnější, než předpokládal, což bylo vždycky dobré vědět.
Andreas Wolfgang je nehodlal podcenit.
V tu samou dobu, kdy Wolfgangovo auto s dvojicí neznámých mužů sedících na zádních sedadlech uhánělo k městu, se u Ženevského jezera procházely dvě ženy.
Po obřím vodotrysku několik stovek metrů od břehu poskakovaly stroboskopy, což byla atrakce, která zajímala maximálně turisty. A těch tady v tento pošmourný podvečer, během něhož začaly padat první kapky meteorology předpovídané přeháňky, moc nebylo.
Bytewská se navlékla do krémového vycházkového pláště, zatímco Villefortová zvolila k plátěným tříčtvrťákům sportovní mikinu s kapuci. Schůzky s muži dnešní večer na programu nebyly, takže se rozhodla pro maximálně pohodlné oblečení. Navíc na chlapy neměla náladu, úplně stačilo, že jí myšlenky zaměstnával jeden z nich.
"Mám o Johna strach," vyslovila nahlas své obavy. "Vím, že je profík vycvičený pro podobné úkoly a že byl v podobné situaci už nesčetněkrát, ale někde uvnitř se bojím jako malá holka."
"Zvládne to, Andreo," ujistila ji Bytewská. "Určitě se při nejbližší příležitosti ozve a budeme zase vědět víc."
Došly až k zábradlí a ve světle sodíkové výbojky pozorovaly zvlněnou Jezerní hladinu, kterou jen tu a tam zčeřila dopadnuvší kapka. Park za nimi šuměl, jak se jím proplétala lehká bríza mířící sem od severozápadu.
"A co jsme zjistili my?" zeptala se Andrea a hořkost v jejím hlase byla nepřeslechnutelná. Hned si také odpověděla:
"Nic."
Bytewská sevřela železné hrazení, až se jí bolestivě zařízlo do rukou.
"Musíme být trpěliví. Kráčíme po ledě tenčím, než si dovedeme představit," řekla. "Možná to tak nevypadá, ale to, co jsme zatím podnikli, už vyvolalo vlny. Jen k nám ještě nedorazily."
"Nebo se ztratily někde cestou. A my zjistíme, že naše snaha byla jen plácnutím do vody."
Bytewská vyslala k vyšší a svým způsobem i starší ženě nesouhlasný pohled.
"Nakažená malověrností? Ty?"
"Nakažená strachem o Johna."
"Andreas zjišťuje, kdo tahá v Agentuře za nitky upletené X-Hawkem," snažila se ji povzbudit Bytewská. "Hned jak budeme znát nepřítele, budeme moci provést protiúder."
"Věříš mu?" Andrea vykročila a podél břehu se vydaly dál. "Myslím Wolfgangovi."
Bytewská byla ráda, že se zrovna nacházely v temnějším úseku, protože nach ve tvářích by vysvětlovala těžko.
"Věřím," řekla zdánlivě klidně a okamžitě si v duchu vynadala. Přece už mi není dvacet, sakra!
"Doufám, že jsi vsadila na správného koně," pronesla komtesa de Villefort bez jakékoli známky ironie. "I když chápu, že to nešlo jinak. Komu jinému by měli uvěřit, když ne Wolfgangovi."
"Jsem ráda, že alespoň ty to chápeš," přikývla Bytewská, spokojená, že Andreu odvedla od neklidných myšlenek. To se ale přepočítala.
"A dál? Jak jsou na tom ostatní?" zeptala se štíhlá žena a trochu ztlumila hlas, protože kolem nich prošel pár mířící pravděpodobně do blízkého kina.
"Whitacker se pořád snaží najít toho, kdo změnil souřadnice Johnova vyhnanství. Boorman komunikuje s KILLERem a hledá jakékoli nesrovnalosti v agenturní databázi, von Wonder se pokouší dopočítat Maurbyho negační rovnici…"

"Nikita…," řekla Villefortová nahlas jméno, které ve spojení s šedovlasým profesorem napadlo i Bytewskou.
"Je pod dohledem," ujistila ji.
Villefortová pohledem zatékala kolem sebe, jako by hledala něco, na čem by si mohla vylít zlost.
"Měsíc je pryč a my jsme stále na začátku," vyrazila ze sebe. "Takhle to dál nejde."
Bytewská ji chytila za paži.
"Nesmíme udělat chybu, Andreo. Na nic jiného nečekají. Podívej na Johna. Víme, že byl proces s ním zkreslený a vykonstruovaný, ale nikdo z nás neměl sebemenší šanci tomu jakkoli zabránit."
Villefortová se uklidnila, ale pořád dýchala mělce a přerývaně.
"Máš pravdu, Ljubo. Budeme čekat."
V jejích očích si ale Bytewská přečetla, že se rozhodla pátrat na vlastní pěst. A protože ji znala velmi dobře, nesnažila se jí to rozmlouvat. Věřila v její zkušenosti, schopnosti a zdravý úsudek, které hnědooké agentce zabrání udělat cokoli nepředloženého.
Komtese de Villefort se ulevilo. Otupělost nekonečného čekání vystřídal neklid lovce, chystajícího se vyrazit za kořistí.
Na konec parku došly už obě ženy mlčky.
VĚČNÁ VÁLKA
Kovář si myslel, že ho tento svět už nedokáže ničím překvapit, ale to se přepočítal. Přípravy na Klání byly monstrózní a velkolepé, zvláště co se místa jeho konání týče. Čtyřiadvacet hodin před jeho vypuknutím dorazila ze Země jednotka montážních kosmických lodí a jejich posádky se daly do práce.
Po celém obvodu Prstence se začaly uvolňovat zdánlivě nepatrné segmenty, které byly odnavigovány do místa, ležícího v jeho pomyslném středu. Tady byly za pomoci obrovitých robotických mechanismů poskládány a pospojovány k sobě. Vznikl tak amfiteátr oválného tvaru s obdélníkovou arénou o rozloze něco málo přes dva kilometry čtvereční. Zbytek prostoru, od podlahy až ke stropu, zabíralo hlediště, v němž byly na třech protilehlých místech vybudovány lóže pro představitele vládní vojenské garnitury a soupeřící magnáty gild ze Země a Prstence.
V jedné takové se teď nalézal i John Francis Kovář, oblečený ve strohé šedivé uniformě BIOTECHU. Podobnou na sobě měla i baronka Amélie von Techlowitz, sedící napravo od něj, a také dva vedoucí pracovníci jejích laboratoří.
Klání začalo před necelou hodinou a atmosféra v amfiteátru byla více než bouřlivá. Zaměstnanci gild fandili svým společnostem, hlasitě provolávali slávu v případě úspěchu a naopak dávali patřičně najevo zklamání, když v Klání zvítězil konkurent.
Chléb a hry, pomyslel si JFK. Model, který fungoval už od počátku věků. Musel ale uznat, že i jeho soupeření vývojářských společností zaujalo.
Princip byl jednoduchý; soutěž byla rozfázována podle oborů, které jednotlivé gildy prezentovaly. Od nanotechnologií, přes biologické a chemické zbraně, počítačové softwary, kybernetické mechanismy, pohony kosmických lodí, klonovací techniky a mnohé další. Tolikrát, kolik bylo v daném oboru gild, se představované zbraně konfrontovaly se soupeři imitujícími mimozemšťany a jejich techniku, Nakonec byla vyhodnocena úspěšnost a koncern, který dopadl nejhůře, se buď stěhoval na Prstenec, nebo na něm zůstával. To druhé bylo častější, protože materiální a vědomostní zázemí bylo na Zemi samozřejmě na daleko větší úrovni, takže k přesunům docházelo jen velmi sporadicky. I to ale stačilo k tomu, aby celý tento systém fungoval a prstencové firmy se snažily jednou za pět let dosáhnout prakticky nemožného cíle.
JFK se podíval po Amélii, která soustředěně sledovala drama pod sebou.
Robotický konstrukt gildy MECHANIKER se tam zrovna potýkal s neuvěřitelně rychle se pohybujícím pseudomimozemským protivníkem. Ozýval se rachot borceného kovu, skřípění přetěžovaných komponentů a štěkání rotačních kulometů. Nikdo z diváků nemohl přijít k úhoně, protože arénu oddělovalo od hlediště silové pole.
Amélie zachytila Kovářův pohled a nervózně se na něj usmála. Hned se ale zase soustředila na probíhající Klání a agent si v duchu musel smutně povzdychnout. Zřejmě jako jeden z mála přítomných věděl, že tohle celé je jen jedno velkolepé divadlo, mající za cíl vymačkat z důvěřivých lidí maximum. Že místo proti mimozemskému Nepříteli nevědomky zbrojí proti svým soukmenovcům, byť žijícím v jiných paralelních vesmírech.
Pseudomimozemšťan zasadil kyborgovi MECHANIKERU finální úder a z patřičných míst v hledišti vyrazila s nezaměnitelným německým akcentem vlna zklamaného povzdechu.
"Je to tady," zamumlala Amélie a podepřela si bradu sevřenými pěstmi.
A měla pravdu, do vyprázdněné arény byly navezeny železné konstrukce evokující přepážky v kosmické lodi a z levého vchodu do ní nakráčely nápodoby mimozemšťanů. Kovář musel v duchu konstatovat, že ti, kteří je vytvářeli, měli opravdu mizernou fantazii. Bytosti vypadaly trochu jako kombinace vetřelce a klasických spielbergovských ufonů, měly humanoidní těla a ve čtyřech pavoukovitých rukou držely futuristické zbraně.
Na druhé straně se do prostoru vyrojila četa geneticky vylepšených vojáků pozemské gildy HUMANGEN, jediného konkurenta BIOTECHU v letošním Klání. A JFK musel uznat, že těm hochům to šlo opravdu od ruky.
Byli dokonale sehraní, díky genetickým vylepšením se dokázali pohybovat i po stěnách, takže připomínali jednotku Spider-Manů v bílých kostýmech. Bitva mezi emzáky a pavoučími muži trvala necelých deset minut a na jejím konci zůstali "naživu" pouze pozemšťané. Z deseti jich sice zbyla polovina, ale způsob, jakým celou operaci provedli, diváky v hledišti ohromil.
I přes bouřlivý jásot Kovář slyšel, jak Amélie zaskřípěla zuby.
"Tihle šašci pro nás nejsou konkurence," řekl. Magnátka BIOTECHU se pokusila o úsměv, ale vyšla z toho spíše jeho karikatura.
Dole pod nimi byla mezitím aréna připravena pro další kolo. Jednotka dvaceti mimozemšťanů už čekala na své protivníky. Ti se objevili vzápětí. Amfiteátr ztichl úžasem, když zjistil, že mariňáci BIOTECHU jsou pouze tři, a pak se

znovu rozbouřil. JFK s uspokojením konstatoval, že snad nejvíce za celé dosavadní Klání.
S Amélií se pohádali o to, kolik vojáků do arény vyšlou, ale nakonec se rozhodli zariskovat. John Francis Kovář byl přesvědčen, že udělali dobře. Těm chlapům tam dole věřil, protože jejich součástí byl také kus jeho samotného…
"To je šílenství," řekla baronka von Techlowitz necelý týden před Kláním.
Kovář před ní seděl, zapáchající a unavený, jak sem zamířil rovnou ze schůzky s Tribettem v Black Dahlii. Nejdřív jí podal raport o Jackovi, ale to, že šlo ve skutečnosti o nepříliš povedený klon profesora Fredericka Maurbyho, neprozradil. Měl pocit, že ještě nenastala vhodná chvíle. Za to ale nastínil plán, jak zvítězit v Klání a otevřít si tak cestu na Zemi.
"Máte snad lepší řešení, baronko?" zakontroval, ale ona jako by ho neposlouchala.
"Není dost času. To nemůžeme stihnout," řekla zamyšleně, ale JFK věděl, že se jí v hlavě roztočil vír, z jehož osidel nemohla a ani nechtěla uniknout.
"Vaši lidé budou muset pracovat pětadvacet hodin denně," pokračoval, ačkoli přesvědčovat ji už nemusel. "Ale pokud to zvládnou, je tu opravdu reálná šance, že se BIOTECH podívá dolů."
Amélie k němu vzhlédla a aktivovala interkom.
"Profesore Kaligary, připravte operační sál."
Když na něm pak JFK ležel, přikrytý bílým prostěradlem, říkal si, proč to musí bolet vždycky jenom jeho. Pak už ale ucítil jehlu v předloktí, jíž mu do těla proudilo anestetikum, a než se propadl do vířící tmy, jakoby zdálky zaslechl Maurbyho slova:
"Klíč máš ve svých kostech…"
Trojice pěšáků se pohnula, totéž učinili mimozemšťané na druhé straně arény. Ve chvíli, kdy se dostali na dohled a mělo dojít ke střetu, se však stalo něco, co nikdo nečekal. Emzáci pozvedli zbraně a vystřelili, ale mariňáci už na svých místech nebyli. Jen se tam, kde stáli, slabě zablesklo… a oni se zhmotnili v řadách nepřátel.
Pokud by konflikt probíhal klasickými zbraněmi, nastala by jatka, takhle jen nervové paralyzéry pokosily mimozemšťany jako trs zdánlivě nepoddajné ostřice. Předchozí bitka trvala deset minut, tahle skončila během pěti. Dvacet emzáků leželo na zemi a ze tří mariňáků pouze jediný utrpěl zranění, vyznačené červenou barvou na rameni skafandru.
Z ticha v amfiteátru by se daly sochat skulptury úžasu, natolik hmotné se zdálo. A řev, jenž se ozval vzápětí, na tom byl podobně, jen útvary z něj vytvořené by měly podobu krystalického nadšení.
Amélie sice zachovávala důstojnost magnátky gildy, ale její tvář zářila pýchou a radostí. Vědátoři po sobě skákali jako malí kluci a JFK se radostně šklebil. Byl rád, že v pořadí již druhá operace, kterou zde podstoupil, nebyla zbytečná. Záření z hyperprostorových bran, které se uložilo v jeho kostech, bylo totiž tím, co měl Maurby na mysli. Vzhledem k ultramoderním technologiím, jimiž tato realita disponovala, nebyl problém tuto látku z Kovářova těla vyabstrahovat a složitými postupy ji implantovat do těl tří vybraných vojáků, Nejvíce času zabralo samozřejmě propojení tohoto nového "energetického zdroje" s mozkovými synapsemi tak, aby dotyčný mohl s jeho pomocí lámat prostor a přesouvat se přesně tam, kam si usmyslel. JFK si při této příležitosti vzpomněl na mutanty ze zamrzlé Prahy, protože takhle nějak musel fungovat i jejich organismus.
Uvědomil si, že se na něj Amélie dívá.
"Díky," odečetl v utichající vřavě z jejích rtů.
"Bylo mi ctí, baronko," řekl jako pravý rytíř.
Sedačka pod ním se najednou pohnula a překlopila tak, že na ní skoro ležel. Totéž se stalo všem ostatním a důvod byl nabíledni. Začínala další část této velkolepé show, protože střecha amfiteátru zprůhledněla a nad hlavami diváků přelétly první bojové formace stíhacích strojů, Klání pokračovalo, tentokrát o postavení ve válečné hierarchii Země soupeřily gildy konstruktérů kosmických lodí.
"Kam se hrabou Hvězdný války," zamumlal JFK a pohodlně se opřel. Do vyhlášení výsledků si mohl Klání užít naprosto uvolněně a bez obav.
"Nevěděla jsem, že máš rád filmy pro pamětníky," ozvala se vedle něj Amélie. Vyzařovala z ní obvyklá sebedůvěra, tentokrát ještě doplněná o rozvernost, kterou si mohla konečně dovolit.
"To víš, holt staromilec," řekl Kovář a až nyní si uvědomil, že si oba zatykali. Kupodivu mu to znělo přirozeněji než všechna předchozí "pane" a "baronko", a Amélie na tom zřejmě nebyla jinak,
Nad hlavami jim explodoval vesmír, jako nějaký gigantický ohňostroj přichystaný na oslavu jejich vítězství.
Sex s Kovářem byl lepší než s Millerem. To musela Amélie uznat i přes úctu k mrtvému.
Bylo to jako déja vu, když stála nahá před iluzínovou obrazovkou a shlížela na Zemi, která se teď zdála bližší než kdykoli jindy. Cítila se svěží a odpočatá, její vylepšený organismus si hravě poradil s kocovinou, ozývající se po včerejších bujarých oslavách.
Věděla, že si ji ten zvláštní cizinec z jiného světa prohlíží, a ona rozhodně nechtěla být lakomá. Bez okolků mu předvedla několik jemně rafinovaných póz.
"Vždycky jsem tvrdil, že je Země nádherná," ozvalo se za ní. "Ale že někdy uvidím její personifikaci, o tom se mi opravdu ani nesnilo." A dokonce byl originálnější než Miller, konstatovala v duchu potěšeně.
Otočila se a pomalu, aby měl dostatek času si ji prohlédnout, došla až k němu. Polichoceně se usmála a pohladila ho na široké hrudi.
"Nevím co," pronesla zamyšleně, "ale něco mě tam dolů táhne. Jako by tam čekala odpověď na otázku, kterou zatím neznám."
"Měla bys něco vědět…"
Přiložila mu prst na rty.

"Nevadí mi, že jsi ženatý. A nepotřebuju znát detaily."
Kovář měl co dělat, aby zachoval vážnou tvář. Jemně odtáhl její ruku.
"Myslím, že je to důležitější než můj soukromý život," řekl.
Pokynula mu, aby pokračoval, a tak jí pověděl jen mírně upravenou pravdu o skutečné Jackově identitě, o návštěvě kosmického přístavu, o průniku kyberprostorem až na konec Sluneční soustavy, kde neprobíhala válka s mimozemšťany, nýbrž se zde soustřeďovala obrovitá síla, připravená zaútočit na paralelní metauniverzum, a také jí prozradil, že byl tento svět původně jiný a podoba, jakou má nyní, je falešná, uzpůsobená záměrům toho, kdo ho přebudoval.
Možná čekal, že se mu Amélie vysměje, že se zatváří nedůvěřivě nebo jeho vyprávění znovu odkáže do říše báchorek a pohádek, ale její reakce ho překvapila.
"Nevím proč, ale už když jsem tě viděla poprvé, měla jsem pocit, že tě znám," řekla, a když viděla jeho překvapený výraz, dodala: "Ne tebe osobně, samozřejmě. Spíš to, co představuješ. Nepochybuju o tom, co mi říkáš. A to bych měla."
Sledoval, jak se z rázné sebevědomé ženy stalo najednou vyplašené děvče.
"Kdo jsem, Johne?" zašeptala. "Kdo skutečně jsem?"
"Teď už tu otázku znáš," řekl a ukázal na Zemi. "A měla jsi pravdu: odpověď najdeš tam."
Amélie se zamyšleně kousala do rtů, jak si v hlavě rovnala vše, co jí Kovář řekl.
"Pokud je pravda, co říkáš," začala, "pak jsme dali nepříteli další zbraň."
Agent dobře věděl, že má na mysli vojáky schopné inrealitních přesunů.
"O tom jsem s tebou chtěl mluvit," přitakal. "Tvoji lidé budou muset tuhle technologii pozměnit. Doplnit ji o nějaký mechanismus, který se spustí v době, kdy už ji nebudeme potřebovat. Mechanismus, který ji znehodnotí."
Magnátka BIOTECHU přikývla:
"Postarám se o to. Otázka ale je, kdy ta doba nastane."
Kovář si ji k sobě přitáhl. Přehodila si přes něj nohu, objala ho a hlavu mu položila na hruď.
"To nedokážu odhadnout. Musím se dostat na Zem, najít prvotní Maurbyho klon a pokud možno odhalit Achillovu patu tohoto světa. Bez krytí to ale nebude možné."
"Pomůžu ti," vzhlédla k němu. "I já mám dole nějakou práci."
Vnořil ruku do jejích vlasů a políbil ji.
"Ale funkce gildovního pátrače mi na Zemi nebude k ničemu," zatvářil se naoko rozmrzele.
"Chcete mi snad naznačit, pane Kováři, že byste rád povýšil?" zeptala se Amélie.
JFK se podíval na její nahé tělo a zdánlivě překvapeně opáčil:
"Myslel jsem, že už se stalo."
Amélie ho dloubla do žeber.
"Takže tajemník John Francis Kovář?"
"To tě ale budu muset poslouchat," odfrkl si.
"To si pište, pane tajemníku. A začneme s tím hned teď!"
"Myslel jsem, že mám padla."
Amélie zajela rukou pod prostěradlo a uchopila ho za penis.
"Začni si zvykat na přesčasy."
John Francis Kovář předpokládal, že mu to zas až tak velký problém dělat nebude.
JFK seděl na jedné z beden přichystaných k transportu a se zájmem sledoval mumraj před sebou.
Doky BIOTECHU se hemžily pobíhajícími techniky, montéry a skladníky. Raketoplán na převoz materiálu lačně polykal pohyblivý pás, na němž se vezly označené krabice a přepravní boxy, prostorem zněly rozkazy, hlášení a nadávky, prostě probíhalo stěhování se vším, co k němu patří.
Kovář si nedokázal představit, co by nastalo za zmatek, kdyby v Klání zvítězily všechny prstencové gildy. Protože už jen přemístit BIOTECH, který jediný porazil svého pozemského konkurenta, bude trvat nejméně měsíc.
V první fázi, která právě probíhala, se transportovalo vedení a administrativa společnosti, ve fázi druhé pak vědecké týmy s nezbytným osobním vybavením. Technologické zázemí tu samozřejmě zůstávalo, připravené pro zaměstnance poraženého HUMANGENU. Améliini podřízení se už zase pro změnu těšili na luxusní vybavení, které na ně čekalo na Zemi.
"Vyřízeno?" ozvalo se vedle něj.
JFK přikývl.
"Mám tě pozdravovat od kolegy," usmál se na baronku von Techlowitz, která si pro přesun na Zemi oblékla slušivou uniformu s trojicí zlatých prýmků na ramenou.
Opravdu ho potěšilo, když před několika hodinami potkal na servisní plošině parťáka, s nímž prošel nesčetně nebezpečných misí…
Tentokrát nedorazil včas, aby viděl hyperprostorový přenos, jen za oknem putovaly další válečné křižníky, které chrlila tahle zbrojařská realita.
Velkolepé představení sledoval šlachovitý potetovaný chlápek s černými vlasy a snědou kůží, ležérně opřený o zábradlí.
"Nejdřív mi sem pošlou ošklivýho Číňana a teď zase ošklivýho Mexikánce," přivítal JFK Vincenta Vegu a ukázal na podlahu, kde v bezvědomí ležel jeho známý technik. "Myslím, že až tahle mise skončí, tenhle chlápek bude z nás všech nejšťastnější."
"To víš, někdo si holt neumí vybrat zaměstnání," řekl Vega a s horkokrevností sobě vlastní Kováře objal. Pak ho

podržel za ramena, pozorně se mu zadíval do očí a konstatoval diagnózu:
"Ty tady máš ženskou, chlape."
JFK se vyprostil ze sevření a poodstoupil.
"Jak jsi na to přišel?"
"Cejtím ji z tebe a navíc se tváříš jako kocour, kterej právě spolknul vypasenou myš. Takhle se tvářej všichni chlapi, když jim ženská dá."
"Dobrá, dobrá. Trefils do černýho. Mám se kát?"
"Andrea by neměla radost."
"Jsme dospělí, Vinci. A dospělí lidé občas dělají dospělé věci."
"Tvoje svědomí je prohnilý a zkažený. Možná už je mrtvý."
"Možná, ale to budeš ty taky, jestli hned nezměníš téma."
Vega se zasmál.
"Těší mě, že jsi tu nevyměknul, amigo. A rád tě vidím."
Kovář mu podal disk s nahraným záznamem.
"Neztrať to, nepropij to, předej to do správných rukou. Jsou tam věci, které budou šéfovou zajímat."
Vega si disk zastrčil do náprsní kapsy.
"Nestačím koukat," zvážněl. "Sotva jsem se vrátil, zjistil jsem, že se kola osudu pohnula. Nijak ideálním směrem, podotýkám."
"Taky mám ten pocit," souhlasil JFK. "Co se děje doma?"
"Bytewská vstoupila do koalice s Wolfgangem a začali jednat. Jisté hnědooké krasotince to ale přišlo málo a rozhodla se, že se na vlastní pěst pošťourá ve tvém procesu. Což zřejmě povede k tomu, že se svým mečem brzy pošťourá v někom, kdo ho zmanipuloval."
"Vyřiď Andree, že jsem v pořádku a ať je opatrná. Víc než kdy jindy."
Potetovaný Mexičan na něj spiklenecky mrkl.
"Jasně, amigo. A kdy se vrátíš, abys jí v tom pomohl?"
JFK ukázal na disk schovaný v kapse Vegovy košile.
"Tam je všechno. Našel jsem Maurbyho, ale není to tak jednoduchý. Je jich totiž víc."
"Víc? Profesor měl bráchu?"
"Ne, tohle byl jeho klon. A existuje ještě jeden, dole na Zemi."
Vega si to srovnal v hlavě a přikývl:
"Předpokládám, že to tam dolů půjdeš omrknout."
"Vždyť mě znáš. Neodcházím od rozdělaný práce."
"^Mucha suerte, amigo!" popřál mu Vega, zatímco se za ním otevřel transportní tunel.
"I tobě, Vinci," oplatil mu JFK stejnou mincí.
"OBČANÉ, PŘINÁŠÍME AKTUÁLNÍ ZPRAVODAJSTVÍ Z FRONTY! STANICE RADY OBRANY ZEMĚ ZA OKAMŽIK ODVYSÍLÁ EXKLUZIVNÍ ZÁBĚRY PŘÍMO Z VÁLEČNÉHO PEKLA. NALAĎTE SI KANÁL ČÍSLO JEDNA!"
Hlas burácející z reproduktorů vytrhl Kováře ze zamyšlení. Měl co dělat, aby zůstal klidný, protože tohle ho opravdu vytáčelo: neexistující válka s mimozemským agresorem, vygenerovaným chorobným mozkem, který zinscenoval monumentální divadlo pro největší publikum všech dob: pro celé lidstvo.
Jedna válka tady ale byla. Tichá, utajená, pod povrchem. Vedl ji agent Divize pro potírání interrealitního pašování, toho času ve vyhnanství. A vedly ji síly v jeho domovské realitě, síly zdánlivě slabé a vydané napospas neznámému nepříteli. Ale ta válka tu byla a bude tu vždycky, i kdyby se jim tuhle bitvu podařilo vyhrát. Zrodí se noví protivníci, jimž bude nutné se postavit…
"Půjdeme?" zeptala se Amélie. Zřejmě musela Kováře pozorovat a pravděpodobně bylo co sledovat, protože si uvědomil, že ho bolí čelisti, jak je tiskl k sobě. Přikývl a společně vykročili k modulu.
Ani Kovář, ani Amélie netušili, že je z prostor gildy sledují nenávistné oči zasazené do bledého vyhublého obličeje, zatímco skrz bezkrevné rty neslyšně prosakuje příval kleteb.
Vládní pátrač Kešh Tribett se nehodlal jen tak vzdát, v čemž ho podporovalo i rozhodnutí jeho nadřízených, které měl pečlivě uložené v osobní databázi. Obsahem této zprávy bylo převelení na Zem a příkaz sledovat dva podezřelé subjekty: baronku Amélii von Techlowitz, magnátku gildy BIOTECH, a jejího nového tajemníka, Johna Francise Kováře.
V době, kdy Tribett zamířil do služebního bytu, aby si zabalil věci a připravil se k transportu, seděli již oba zmiňovaní v přepravním člunu. Mlčeli, každý ztracený v myšlenkách, v nichž předjímali události, které se teprve měly stát.
Potom se brána doků otevřela, pilot zažehl trysky a modul zamířil k Zemi.
TO BE CONTINUED…
OBSAH
PŘEDEHRA 5
RYTÍŘ V ŽUPANU 13
SNY O ZEMI 30
PRVNÍ MEZIHRA 46
VLCI A BERÁNCI 53
PŘEDPOSLEDNÍ PRAVDA 71
DRUHÁ MEZIHRA 84

PŘÍSNĚ TAJNÁ TRANSAKCE 90
MUŽ ZE SKLENĚNÉHO DOMU 107
TŘETÍ MEZIHRA 122
VĚČNÁ VÁLKA 128

AGENT JFK 13
STÍN LEGENDY- POKRAČOVÁNÍ

S pozdním večerem žár letního dne ustoupil, ale beton dál sálal naakumulovaným teplem. Sotva vyšli před restauraci, odlepily se od stěny ulícé dva stíny a blokovaly jim ústupovou cestu, dveře restaurace beze zbytku vyplnil velký tlustý muž. Ten se měl postarat o to, aby případný odcházející host nic neviděl.
Z uličky se vynořili další čtyři, Villefortová mezi nimi poznala kulturistu z posilovny. Takže šli zřejmě po ní.
"Nejlepší bude utéct ulicí, každou stranu hlídá jen jeden," navrhla šeptem Kristýna Rustová.
Senior agentka s uspokojením zkonstatovala, že mladá žena se sice bojí, ale má svůj strach pod kontrolou. Tak to bylo správné.
Čtveřice se blížila; pomalu, na obličejích masky sebevědomí a pohrdání. Villefortová si uvědomila, že takových už viděla spousty. Na různých místech, v různých časech. Nájemní bijci jsou prostě všude stejní, jistým způsobem primitivní, s duševním hendikepem, který z nich dělá brutální automaty na ubližování.
"Tvé rozhodnutí je určitě správné, ale já bych se ráda zeptala, kdo je poslal. Vezmi si toho vlevo," pronesla polohlasem a ukázala na nejmenšího z útočníků s malým dřeveným obuškem v ruce.
"A ty?" nechápala stále plán Rustová.
"Já si vezmu ty zbylé," odpověděla komtesa Andrea de Villefort a udělala první uvolněný krok vstříc nepřátelům.
Mladší žena jen polkla. Její společnice měla víc tváří než jednu a ona teď zahlédla část její osobnosti, kterou obvykle skrývala pod povrchem. Sama se bála, ale nemohla dopustit, aby se Andree dostal někdo do zad jen proto, že neudělala svůj díl práce.
Muž s dlouhými vlasy staženými do ohonu při pohledu na Andreu pohrdlivě mávl řetězem a předešel své kumpány, aby byl první.
Rustová ustoupila trochu stranou. Co teď, sakra? Jak má začít rvačku? Vždy byla připravena se pouze bránit. Část nejistoty se jí odrazila ve tváři; chlap, k němuž se přiblížila po ní sáhl, aby si ji přitáhl blíž. Zdvojeným úderem ho praštila do loketní jamky, pak do ramenního kloubu. Na okamžik ztuhl, obličej zkřivený bolestí. Rustová odskočila, současně si uvědomila, že měla pokračovat, využít okamžiku, kdy ji protivník podcenil, a dorazit ho. Teď to bude horší, došlo jí, když se na ni vyřítil plnou silou, poháněný vztekem a ponížením z ran, které utržil.
Andrea de Villefort chytila řetěz, škubla a pustila ho dřív, než ji jeho konec praštil do předloktí; útočník nechápavě pozoroval svou prázdnou ruku. Nechala ho jeho meditaci, bleskově ustoupila a hlavice teleskopické kobry jí prosvištěla kolem hlavy. Ruku s obuškem však zachytila za rukáv a bleskovým trhnutím donutila druhého muže, aby udělal ještě jeden krok dopředu, tím jí nastavil celý pravý bok. Bez velkého spěchu ho s rozmyslem bodla do stehna. Noha se pod ním prolomila, klesl k zemi jako bitevní loď, která dostane zásah pod čáru ponoru.
Kristýna Rustová dokázala vzdorovat náporu jen okamžik, žádná z jejích ran nebyla tak silná a přesná, aby útočníka zastavila. Už ji měl u sebe a využíval své vyšší fyzické síly. Pěstí se ho pokusila praštit ze spodu do brady, pak loktem do břicha, jak jí to vtloukali do hlavy, ale bez účinku. Byl silnější a odolnější, než zpočátku vypadal.
"Čubko, to tě bude mrzet," zasípěl a pokoušel se jí zkroutit ruku, aby ji získal pod kontrolu.
"Ta děvka má nůž! Bodla mě!" naříkal muž na podlaze.
Známý z posilovny vykročil vpřed. Postupoval opatrně, ruce v obranném postoji, nohy posunoval těsně nad zemí. Villefortová ze zkušenosti věděla, že velcí silní muži rádi spoléhají právě na své fyzické dispozice. Tenhle se nože nebál a navíc očividně věděl, co dělá.
"Zahoď ten nůž. S ním to pro tebe bude mnohem horší, slibuju," zavrčel.
Muž, kterého Villefortová před okamžikem odzbrojila, se znovu zmocnil své zbraně. Po chvíli váhání se rozhodl, že nebezpečnějšího soupeře nechá šéfovi, a vyrazil na pomoc svému kumpánovi, který se potýkal s druhou ženou. Zdálo se, že komtesa jen netrpělivě mávla rukou; nůž ještě před chvílí schovaný v její dlani zmizel, aby se v dalším okamžiku objevil v levé hýždi řetězomilce.
Kristýna Rustová bojovala s veškerým nasazením, abý se dostala z klínce. Věděla, že pokud se jí to nepodaří, je to její konec. Protivník ji seshora tloukl vztekle do hlavy, rány sklouzávaly a odíraly jí tvář. Každá zatraceně bolela. Konečně se jí podařilo na okamžik uvolnit jednu ruku sevřenou mezi jejich těly, sáhla mu do rozkroku a stiskla. Zařval a vytrhl se jí. Málo stiskla, proklela se, měl ležet bez sebe na zemi. Tvář rudá vzteky, ruka rozmazaná rychlostí letící proti ní. Nějak se jí vyhnula, najednou ji držela v loketním zámku, podvědomě nasadila páku, muž ztuhl a poddával se jejímu tlaku.
Nemůžu mu přece jen tak zlomit ruku, lekla se, pak si připomněla předchozí okamžiky, krev stékající jí po obličeji a bolest. Dokončila, co začala, zapraštění kloubu s ní otřáslo do morku kostí. Muž padl k zemi, asi sténal, ale neslyšela ho, napůl v šoku se otočila ke své společnici.
Dvoumetrový kolos vyrazil v okamžiku, kdy Villefortová hodila nůž. Rychle a ultimativně.
Komtesa se odrazila do výšky, muž pozvedl kryt, ale nárt její pravé nohy proletěl kus před ním. Stále v pohybu pokračoval vpřed, výskok komtesy však zdaleka nekončil, dostala se výš, než se zdálo možné. Trup v rotaci předstihl zbytek těla, pak se vzduchem mihla její druhá noha, pata obešla kryt a křísla o spánek, hnaná silou dokonale koordinovaných šedesáti kilogramů trénovaného těla.
Svalovec padl na místě a zůstal ležet jako mrtvý.
Rustová zírala na sténající chlapy ležící na zemi okolo nich. Ti, kteří to dokázali, se snažili odplazit. Jejich hlídkující

kumpáni už vzali nohy na ramena.
"Nikdo se ani nehne," pronesla suše Villefortová. "Nebudu to říkat dvakrát."
Kristýna se podívala na muže ležícího u jejích nohou, spatřila ruku zvrácenou v nepřirozeném úhlu a uvědomila si, co mu provedla. V dalším okamžiku už hluboce předkloněná zvracela.
Andrea k ní přistoupila a podala jí kapesník.
"Poprvé je to vždycky takové, to přejde."
"Sakra, sakra, sakra," klela mladší agentka, stále v předklonu, před očima zbytky večeře.
"Sakra, zašpinila jsem si lodičky," dokončila.
"To je lepší přístup," potvrdila Villefortová, "Mám ještě jeden kapesníček. Těch bot by bylo škoda."
Pak se sklonila k muži, kterého trefila nožem do zadku. Bez skrupulí vytáhla čepel z rány a otřela si ji do bundy. Muž tiše kvílel a vystrašeně se k ní otáčel, zvednout se však neodvážil.
Téměř konejšivě mu položila dlaň na zátylek.
"Kdo vás najal?" zeptal se klidně.
Pak bez výstrahy škubla rukou a praštila obličejem o asfalt. Nos to nevydržel a změnil se v krvavou bambuli,
"To přece nemůžeš," vyhrkla šokované Kristýna Rustová,
Andrea de Villefort se na ni vážně podívala.
"Jak si myslíš, že by se vedlo nám? Možná nedostali rozkaz nás zabít. Možná jen ztlouct, abychom zůstaly pár měsíců v nemocnici. Taky by se z nás mohly stát slintající trosky s poškozeným mozkem, A jsem si jistá, že bychom musely vyhledat vaginálního chirurga a navštívit venerologa, Když se tak na ně dívám."
Znovu udeřila tváří o asfalt,
"Kdo vás najal?"
Rustová se podívala na muže, kterému zlomila ruku. Okolo rozkroku se mu šířila vlhká skvrna. Vyslýchaný si mezitím schoval hlavu do dlaní,
"Já nevím, nevím," rozplakal se. "Kšeft zařídil Fíča."
"Fíča je kdo?" zeptala se Villefortová a znovu mu položila dlaň na zátylek. To stačilo.
"Fíča leží tam," blekotal k smrti vyděšený muž a ukázal na obra, který se právě probíral z bezvědomí.
"Máme štěstí," zhodnotila skoro nespokojeně Villefortová. "Myslela jsem, že je mrtvý,"
Přesunula se ke svalovci.
"Tak, Fíčo… Pěkně hloupé jméno na někoho, kdo vypadá jako ty. Kdo tě najal?"
Rustová si přála, aby muž promluvil. Toužebně si to přála, protože nechtěla, aby jí komtesa ukázala ještě víc ze své skryté části osobnosti. Z jedné strany její postup chápala, z druhé se ho děsila.

Publikované práce Tomáše Němce:
Agent JFK 5: Chladná hra (2006) Akční sci-fi thriller z nové doby ledové.
POVÍDKY V ČASOPISECH:
Pevné písky starých pravd (Nemesis 5/1997),
Zkurvenej byznys (Fantázia 1/2006; sp. Martin Fridrich)
POVIDKY v ANTOLOGIÍCH:
Přijdu k vám dnes v noci (2004: Český horor, 2003),
Poslední z vymírajícího národa (Fantasy 1993/2003, 2004)
Tomáš Němec působí v současnosti především jako redaktor a editor. Od roku 2003 pracuje v magazínu Pevnost (cena Akademie SFFH 2004, 2005 a 2006, cena Ludvíka Součka 2006) a kromě toho sestavuje sborníky původních českých povídek (Dobro vítězí, Tváře budoucnosti, Orbitální šerloci). To jsou také dva hlavní důvody, proč poněkud zanedbává psaní beletrie - zkrátka a dobře nestíhá.
Jeho prozatím sporadická tvorba zahrnuje sci-fi, fantasy i horor, s nimiž se velmi často prolínají detektivní motivy. Je držitelem cen O nejlepší fantasy (Poslední z vymírajícího národa) a O dryják Marti Sodergren (Zkurvenej byznys).

agent John Francis Kovář
12
STÍN LEGENDY

Tomáš Němec
ilustrace na obálce: Marek Hlavatý
odpovědný redaktor: Milena Matějková
jazyková redakce: Zuzana Kupková
grafická úprava: Jan Doležálek
DTP: Petr Teichmann
tisk: Sprint Praha
Ve spolupráci s EF
vydalo nakladatelství
Triton, Praha/Kroměříž

jako svou 1109. publikaci
v edici Trifid svazek č. 223
vydání první 2007
ISBN 978-80-7254-990-0
www.agent-jfk.cz
Doporučená cena 99 Kč